

LUSTRUMUITGAVE

basketbalvereniging DAS 68 - 88

REN DART CAFÉ
MET 3 BANEN

NIEUW!
NU OOK POOLBILJART

CAFÉ 28, DE VLOUW, DELFT
015-132877.

GERARD

DE GODFATHER VAN BMW.

Een persoonlijkheid die al enkele jaren het straatbeeld domineert, is de Godfather van BMW, de 3 serie. Van de 316i tot en met de 324 turbo diesel. Bekijk de Godfather eens in onze showroom. Of beter nog, bel ons even voor een proefrit.

BMW MAAKT RIJDEN GEWELDIG.

Hessels

voor uw BMW

alles voor de bouw

keukens, sanitair,
tegels, open haarden
en alle bouw-
materialen

De Boo

De Boo Delft BV

Rotterdamseweg 274, Postbus 114, 2600 AC Delft
Telefoon 015 - 60 92 92.

Showroom dagelijks geopend van 09.00 - 17.00 uur,
zaterdag van 09.00 - 13.00 uur.

De Boo Rotterdam BV

Stadionweg 31b, Postbus 9371, 3007 AJ Rotterdam
Telefoon 010 - 492 92 92.

Showroom dagelijks geopend van 09.00 - 17.00 uur,
zaterdag van 10.00 - 16.00 uur.

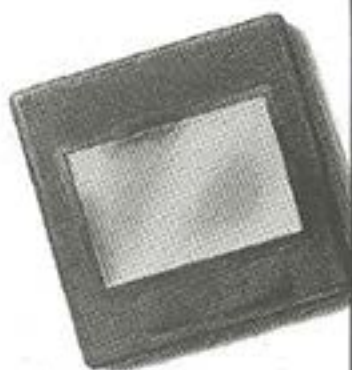
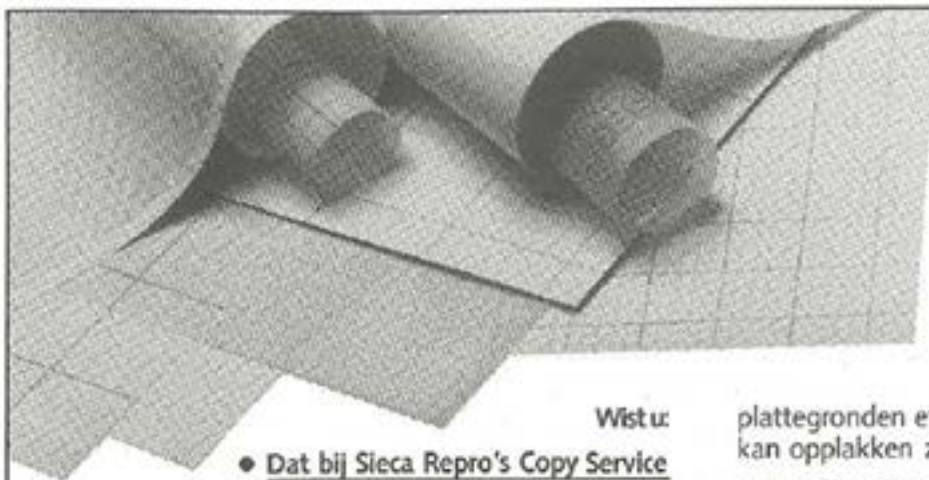

autobedrijf **REMEEUS**

koornmarkt 24

2611 eg delft

015-123975

Wist u:

• **Dat bij Sieca Repro's Copy Service** inderdaad Service wordt verleend zoals; haal- en bezorgdienst, originelen creatie, afwerking, inbinden, full-colour kopiën A-4 &

plattegronden etc. machinaal kan opplakken zonder luchtbelletjes en bobbelletjes?

• **Dat Sieca Repro's Foto- en Filmservice** Zwart/wit-, kleur-, microfilm en "Blow-Up's" tot 100 x 120 cm maakt?

HAD U DIT ACHTER ONS GEZOCHT

A-3, optimale kwaliteit wordt gegarandeerd en dat wachtwerk altijd mogelijk is?

• **Dat Sieca Repro's Offsetdrukkerij** reclamedrukwerk, posters, strooifolders, briefpapier en zelfdoorschrijvende sets in één en meer kleuren vakkundig drukt en afwerkt?

• **Dat Sieca Repro's Lichtdrukservice** uw werk gratis haalt en bezorgt en ook op gewoon papier, dus zonder verkleuring en geurtjes, 1:1, verkleind, of vergroot kan afdrukken?

• **Dat Sieca Repro's Binderij Service** uw werk keurig netjes afwerkt, van één eenvoudig nietje door enkele A-4'tjes tot het compleet inbinden van boeken?

• **Dat Sieca Repro's Plastificeer Service** ook grootformaat posters, wegenplannen,

• **Dat Sieca Repro's DeskTop Publishing Service** uw type-, zet-, en opmaakwerk verzorgt voor rapporten, lesmateriaal, manuals en formulieren? Maar ook het uitprinten van uw floppy op onze laserprinter verzorgt?

• **Dat Sieca Repro's Shop** een compleet kantoor-middelen assortiment voert. Van tekentafel tot paperclip, van pen tot laserprinter?

• **Dat u bij Sieca Repro** voor elke vraag of advies op reprografisch gebied altijd terecht kunt. Bel even of kom even bij ons langs.

SIECA REPRO

Sieca Repro, daar kan alles

Oosteinde 141/143, 2611 VC Delft
Postbus 117, 2600 AC Delft
Tel. 015 - 120941, Fax 015 - 146494

WESTLAND REKLAME

ONTWERP
STICKERS
LICHTREKLAME
AUTOBELETTERING
SPORTVELDENREKLAME
ZELFKLEVENDE TEKSTEN

OOK VOOR RELATIEGESCHENKEN

01748-14393

Parallelweg 43 - 's-Gravenzande, t/o Veiling Zuid

KADO'S

Gingel.

GRAPTIK

open van 10.30 - 18uur
+ koopavond

DE LEUKSTE WINKEL VAN DELFT
DE WINKEL, VR. JUTTENLAND, 39 DELFT

BASKETBALL VERENIGING DAS

LUSTRUMUITGAVE

INHOUD

- 2 **Woord vooraf**
- 3 **Inleiding**
- 4 **Lustrum programma**
- 5 **'1968-1968', ofwel: 20 jaar basketbal bij DAS**
De voorzitter aan het woord
- 6 **Twintig jaar DAS in drie uur**
met Aad van Paassen, Nelleke Spoor en Peter Bijleveld
- 9 **Gelaagd-1. Oud-lid Wim de Wit.**
'Je werd gedwongen interesse te kweken'
- 12 **'Er moest een club komen in Delft'**
Gerard Koperdraat, oprichter van DAS
- 15 **Gelaagd-2. Lou Dessens-Massar.**
'De kick van het presteren'
- 17 **Gelaagd-3. Izzat Tuqan.**
'Elk team een trainer'
- 19 **Clubbladeren**
met Kees Secker, Marcel van Dien en Peter Bijleveld
- 23 **Gelaagd-4. Piet van Dijk en Chris van Eymeren**
Toch actief met sport bezig zijn
- 24 **Jougdkampen.**
met Gerda van Leeuwen en Henk Bezemer
- 27 **Gelaagd-5. Koert Hagoort**
'Goede doorstroom is belangrijk'
- 29 **Uit de oude doos**
- 34 **Gelaagd-6. Annemarie Noort**
Enthousiastme en Amerika
- 36 **Berpraat.**
met Pim Steendam, Theo Meester en Richard van Heeckeren.
- 39 **Gelaagd-7. Monique van der Stap**
'Het hoofd-doel is winnen'
- 41 **Gelaagd-8. Vincent Legendijk**
Jong geleerd, oud gedaan
- 43 **Verdienstelijke leden**
- 45 **Colofon**
- 45 **Info**

WOORD VOORAF

Bij een sportvereniging die uit het goede hout gesneden is, kan het nooit de bedoeling zijn stil te staan. Altijd is er immers beweging, zoals we dat bij de Gemeente Delft ook graag zien. Vandaar bijvoorbeeld de sportcampagne 'Delft Stad in Beweging' in 1988. Maar toch, in 1988 moet basketbalvereniging DAS wel even stilstaan. Bij het op zich simpel lijkende feit dat de club 20 jaar bestaat.

Een simpel feit? Een club 20 jaar draaiende houden is toch niet zo simpel als je denkt. En om een club 20 jaar lang op voortreffelijke wijze te laten groeien en bloeien, dat is nog veel minder simpel. Om in sporttermen te spreken: het is zelfs een topprestatie!

Met DAS maak ik nu even pas op de plaats. Om in een flits de ontwikkeling van DAS aan mijn gedachten te laten passeren. Een ontwikkeling van klein naar groot. Van een bescheiden nivo naar het allerhoogste niveau. Van een gewone doorsnee sportvereniging naar een topsportbedrijfje! En met de lengte van de spelers groeide ook de grootte van de club. Door dat alles is basketbal in Delft, mede dankzij de inbreng van DAS, een publiekstrekker geworden: zowel qua spelerspotentieel als qua hoeveelheid toeschouwers van het topteam.

De naam DAS mag dan wel eens 'versierd' worden met een commerciële toevoeging, de term DAS zal echter altijd in de clubnaam voorkomen. Zodat we te allen tijde zullen weten over wie we spreken of schrijven. Nu na 20 jaar, maar straks ook over 50 jaar!

DAS, 20 jaar. Van harte gefeliciteerd.

augustus 1988.

Jan Bart Mandos,
Wethouder sportzaken van de gemeente Delft.

Jan Bart Mandos

Delft Stad in beweging

INLEIDING

Basketbalvereniging DAS bestaat 20 jaar. Zo op 't oog niet iets om veel drukte over te maken, eigenlijk. Het is zoiets als het bereiken van een 25-jarig ambtsjubileum: blijven zitten waar je zit, die vereniging draait toch wel. Of ligt het toch anders? Is het een mijlpaal, een hoogtepunt? Natuurlijk is het een hoogtepunt en dat zullen we vieren ook!

Bij een lustrum - voor de juiste betekenis toch maar even de Van Dale erop nageslagen: 'een vijfjarig tijdperk, zo geheten naar het reinigingsfeest dat de Romeinse censoren bij hun aftreden, om de vijf jaren, aan het volk gaven' - hoort onmiskenbaar een lustrumkrant. De samenstellers van deze jubileum-uitgave hebben hun best gedaan zo veel mogelijk informatie, gelaardeerd met wat aardige prentjes en kiekjes, in een (hopelijk leesbaar) vaatje te gieten.

Zo vind je onder meer in dit nummer:

- * een overzicht van het lustrumjaar. Programma, data etc.
- * een column van de huidige voorzitter
- * een gesprek met de allereerste voorzitter van DAS
- * een verhaal over '20 jaar DAS'
- * de rubriek 'GELAAGD' met een aantal interviews met mensen uit alle lagen en geledingen van DAS. We ontmoeten onder andere oud-leden, welpen, rolstoelers, aspiranten, junioren en senioren
- * een foto-collage 'uit de oude doos'

We wensen jullie veel lees- en kijkplezier en hopen dat dit niet de laatste lustrumkrant is geweest...

Rest nog iedereen te bedanken voor de hulp en steun die we kregen tijdens het uitbroeden van dit (lustrum-) eitje.

Namens de samenstellers,

Johannes de Bie
augustus 1988.

LUSTRUM PROGRAMMA

Het vierde DAS-lustrum gaat niet onopgemerkt voorbij. Dat moet gevierd worden en hoel De leden van de lustrumcommissie hebben er hun schouders onder gezet: graag de agenda's vrijhouden voor de volgende klappers en kleppers:

20 augustus 1988:

Toernooi voor oud-leden en receptie

Een goeie start van het lustrum: een reünie voor oud-leden in de vorm van een toernooi, waarna de (algemene) receptie dè plaats is waar iedereen, oud en nieuw, jong en oud, van harte welkom is. Plaats van handeling: Sporthal Brasserskade.

26 en 27 augustus 1988:

Toernooi en (afsluitend) feest
Een basketbaltoernooi waaraan in principe alle huidige DAS-teams meedoen. De tweede dag wordt afgesloten met een groots feest met (levende) muziek, terwijl er op zaterdag een 'smulplein' wordt ingericht. Wat dat inhoudt.... Plaats van handeling: Sporthal Brasserskade.

januari/februari 1989:

Langlaufen

Na het pellen van de broodnodige belangstelling én als het KNMI meewerkt, wordt er gelanglauft in de Belgische Ardennen. Zowel beginners als gevorderden kunnen meedoen. Nadere info volgt.

28 januari 1989:

Bonte avond en bingo

Een avond voor de jeugd. Een avond waarbij van alles kan. Te denken valt aan een verkleedfeest, een jam-sessie, bingo een een play back-show. Waar? We denken aan het clubhuis, maar zeker weten doen we dat nog niet.

maart 1989:

Kookavond

Das organiseert een kook-, eet- en afwasavond. Met een groep van 20 tot 30 personen gaan we eens lekker uit eten in ons eigen restaurant: zelf kokkerellen, opeten en (helaas) zelf de afwas doen.

1 april 1989:

Dagje naar de Efteling

Uiteraard ook een dagje voor de jeugd: DAS gaat met de bus een dagje naar 's lands grootste sprookjestuin. Nadere info volgt.

4 - 7 mei 1989:

Overlevingsweekend

Niet schrikken, we overleven het gelukkig allemaal. Een aantal dagen wordt een groep van maximaal vijf personen echt aan hun lot overgelaten. Door middel van het bouwen van vlotten, kompas-lezen en kanoën moet men zien te 'overleven'. Waarschijnlijk heeft deze survivaltocht haar begin- en eindbestemming in de Ardennen. Een tocht voor avonturiers én mensen met een goeie conditie. Een uitdaging voor velen! Nadere info volgt.

27 mei 1989:

Speldag en barbecue

Eind mei 1989 beleven we het laatste onderdeel van het lustrumprogramma. Het wordt een dag waarbij diverse spellen en sporten, zoals touwtrekken, varen, fietsen met hindernissen, aan bod zullen komen. Er worden gemengde teams samengesteld die elkaar in een soort zeskamp zullen bestrijden. Na afloop is er een (alles afsluitende) barbecue.

'1968-1988', OFWEL: 20 JAAR BASKETBALL BIJ DAS.

Zou de oprichter ooit vermoed hebben dat de vereniging het zo lang zou uithouden?
Ik denk van wel, anders was hij natuurlijk nooit met het oprichtingsplan gekomen. Had hij echter ooit kunnen vermoeden dat in die 20 jaar:

- Onze Heren senioren 1 eredivisie zou spelen, dit al twee jaar volhoudt en in het jubileumjaar zelfs aan het derde seizoen gaat beginnen?
- Onze Dames senioren 1 ook eredivisie gespeeld heeft en op dit moment promotie-divisie speelt?
- Veel van onze Jeugdteams in de hoogste klassen uitkomen en daar succesvolle jaren hebben meegemaakt (of mee gaan maken)?
- De vereniging reeds jaren tot de grotere basketbal-verenigingen van Nederland behoort?

Ramon van Winkel

Dit zijn felten waar we best trots op mogen zijn, des te meer daar dat "klupple" uit Delft vrijwel alle denkbare verenigingsidealen in vrij korte tijd heeft verwezenlijkt.

Ik denk dan ook dat een algemeen dankwoord op zijn plaats is voor met name (ex-) bestuursleden die het in die twintig jaar niet gemakkelijk hebben gehad, maar er toch voor hebben gezorgd dat anno 1988 DAS zowel financieel als sportief gezien een gezonde vereniging is.

Daarnaast moet een dankwoord uitgaan naar de "gewone" leden, want zonder hun inzet en motivatie hadden we die twintig jaar zeker niet gehaald!

Laten we er daarom voor zorgen dat we dit twintigste jaar "groots" vieren. Gezien de voorbereidende activiteiten van de lustrumcommissie weet ik wel zeker dat het twintigste jaar ook "groots" gaat worden!

Ramon van Winkel
Interim voorzitter

TWINTIG JAAR DAS IN DRIE UUR

Naam van het gerecht: 20 jaar DAS. Ingrediënten: een drietal oud-gedienden, een zwoele voorjaarsavond, een enkele versnapering en een ronde tafel. Bereiding: vraag aan gastheer Aad van Paassen hoe het allemaal begon en schrijf dit op. Peter Bijleveld en Nelleke Spoor zorgen, in willekeurige volgorde, voor de broodnodige aanvullingen en na ruim drie uur heb je een zalig gerecht: een tennis- of zo je wilt een basketballarm van het schrijven... Een verhaal over 20 jaar basketbalvereniging DAS. Een verhaal ook van voortrekkers, mensen met clubliefde en mensen die het normaal vinden dat je al je vrije tijd in de vereniging stopt.

Aad van Paassen

In augustus 1968 nam Koperdraat, een leraar lichamelijke opvoeding van het Stanislas-college, het initiatief om DAS (toen Delft All Stars) op te richten. Aad van Paassen, inmiddels 38 jaren jong en in het dagelijks leven project-leider van woningbouwprojecten, over die tijd: 'De eerste trainingen vonden plaats in de gymzaal van het Stanislas. Ik herinner me nog mensen als Fred Dessens, Mark Schreuder en Harry Ramler plus een club van voetballers als Henk de Bruin en Wim van Dommelen. Zij stonden als voetballers te basketballen. De eerste trainer was toen Bosma, hij zit nu bij Leiderdorp, geloof ik.' Het eerste begin (1968-1971) was louter een 'mannen'-aangelegenheid. Een van de voortrekkers uit de eerste jaren is oud-voorzitter Tom van Baten. Naast het hanteren van de voorzittershamer, bemande hij het wedstrijdsecretariaat, verzorgde hij het verenigingsblad en maakte hij deel uit van het districtsbestuur. Nelleke Spoor (39) is ooit begonnen bij de ESSO-sportclub in Den Haag: 'In die tijd handbalde ik ook nog, basketbal deed ik erbij. In 1968 speelde ik in het enige dames-seniorsteam. We speelden in Den Haag en omstreken tegen clubs als Bona Stars, VODO, Te Werve en ESSOR uit Leiden. Daar balde ik tot '72, daarna ben ik naar DAS verhuisd omdat mijn

vriendje daar speelde.' Nelleke vervulde, evenals Aad, al talrijke functies binnen de club een speelt nu in (dames-)senioren zes.

Gebrek aan lengte

De eerste wedstrijden werden afgewerkt in de sporthal aan de Steenwijkslaan in Den Haag. Aad noemt het 'een verzamelhal met meer verenigingen waar wij ook wedstrijden hadden. We trainden één keer in de week (in de zaal aan het Westplantsoen) en speelden in witte shirts met korenblauwe broek.' Een jaar kon men dit volhouden waarna DAS overging naar de zaal aan de Hugo van Reijkenlaan. 'De sportaccommodatie van het Stanislas was niet bedoeld voor het basketballen en de gemeente wilde natuurlijk liever haar eigen zalen verhuren', aldus Aad.

Langzamerhand komen nu de oude herinneringen boven drijven en mengt Peter Bijleveld (32) zich ook in het strijdgeveel. Peter, die zijn dagelijks brood verdient en opeet in de buurt van Nelleke (beiden bij de TU in Delft), begon in de vierde klas mulo met ballen. Ook hij heeft zich sinds dat jaar (1971) flink geroerd in en om het bestuur van DAS. Zo deed hij onder meer redactiewerk voor het clubblad en zat in die hoedanigheid een poosje in het bestuur en

was een tijd penningmeester. Opvallende zaken in het spel van de eerste uren waren het gebrek aan lengte en het spelen van een zone. Nelleke: 'Je kunt alles terugvoeren naar de uitslagen, dan zit je veel lager. De dames maakten zo'n 20 tot 30 punten. De oorzaak was de mindere techniek en een gebrek aan echte lengte.' Aad weet nog dat Wim van Dommelen met z'n één meter 96 zo'n beetje de enige was die wat potten kon breken, maar het stelde eigenlijk niet veel voor. DAS heeft altijd een chronisch tekort aan lengte gehad. 'Nelleke zegt dat ook in haar toenmalige team, met onder andere Sietske van Baten, Margriet Tromp, Lou Massar, Joke Peterse, Mieke Clemens en de zusjes Anneke en Ineke de Graaf, de lengte een letterlijk probleem was.

In de tijd dat veel DAS'ers naar Punch gingen kijken (met beroemde spelers als Eric van Woerkom, Frans de Haan en Jan de Bruin) en Suwriki de top was - we zitten in de periode '69/'70 - zijn de dames begonnen. Peter weet nog dat 'Margriet Tromp secretaresse werd, waarbij Rob Hilhorst zich nog afvroeg of ze wel 18 was ...' Dat Punch een bijna verplicht nummer was weet Nelleke nog goed. 'We moesten met dames één een keer in Vlissingen spelen. We

hadden toen nog niet veel meiden. Wij met z'n allen in een eend naar Visslingen. We reden vanwege de wind ongeveer 50 op de Zeelandbrug. We speelden de wedstrijd met z'n vijven en wilden toen weer snel terug om Punch toch maar niet te missen. Met een vaart van 120 haalden we het. Punch moest gezien worden. Vooral Mieke kon je wild krijgen als je Punch noemde...'

Nelleke Spoor

Negen verschillende shirts

Na de eerste jaren, waarin de club eigenlijk alleen maar voorspoed en groei kende, kwamen er ook een aantal moeilijke periodes. Aad: 'Dat was inderdaad in het seizoen '72/'73. Na het voorzitterschap van Tom van Baten en Jan de Jager als penningmeester was er geen voorzitter te vinden. Ik ben het toen geworden, ik wilde het wel proberen.

Het was de tijd van het eerste lustrum. Pim Steendam is er toen ook bijgekomen. Het probleem was dat de top van het bestuur in één keer wegging. Bij de eerste ALV waren er maar twee bezoekers! De eerste ALV die wel goed werd bezocht was die van de Adelbertkerk. Volgens Aad 'waren er 41 van de 100 leden. We spreken van januari '73'.

Op dezelfde jaarvergadering werden de clubkleuren vastgesteld. Het witte shirt verdween, een goel kwam ervoor in de plaats. Reden was dat er in de buurt al een paar 'witte' clubs bestonden. Tijdens de vergadering kwamen er meer kleuren op de proppen, uiteindelijk werd er gekozen voor geel/blauw, zo weet Peter nog. Nelleke komt na inspectie van haar garderobe tot een aantal van negen (verschillende) shirts van DAS. Het eerste logo was dat met het 'drie-storren-embleem', een ontwerp van Kees Secker (zie elders in dit nummer een gesprek met Secker over het clubblad).

In het seizoen '74/'75 trok DAS plus aanhang naar sporthal De Brasserskade. Natuurlijk ging dat niet zomaar. Het zal het (toenmalige) bestuur menige hoofdbre-

kens en alcoholische versnaperingen gekost hebben, eer men de grote stap waagde. Belangrijkste reden was volgens Peter 'dat we een clubhuis hadden en konden spelen in dezelfde ruimte. Jarenlang was éénderde van de winst van het clubhuis voor de huur van de hal. Toen het goed ging konden we enige reserves gaan opbouwen'. Aad: 'Belangrijkste was toch dat we een eigen clubhuis kregen. We hadden van tevoren een rekensommetje gemaakt dat uitging van een consumptie van één gulden per week per bezoeker. We hadden dan de huur van het clubhuis plus de meerkosten voor de hal, eruit. Ondanks dat we in de sporthal De Buitenhof - waar DAS de eerste jaren doorbracht en waar de naam Punch ook veelvuldig te horen en te zien was - een grotere aantrekkingskracht op de jeugd uit de buurt hadden, hebben we om redenen van een eigen verenigingsruimte toch voor De Bras gekozen'.

Aad weet nog een aardige anecdoten uit die tijd. De meiden van Massar speelden hier net. Atse Hoekstra, die al een tijdje lid was, had en heeft twee nogal bijzondere littekens. Een op z'n borst en een op z'n rug. Met een beetje fantasie liggen die in elkaars verlengde. Wij maakten de meiden wijs dat Atse nog in Korea had gevochten, dat die kogel erin en eruit was gevlogen en dat mijn vinger eraf was geschoten. Ze trapt erin want ze wisten niet zoveel van geschiedenis.'

Een echte clubsfeer

In dezelfde periode zat de vereniging nogal krap bij kas. De inrichting van de bar in het clubhuis is toen nog betaald uit opbrengsten van obligaties. Er werden 200 stuks ter waarde van 50 gulden uitgegeven.

Peter: 'Ik zal niet gauw vergeten dat we met nieuwjaar olieballen gingen bakken en verkopen. Herman Rijks ging toch witten dus het kon wel in zijn huis. Die hele vetwalm zat aan z'n plafond. In die zin was het de misser van de eeuw, maar het geeft toch een echte clubsfeer. Zoiets doe je met z'n allen. Toen zijn we eigenlijk pas echt een vereniging geworden.'

Herman Rijks en Casper Kok (links) tijdens de prijsuitreiking bij het DAS-toernooi in 1974

Aad vult aan 'dat de groei erin zat. Binnen anderhalf, twee jaar hadden we een bestuur van zes à zeven man. Ik ging naar India, Herman Rijks en Casper Kok werden toen benaderd voor een bestuursfunctie en die wilden wel. Een probleem was wel dat we veel junioren- en weinig seniorentsaams hadden. Het kader kwam uit de studentenwereld. Mensen als Menno Opperman, Charis Sideris en Toon van Helfteren waren er toen. Door de inzet van deze mensen konden we het groeiend aantal leden oprangen. Ook Martin Bakhuizen en Peter Lapidaire kwamen toen: een gezonde instroom van technisch kader. Een relatief groot aantal mensen uit die tijd is toch gebleven. Charis liep al mee vanaf '70. Eerst nog als boarderijbewoner met een gescheurd t-shirt en een vale broek, later als middelpunt van moeilijke teamgesprekken in december in diezelfde boarderij.'

'Voor de dames was het toen een wat tamme tijd', herinnert Nelleke zich. 'Toen Toon erbij kwam zijn we hoger gaan spelen. We gingen zelfs twee keer in de week trainen, we oefenden voor 't eerst fundamentals en spelletjes en we werden onder Toon voor 't eerst kampioen in 1973. Ons team bestond toen uit Lou, Nel, Sietske, Margriet, Mieke, Boukje Bijlma-Boolsma en Yvonne Parvliet. We speelden onder meer wedstrijden tegen teams als Blue Stars met Jeanne Roos. Wedstrijden met verschillen van 80 à 100 punten. Aad: 'Grote uitslagen waren toen schering en inslag. Onze aspiranten wonnen nog eens met 254 tegen 5. Dat was DAS tegen Storks in 1972. Frans Groenendaal, Harm Rijks, Roland van Kan en Wim Sagel zaten onder andere in dat team. Ze speelden in De Buitenhof op het buitenste veld en er werden twee sheets volgeschreven!

'Het junioronteam is vanaf die tijd landelijk gaan spelen als voorwedstrijd van het toenmalige Punch. We herinneren ons nog een duel tussen 'onze' Geerten Rijks en René Vervoorn van Rotterdam-Zuid.

Dringen op de bank

Het plaatsje Kingston in Engeland was in 1976 voor de eerste keer een vakantie- en speelplek voor DAS. Een team met onder andere Pieter Schouwater, Dick Noya, Aase Hoekstra, Wim de Wit en Wim Sagel en Aad. Volgens Aad was de laatste wedstrijd tegen een Engelse eredivisieploeg. De uitslag was 90 tegen 40. De dag ervoor hadden we in Londen wat gewinkeld en dus geslenterd, de vraag was meer wie wil er op de bank zitten ...' Nelleke corrigeert 'dat de dames er het eerst naar toe zijn geweest en toen pas de heren. Er is ook eens een Engels kadettenteam bij ons op bezoek geweest. Ze verbleven bij DAS-leden, zelf had ik er zes te slapen. Bij die groep melden hoorde ook een trainer en een official. Die man sliep op een stretcher, laat dat ding nou opeens dubbelkappen...!' Ook Peter heeft z'n (Engelse) steentje bijgedragen: 'Dingen als kleren in de bus met de bijbehorende blikjes kan ik me nog goed herinneren, evenals mevrouw Van Riel. We gingen met verplichte excursies mee, liever gingen we op eigen gelegenheid naar Londen.

Peter Bijleveld

In verband met die uitwisseling zijn de Engelsen hier ook nog geweest. Wij met z'n allen naar de kroeg. Om tien uur zaten ze vol bier, dat waren ze zo gewend. De kroegen sluiten daar immers vroeg.'

Aad: 'De dames sliepen op camping De Hertenhorst. Leen Visser ging één van de dames wegbrengen. Hij fietste voor 't eerst van z'n leven en reed prompt de bosjes in ...'

Vanaf 1976 zijn er binnen DAS talloze discussies te horen over al dan niet samenwerken met Punch. Op de vraag of dat een positieve ontwikkeling voor de vereniging was, antwoordt Aad: 'Punch zocht een onderbouwing voor het eerste team en Punch mocht niet meer als 'prestatie team' in de sporthal spelen. Toen is de zaak afgescheiden en is Punch '74 opgericht. Het eerste team van Punch speelde

toen in de Buitenhof. Binnen het DAS-bestuur was er toen duidelijk een tweedeling, Rijks en Lapidaire. Ik kan me nog een ALV herinneren waar Joop Kok en Frits van Dongen allerlei flapovers en modellen lieten zien. Het waren fanatieke discussies, maar toch hadden we het gevoel dat we het maar niet moesten doen.

'De vereniging groeide in deze tijd uit tot één van de grootste in Nederland. Het was de tijd van 32 teams met onder meer 14 heren seniorenteams. De goeie oude tijd, horen we iemand zeggen. Terugspelen op eigen helft mocht nog, in de laatste drie minuten geen time-outs en tien teamfouten in plaats van zeven. Om het scheidsrechterprobleem op te lossen had DAS een originele oplossing bedacht: als mensen van de vereniging in die tijd trouwden, kregen ze van het bestuur twee fluitjes cadeau...

Geen nul punten meer

Dames-één speelde korte tijd - we hebben de tijdmachine inmiddels verplettat naar het seizoen '81/'82 - in de eredivisie. Nelleke over die tijd: 'Het kostte iets meer kraacht, maar het ging gewoon. Van de eerste naar de eredivisie was een gewone stap. Toen was toen onze trainer. Het team bestond uit Cootje, Hetty, Nel, Debora, Patricia, Marjolijn, Marian, Ria, Loes en Karin. Helaas wonnen we maar twee wedstrijden. Nadat we onze eerste wedstrijd uit hadden gewonnen, tegen Bostel, ging Joop Kok met de pet rond. Resultaat: ruim 180 gulden! Willem Puijs zei in het programma Langs de Lijn nog dat 'DAS geen nul punten meer heeft...'. Toch speelden we goed, vaak eindigden we close. BOB was toen de grote ploeg met namen als Anita Blanché en Carla de Uijde. Het was in dat opzicht jammer dat Lou in verwachting was, anders hadden we meer wedstrijden gewonnen.'

Tenslotte worden op verzoek de blikken op de toekomst gericht. Hoe zou DAS er rond 1993 uitzien? Spelen we dan nog eredivisie met het herenteam of is de vereniging dan al lang opgedoekt? Aad reageert als eerste: 'Met de stap naar de eredivisie is er een hoop gebeurd. Er kwam een naamverandering, de statuten werden gewijzigd, enzovoort. De vergaderingen over 'gaan we', waren erg pittig. Op dat moment had je inderdaad een team waarvan je kon zeggen: het gaat.' 'Het geld werd steeds minder maar het kon. Je moet het ook zien als een leerfase', zo vult Peter aan.

Onderbouw goed aandacht geven

Aad vindt het belangrijk de toekomst kritisch te blijven volgen. 'Het is van belang de technische en jeugdonderbouw goed aandacht te blijven geven. Een nadeel van

de Brea is de afstand voor de schooljeugd. Het is gewoon te ver weg van de woonwijken. Even was er sprake van dat we de kantine van de Buitenhof konden delen, maar dat ging helaas niet door. 'Peter zegt 'dat de inkomsten uit het clubhuis van levensbelang voor DAS zijn. De Buitenhof kon dus niet doorgaan omdat dat te weinig opleverde.' Gevraagd naar zijn toekomstvisie zegt hij: 'Ik heb mijn vraagtekens bij de bestuurlijke en organisatorische leiding in de toekomst, dat benaamt me. Een hoop oude leden hebben in het verleden wel eens iets gedaan voor de vereniging. Ik heb mijn 'gezonde' twijfel of dat zo blijft. Het lijstje van mensen die nog nooit iets hebben gedaan voor de vereniging wordt steeds kleiner.' De wat jongere leden staan duidelijk niet te trappelen om actief te worden in bestuurs- of commissiefuncties.

Nelleke en Aad vinden het inlassen van zogenoemde doe-functies bij de jeugd van belang. Maar het is ook zo dat een studie tegenwoordig meer tijd kost en dus blijft er voor de club minder tijd over.'

Twintig jaar DAS in drie uur. Het was natuurlijk niet te doen, dat wisten we toen we eraan begonnen. De ronde tafel is inmiddels bijna vierkant geworden van alle anecdoten en aanverwante verhalen. Ongetwijfeld zijn er stukjes van de puzzel weggelaten of overgeslagen, daarvoor onze nederige excuses. Het is misschien een aardig idee de ontbrekende stukken bij een volgend lustrum te belichten.

Na massage van onze inmiddels verkrampde (schrijf-)handen, bedanken we Aad, Nelleke en Peter. In de deuropening krijgen ze de smaak pas echt te pakken en verhalen ze nog van 'zwarte pietten in Bodegraven, wijn op de terugweg, pelpinda's, kanoweekenden, nachtfestivals in het congrescentrum en (JdB)

'JE WERD GEDWONGEN INTERESSE TE KWEKEN'

Lang is er nagedacht over de vraag wie we toch als oud-lid moesten vragen mee te willen doen aan deze lustrum-uitgave. Tot het moment dat de gedachten van ondergetekende uitgingen naar dat prachtige moment in de Buitenhof. Een lekkere partij basketball, veel toeschouwers en iemand die op een brancard werd afgevoerd. In een stuk van Shakespeare zou en zal hij zeker niet misstaan: we hebben het uiteraard over Wim de Wit (37), iemand die, in zijn actieve (speel-)tijd, basketball levend en levendig maakte.

Wim de Wit

1

Een afspraak met hem maken is lastig, bijna onmogelijk. De Wits huidige baas, ene Martin Schröder, beter bekend als baas van Martinair, sleept hem in een paar dagen van Hong Kong naar Singapore, via Indonesië naar Thailand en, zo af en toe, ook nog eens naar huis, naar vrouw Marleen en drie kinderen in Weddinxvoen.

Wim de Wit is hoofd van de Martinair Verkooporganisatie op vrachtgebied. 'Wij verkopen ruimtes van de vliegtuigen, en dat over de hele wereld', omschrijft hij zelf z'n job. 'De vliegtuigen zijn multi-functioneel, de stoelen en de plee's gaan eruit en wij laden 'm dan vol vracht. Het soort lading loopt uiteen van

eendags-kulken via wafvissen tot dure race-auto's. Zo vliegen we bijvoorbeeld Jumbo's vol met spijkerbroeken. Martinair kent een deel passage en een deel vracht, in de winter zitten we meer in de vrachten. Ik stuur en organiseer, dat is mijn taak.' Zo vallen alle verkoopkantoren van Martin(Schröder-)air over de hele wereld, onder De Wits hoede. 'Dat betekent inderdaad veel reizen: Japan, Sydney, ter plekke plannen maken, nieuwe markten zoeken, enzovoort.'

De luiheid van de leraar

Voordat Wim kan antwoorden op onze vraag 'hoe het allemaal begon', zegt Marleen 'dat het op het station begon, want z'n moeder haalde me de eerste keer van de trein, hij was aan 't trainen...'. De Koningin Juliana-mulo was de startplaats van Wims balkunsten: 'Het zat in het stramen van de gymlessen, we speelden alleen spelletjes, voornamelijk te wijten aan de luiheid van de leraar. Ik voetbalde toen bij Concordia, bij de junioren, maar daar ben ik mee gestopt. Zo vond ik bijvoorbeeld het zondag-voetbal niet leuk.' Wim bekent dat basketball toch ook 'binnen was en dat het veld niet zo groot was. Eigenlijk was het enthousiasme van de gymleraar bepalend. Dat enthousiasme werd

opgewekt op de schooltoemoolen, met mensen als Ben van Peppen, Aad de Bruin en Wim van Dommelen.'

Op ons verzoek assisteert Atse Hoekstra, oud teammaatje van Wim en tegenwoordig zelf gymleraar, Wim op punten als nemen, voorvallen en 'hoe was het ook alweer.' Zowel Wim als Atse begonnen bij DAS direct bij de senioren, eenvoudig omdat men nog maar één team kende. Bestuurder of trainer is Wim nooit geweest: 'Nee, het vervelende is dat er figuren zijn als Tom van Baten, in de goede zin dan, die doen al alles. Ik heb me er ook nooit voor geïnteresseerd. En, je bent lui. Als je echtien bent, trek je dat niet naar je toe.'

Goen verenigingsleven

In het allereerste begin van de club kon er nog geen sprake zijn van een verband, laat staan van seniorenbeleid. Wim daarover: 'Nee, er werd niets gedaan. Je kwam niet verder dan trainen en spelen, je kende er ook niemand, verenigingsleven kon er niet zijn.' Dat het wel gezellig moest zijn, blijkt toch uit de anecdotes die Wim en Atse nu uitwisselen. Er wordt vrolijk herinnerd aan 'die ijsjes uit de muur in de Steenwijkdaan', zo weet Wim nog en de echte, witte Converse-schoenen.

Atse schreef nog eens een brief naar de fabrikant in Amerika omdat hij het toenmalige Italiaanse team had zien spelen op gekleurde schoenen, en dat leek hem wel wat. Dat het retourbriefje niet vergezeld ging van een paar groene all stars, doet hem nog pijn...

Tijdens de periode Hugo van Reijkenlaan was Kees Bosma onder andere trainer. Een oefening als dribbelen op de bank, opwippen op diezelfde bank en vervolgens met de bal op de bank, was een van de prilste 'fundamentals'. Tom van Batens was in deze tijd een pootje coach.

Zo eind 1971 kwam een zekere Pieter Scheurwater DAS versterken, mensen als Bram van Mullem en Dickie Noya speelden al in het eerste: een Dick Noya, 'die alleen tijdens de training alle ballen erin kon gooien', zo weet Atse nog. Volgens Wim 'werd het in die tijd meer een team. We hadden mannen als Atse voor de snelheid en z'n schot, Pieter voor het schot, alleen de centers waren (en zijn-JdB) een probleem. Ze hadden niet voldoende lengte. We hadden Bram van Mullem en Jan Meester, vooral hij kwam toch beter op de linkerflank tot z'n recht.'

Beide oudgedienden herinneren zich weer dat Jan in Suriname in dienst lag: 'Als er wel eens niets te doen was, ging men op naakte apen-jacht. Die naakte apen kwamen zó uit de bush, werden dan vervolgens boven het vuur gehangen; het leken net baby's, dat waren erge foto's.'

We noemden 't al in de inleiding: het moment in de Buitenhof. Benieuwd naar het echte verhaal, vragen we de heren dit nog eens op te diepen. Wim, plotseling iets minder spraakzaam: 'Het was, geloof ik, een voorwedstrijd van Punch.' Atse verfrict z'n gehaagen verder: 'Het was tegen American

Highschool. Ze speelden afwisselend zone en man-to-man. Wim probeerde een drive en lag plotseling over een buis van de basket, zo half vallen, half liggen. Het was z'n rug. Er was niet zoveel aan de hand maar hij werd toch maar afgevoerd met een ziekenauto om wat foto's te maken'. Wim: 'M'n rug is altijd al een zwak punt geweest. Dat komt omdat ik vanaf m'n vierde tot m'n vijfde jaar in leren beugels moest lopen, die zaten van m'n voeten tot m'n middel. Een gevolg van een vergroeiing in m'n rug.' Atse nog: 'Het was een uitgekookte, hij liet het werk altijd door anderen opknappen.'

Dat Wim vroeger schitterend kon acteren, mensen gezond voor paal zetten, is bekend. Door dit toneel kwam hij weleens arrogant over. Hoe is dat tegenwoordig? Wim noemt het 'een essentieel onderdeel van het leven. Je moet jezelf een beetje verkopen, misschien het opwerpen van een bepaalde waas. Je probeert zelfverzekerd over te komen, terwijl je dat niet bent. Je speelt nu ook de hele dag toneel; je moet wel gebekt zijn. Je gaat onvolkomenheden verbloemen door subtiel te praten.'

Kingston een belevenis

In het kader van de sportuitwisseling Delft-Kingston ging het team van Wim en Atse een korte tijd naar dit Engelse plaatsje. Er werden drie wedstrijden gespeeld, duels die niet zelden vooral werden gegaan door een bezoek aan de plaatselijke kroeg. Wim, over dit tripje van vijf dagen: 'Het waren vijf dagen van vette worst en bier. We speelden onder meer op het Slough-college, waar we met de metro naar togingen. Omdat we de avond ervoor een klein glaasje hadden gedronken, vochten we om een plaats op de reservebank.' Atse: 'We speelden in een sporthal omgeven door vier

hoge muren, een soort kerker leek het wel. Het publiek mocht dan door een klein gaatje naar de wedstrijd kijken. Enfin, wij de zaal in, nog redelijk moe, komt me daar een team binnen, we schrokken ons dood. Twaalf man, waaronder twee grote centers, begonnen in te schieten, te dunken, je werd er niet goed van. We speelden echter de wedstrijd van ons leven met een hoofdrol voor Pieter Scheurwater, die maar blióf scoren. 'Later hoorden we', aldus Wim, 'dat dit team bij de beste achtien van Engeland hoorde. We hadden gewoon geen tijd om te mopperen, we speelden de beste wedstrijd die we ooit gespeeld hebben.'

'Aard van het team vergat hij'

In de zomer van '75 stopte Wim met basketbal. 'Ik denk toch dat ik niet meer voldoende mee kon', zegt hij eerlijk. 'Er is meer concurrentie. Je hebt altijd in het eerste gespeeld, je blijft dan een beetje op hetzelfde niveau. De nieuwe jongens kregen meer de basis, de pret vergaat zo een beetje. Je instelling wordt ook anders, je wordt makkelijker, je blijft tenslotte een pretspeler. Ik voelde me geen slaaf van de ander.'

Over de verschillende trainers - en met name Sideris - heeft hij een duidelijke mening: 'Ik vond Sideris echt een fantastische trainer, maar als coach geen geschikte persoonlijkheid. Je coacht een team, geen individuen. De kern is', zo is hij even op z'n werk, 'dat de instelling van Charis over prestatie ging, de aard van het team vergat hij. Zijn benadering lag ergens anders. Je moet als coach met zulke mensen rekening houden om het maximale rendement uit het team te halen. Ik speelde niet voor de coach, maar in beginsel voor m'n eigen plezier. Zo had Sideris veel posi-

sieve invloed tijdens de training, vaak een negatieve invloed tijdens de wedstrijd. Hij was bijvoorbeeld vaak in conflict met scheidsrechters. Het plezier vergaat je een beetje op die manier.'

Atse zegt toch wel wat geleerd te hebben van Sideris: 'Ja, zoals kleine details bij de taktiek. Ik noem het verdedigen op de zwakste hand van de tegenstander en dergelijke. Ik merk het nu ook als ik voetbal, je gaat niet alleen tussen de tegenstander en de bal staan, je dwingt hem ook tot bepaalde acties. Zo kun je een tegenstander dwingen tot een bepaalde manier van aanvalen.'

Voetbalhandigheidjes

Incidenteel volgt Wim DAS nog wel, echt de kranten naplutzen komt er niet altijd van. Door een familierelatie met Arthur van Hagen hoort hij zo nu en dan nog wel eens iets.' Hij zoekt in de (maandag-)krant nog wel 'es naar de uitslagen en incidenteel leest hij de Delftse Courant. 'En', zo zegt hij, 'eenmaal per jaar probeer ik een wedstrijd te bezoeken.'

'Basketball heeft geen verbintenis met het verleden', zo antwoordt hij op onze vraag over de organisatie van de clubs in Nederland, 'de periode van de Steenwijdzaam was eigenlijk het leukst. We konden er geen klap van, maar door onze voetbalachtergrond wisten we altijd een uitweg. Door onze voetbalhandigheidjes verbloemden we onze mindere kwaliteiten. Andere sporten ontstaan en bestaan uit een familieband, basketball kent een individuele opzet. Bij andere sporten doen de familieleden de ondersteunende functies binnen de club. De sport

is te jong.' Atse vult aan: 'Het is tokenend dat er nu voor 't eerst een veteranencompetitie wordt opgezet.' Wim weer: 'Vroeger voetbalde iedereen, nu ook minder. Elke sport is geschikt voor een bepaald aantal mensen, er is nu een stabilisatiepunt. Of we gaan naar beneden of verder omhoog.'

Hij vervolgt met een lesje bedrijfskunde: 'Geen groei betekent verlies lijden. Dus geen sponsors, alleen maar in groei investeren. Basketball heeft geen groeimogelijkheden meer in Nederland, ons maximale spelerspotentieel is bereikt.'

'Betrokkenheid is er niet meer'

Het verloop onder de jongeren is op dit moment veel groter dan een aantal jaar geleden. Zo gaat men bijvoorbeeld even snel weer van een club af, als erop. We vragen hem naar redenen en een vergelijk met vroeger. Dat dat laatste vanzelf zou komen, hadden we min of meer al verwacht. Wim, nu ocht op dreuf: 'Het is een sociaal opvoedingsprobleem. Niemand is meer betrokken met waarmee hij bezig is. Vroeger groeide je mee, het opbouwen van nul tot honderd is tenslotte interessant. Nu is het lid worden van een club hetzelfde als het kopen van een paar schoenen. Kijk maar naar het bedrijfsleven: nu nemen ze een baan aan, morgen weer wat anders. De betrokkenheid is er niet meer. Maar het is ook een opvoedingsprobleem. Vroeger dwong men je iets te doen wat je niet wilde, je kreeg een soort vechtersmentaliteit. Je moest 24 boeken lezen, of je wilde of niet. Je werd gedwongen interesse te kweken.'

Gevraagd naar hun toekomst-

verwachtingen voor basketballeend Nederland, zien beiden het somber in. Atse: 'Ik zie er geen groei meer in. Je krijgt hetzelfde niveau als acht jaar terug. De sponsors stappen eruit, de klok gaat acht jaar terug. De interesse in basketball zal ook afnemen. Wim: 'Er zullen meer recreanten komen, er komt tenslotte een aanwas in vrije tijd. De vechtersmentaliteit verdwijnt door een lossere opvoeding, dat ga je ook in het basketball zien.'

Jongetje in een groene trui

Mocht je, na het lezen van dit verhaal, de indruk krijgen dat beide heren als filosoof door het leven gaan, dan moeten we je teleurstellen. Lol in het leven en plezier in een spelletje, zoals basketball tenslotte is, staan nog hoog in het vaandel. Genoten wordt er nog van 'momenten zoals toen in de Buitenhof. We speelden een wedstrijd en in een time-out was er steeds een jongetje in een groene trui, dat bleek Jappie van Dijk te zijn, en die dunkte die bal achter elkaar. Ongelofelijk, wij haalden de ring niet eens', blikt Wim terug.

De laatste regels zijn voor Atse, die teruggaat naar het moment van de eerste echte basketballes: 'We speelden uit tegen American Highschool, tegen het seniorensteam. Daarna zagen we de junioren spelen, de senioren waren eigenlijk de leraren van de junioren. Fantastisch, toen pas zagen we voor 't eerst hoe basketball gespeeld moest worden.'

De namen van spelers, uitslagen van wedstrijden vliegen inmiddels over tafel, wij zitten dan al lang en breed in onze auto... (JdB)

Teamfoto uit 1975. V.l.n.r. staand: Fred Schwake, Adse Hoekstra, Wim de Wit, Marin Balkhuizen, Peter v. Eyk, Jeroen Bordenwijk. Zittend: Jeroen Weibergen, Henk Bezemer, Albert Roepman en Wim Kostar.

'ER MOEST EEN CLUB KOMEN IN DELFT'

Als je met de eerste voorzitter van DAS praat over basketbal, begint hij met zich te verontschuldigen over zijn matige geheugen, om vervolgens een stortvloed van feiten over de interviewer uit te storten, die een goed beeld geven van niet alleen de oprichting van de club, maar ook van de voorgeschiedenis.

Gerard Koperdraat

Al in 1965 was de gymnastiekleraar van het Stanislas College, die sinds enkele maanden van zijn VUT geniet, met een schoolteam actief in de competitie. Omdat de kosten van reizen en afdrachten toch wel hoog waren leek het hem een beter idee om in Delft een scholenoampetitie op te zetten. 'Maar dat stuitte op grote weerstand bij het hoofdbestuur van de NBB, dat spelers verbod om in deze competitie mee te doen. Pas na bemiddeling van het districtsbestuur, dat onder andere wees op de populariteit van basketbal in Delft - getuige het grote aantal toeschouwers bij Punch en de onmogelijkheid voor deze vereniging om niet-studenten als lid te accepteren - kreeg ik toch in februari 1968 toestemming voor zo'n competitie. Voor dat schooljaar was de tijd echter te kort om dit nog te realiseren.'

Na twee jaar self-supporting

Op het Ariston toernooi dat jaar kwam Koperdraat in gesprek met Hans Maassen, ambtenaar sportzaken bij de gemeente Delft, over de haalbaarheid van een basketbalvereniging in Delft. Koperdraat: 'De gemeente was intussen begonnen met de bouw van de sporthal aan de Marinus Nijhofflaan. Gezien het enthousiastme bij de jeugd voor het jaarlijkse scholen-

toernooi leek het hem haalbaar om in Delft een burgerclub op te richten. Met een aantal sportleraren zijn we toen om de tafel gaan zitten en daar rolde het eerste bestuur uit. Hans Maassen werd secretaris en Jan de Jager, die naar ik me herinner toen les gaf op de Saabout Vosmeerschou, penningmeester. Toen we over de naam aan het filosoferen waren, maakte één van ons de opmerking, dat we een goede ploeg zouden hebben omdat alle sterren van de Delftse scholen voor de club zouden gaan spelen. Vandaar dat het 'Delft All Stars' werd.'

Het bestuur had onderling de afspraak gemaakt, dat het hooguit twee jaar zou blijven zitten, daarna zou de vereniging self-supporting moeten zijn. Die twee jaar maakte Gerard Koperdraat niet vol, maar een goede fundering was gelegd. 'Gezien de eerdere ervaringen wilden we dat de vereniging goed over zou komen naar het district toe. Omdat de sporthal nog niet klaar was speelden we het eerste jaar de thuiswedstrijden in de Steenwijklaan in den Haag, en we wilden ervoor zorgen dat de tafel altijd bemand was. Vandaar, dat we al in het eerste Huishoudelijk Reglement een boete-artikel voor juryleden op hadden genomen.'

Toen ik aftrad zat de groei er al goed in.

Naat het organisatorische werk heeft Koperdraat ook de junioren nog getraind. Een feit dat Aad van Paassen - de enige die vanaf de oprichting lid is van DAS- en ook Adse Hoekstra - die vorig jaar na negentien jaar stopte - zich zeker zullen herinneren. 'Daar heb ik enorm veel plezier in gehad. Bovendien was de vervanging geregeld als ik een keer verhinderd was. Jan van de Akker en Pim Balde hadden zich tijdens de oprichtingsvergadering bereid verklaard om af en toe een training te verzorgen en later heeft ook Koois Secker veel werk verzet.'

Begin 1970 kwam er, een half jaar eerder dan gepland, een eind aan het 'bewind' van de gymnastiekleraar. Door een zenuwontsteking was het moeilijk om door te gaan. 'Bovendien had ik het op school erg druk gekregen, omdat ik het schooldekanaat erbij was gaan doen. De keuze van mijn opvolger was niet moeilijk, al zit er een leuk verhaal aan vast. Tijdens de ledenvergadering eind 1969 zaten Hans Maassen en ik wat te praten over potentiële opvolgers. Hans vond een knaap erg geschikt die overgekomen was van een vereniging uit den Haag, maar ik

kende die club vrij goed en vond de organisatie daar niet best. Ik zag meer iets in Tom van Baten, hoewel ik hem tot op dat moment nog nauwelijks gesproken had.'

Nadat van Baten de hamer begin 1970 inderdaad overgenomen had, trok Gerard Koperdraat zich terug. Hij liet zich niet vaak meer zien bij DAS, maar hield de zaken nog wel bij via zijn leerlingen en de krant. 'Toen ik aftrad zat de groei er goed in. We hadden er een tweede juniorenteam bijgekregen en een damesafdeling. Ik was dan ook nauwelijks verbaasd, dat de vereniging binnen enkele jaren uitgroeide tot één van de grootste verenigingen van Nederland. Bovendien is het leuk om te zien, dat de prestaties steeds een stijgende lijn vertoonden, waardoor de vereniging ook kwalitatief in de top is gekomen.'

Een heel verschil met de begintijd, waarin de spelers het wedstrijd-schema voor één maand vooruit op een strookje papier op de training kregen, dat is zeker. Toch kriebelt er af en toe nog wel iets. 'Op de lustrumviering probeer ik zeker aanwezig te zijn, en wellicht vind ik nu ik met de VUT ben ook nog wat tijd om weer eens een wedstrijd van het eerste team te bekijken.' (JK)

uw sporthuis

**HANS
DORJEE
SPORT**

SJEF DE POORTER

Voldersgracht 27
HARTJE CENTRUM
TEL. 015-134568

Delft All Stars: de eerste „burger“-basketbalclub, heeft wind in de zeilen

Delft All Stars; onder deze weldas benaming — die overigens het beste voor de toekomst belooft — is opgericht een basketbalvereniging, die beoogt de beoefening van deze sport door de burgerij nu eens echt goed op gang te brengen, nadat een eerdere poging, door korfbalclub Fortuna ondernomen, toch niet tot het gewenste resultaat leidde. Tot op heden bleef daardoor de basketbalsport in Delft een studentersaangelegenheid (Punch, Ariston, Achilles), maar afgaande op de belangstelling van de schooljeugd, met name voor de verrichtingen van de eredivisieploeg van Punch, leek het zeker niet nutteloos een tweede kans te wagen om onze stad aan een „burger“-basketbalvereniging te helpen. Aan de wieg van het Delftse basketbal stond de afdeling Delft van de Kon. Ned. vereniging van leraren en onderwijzers in de lichamelijke opvoeding en daaruit valt al zo'n beetje te concluderen, dat de Delft All Stars in eerste instantie uit middelbare scholieren is voortgekomen, waarbij de gymnastiekleraren het (eerste) bestuur vormden.

Deze leraren en onderwijzers hebben met dit initiatief tot oprichting ook een beetje het oog gehad op de Delftse sporthal, die volgend jaar gereed zal komen en die waarschijnlijk heel spoedig „vol zal zitten met binnensporten. „Als we nu niet pogen om basketbal onder de Delvenaren van de grond te krijgen, is er over enkele jaren wellicht weinig kans om in die sporthal voor deze sport nog onderdak te krijgen.“ was de gedachtegang. Dit voorjaar begon men daarom met het polsen van scholieren, waarbij de animo redelijk bleek. Aangezien basketbal al lang op de lessen van het voortgezet onderwijs voorkomt zouden de leraren tijdens het spel naar de beste „talenten“, waarna oprichting van DAS en opgave bij de bond nog slechts formaliteiten waren.

Competitie

Na de zomervakantie is men in competitieverband gestart in het district Den Haag. Uit ruimschoots werden twee trossen van junioren (eenderde acht jaar) en twee seniorenklassen gevormd, allemaal behe-

veren plus nog zo'n twintig leerlingen van de Delftse analistenouwen. De jongelui hebben er in het Haagse rayon inmiddels al vercheidene wedstrijden opzitten en daarin blijkt gevee van veel animo en enthousiasme.

Dat het DAS-a-team (de eerste juniorenploeg) daarbij al een verrassende 36-30-overwinning behaalde op het al jaren spelende, ervaren team van Jumpers-a- dat door het tactisch juiste spel van de Delvenaren steeds onzekerder werd — mag als bewijs gelden, dat DAS zich misschien in het eerste jaar van haar bestaan al een zekere reputatie kan opbouwen.

Buiten de sporthal van de Technische Hogeschool, waarin de studentenploegen spelen, heeft Delft op dit moment geen zaal, die voor competitie-basketbal geschikt is, reden waarom de D.A.S.-basketballers zich met de fiets of de brommer begeven naar de sporthal Steenwijklaan in Den Haag. Voor de training maakt men gebruik van de gymnastiekzaal van het Stanislaacollege alhier. Een zevental leraren neemt bij loerbeurt de taak op zich als begeleider of coach op te treden, terwijl de Ned.

Basketbal Bond zijn ingenomenheid met het Delftse initiatief toonde door een trainer beschikbaar te stellen — de Hagenaar O. Bosma — en DAS voor het eerste jaar vrij te stellen van rayonscontributie.

Mej. G. Smit nam de administratie op zich en voorts ligt het in de bedoeling de training met ingang van januari uit te breiden van tweemaal een uur in de week tot tweemaal anderhalf uur.

„Blijvertje“

Het lijkt er dus in alle opzichten op, dat Delft All Stars een „blijvertje“ zal zijn, maar het is even duide-lijk, dat er structureel nog wel wat gedokterd zal worden. „We willen“, zegt de heer H. Maas van het bureau JOSS, oud-volleybal-international maar nu zijn enthousiasme voor basketbal tonend door het secretariaat op zich te nemen, „de vereniging bewust in dit eerste jaar niet te groot maken, gezien ook het beperkte kader. Die beperkingen zullen straks worden opgeheven, maar dan is het ook belangrijk, dat anderen onze bestuurstaken overnemen. Daar zullen we na dit eerste seizoen naar gaan streven, waarbij we uiteraard ook de belangstelling van de ouders van de jongelui zullen trachten op te wekken. Basketbal is het waard om méér beoefend te worden. Het kan zijn, dat het spel op de outsider een wat aanle indruk maakt, maar het is toch bijzonder boeiend hoe men zich b.v. vrij kan spelen en hoe men dan zo'n vrijgelopen man kan bereiken. En ook al blijf je dan een beetje een prutaar, je kunt toch best meekomen met een balletje vangen en stuiten etc. Tussen twee haakjes: wist u, dat basketbal de meest gespeelde sport ter wereld is?“

'DE KICK VAN HET PRESTEREN'

Gezin en werk, fanatiek sporten en een gezonde, nuchtere kijk op de samenleving. Dat zijn de sleutelwoorden tijdens het gesprek met Lou Dessens-Massar (33), sinds jaar en dag te vinden in (dames-)senioren één.

Lou, geboren en getogen in Australië en inmiddels moeder van twee kinderen, combineerde - ze is net gestopt met spelen in het eerste - werken en gezin met haar grootste hobby, het basketballen. 'Het is wel te doen', zegt ze, 'Je moet alleen goeie afspraken maken en een oppas voor de kinderen regelen voor de tijd dat je werkt.' Dat werken is voor haar twee dagen per week zich nuttig maken in en voor het Borst Onderzoek Centrum in Rotterdam, waar ze röntgenlaborante is. Dat vak leerde ze in het (voormalige) Oude- en Nieuwe Gasthuis, vlak na haar emigratie van Australië naar Nederland in 1971.

Lou Dessens - Massar

Het begon dus allemaal in het verre Australië. Lou zat op een middelbare school, vergelijkbaar met een niveau tussen mavo en havo. 'Sporten deden we heel veel op school. Eigenlijk is mijn basketballen begonnen met 'netball', een soort korfbal, maar dan alleen voor dames. Ik speelde in het schoolteam en later ook in het regioteam. In de verschillende staten worden dan selectiewedstrijden gehouden, waarbij je dan bijvoorbeeld 14 uur in de trein zat om er te komen. Sportverenigingen kenden ze daar nauwelijks, het waren louter schoolteams. Ik was verder actief in atletiek, voornamelijk de 100 en de 200 meter, horden en verspringen, en ook nog hockey.'

Ze sleepte er de nodige sportprijzen weg: 'Met atletiek en netball won ik een paar keer de zogenaemde blues-award, een onderscheiding voor goeie prestaties. Daar ben ik best trots op.' Onder impuls van haar toenmalige sportlerares is ze met basketballen begonnen. 'Zij was erg enthousiast en kon dat op ons overbrengen. Er is toen door haar een team opgezet en daar zijn we de competitie mee ingegaan. Die competitie werd door ons zelf opgezet.' Op de vraag waarom ze is gaan basketballen en niet (bijvoorbeeld) blaasvoetbal of handboogschieten, moet ze eerst het antwoord schuldig blijven. Dan: 'Het is een leuke sport omdat het veel vrijheden kent. Je kan zelf het initiatief nemen. Korfbal of, zoals in Australië, netball, heeft meer beperkingen, basketbal is dynamischer.'

Spelen bij junioren en senioren

In Nederland aangekomen merkte ze weinig verschil tussen het Australische en Nederlandse basketbal. Het eerste wat ze met zus Liz deed was een vereniging zoeken. Het eerste balcontact in het zaaltje bij het instructiebad west ze nog wel te herinneren. 'Charis was toen trainer. In augustus zijn we begonnen en ik

speelde al snel zowel in de junioren als in de senioren. DAS was als vereniging net begonnen en ik scoorde veel bij de junioren, dus dat viel wel op. Als je dat dan ook bij de senioren kunt doen, is dat een versterking. Eigenlijk draaide ik dus twee competities, maar als je veel scoort is dat best te doen.' De klasse van Lou viel zo op, dat ze ook werd gevraagd in het Nederlands jeugdteam te komen spelen. 'Ook daar heb ik een hoop leuke dingen meegemaakt en zijn we bijvoorbeeld een keer naar Duitsland geweest waar ik drie wedstrijden heb meegespeeld. Helaas ben ik in die periode twee keer langdurig uit de running geweest, waardoor ik te oud werd voor het jeugdteam.' Tussen de regels door vertelt ze enthousiast over de belevenissen van zoonje Mike bij het korfbal. Is basketbal ook zo'n gezinnsport, zo vragen we ons af? 'Nee', antwoordt ze resoluut. 'Basketbal is te jong. Je ziet ook weinig oudere mensen in het bestuur. Bij de korfbalclub nemen de ouderen dan ook meer initiatieven. Ik twijfel of basketbal 'an sich' wel een gezinnsport is.' Zou dat dan soms te maken hebben met het seniorenbeleid bij een club als DAS; doen ze daar wel genoeg op dat gebied en zo niet, wat schort er dan aan? Lou hierover: 'Er is

bij DAS een verschil tussen de selectie en de rest van de vereniging. Het eerste team krijgt veel mogelijkheden, er wordt veel geregeld, maar zit je lager dan moet je het zelf maken. Je speelt niet elke week een wedstrijd, soms is er geen trainer of coach. Qua organisatie wordt er buiten het basketballen weinig gedaan. De junioren kennen een jeugdkamp, een disco-avond of een spelletjesmiddag. Als je als senior niet 'blijft hangen', dan is het alleen een wedstrijd spelen en naar huis. Eigenlijk is dat vrij karig. Bij korfbal kennen ze een familiedag. Een voordeel is dat je andere mensen erbij betrekt en het is ook voordelig voor de vereniging, het zou nieuwe leden kunnen aantrekken.'

Doorstroom is er niet

Als je haar zo hoort, fanatiek en enthousiast over sport pratend, lijkt het logisch dat ze haar (basketball-)ervaring en kennis uitdraagt in de vereniging. 'Nee', beklent ze, 'aktief ben ik op dat gebied niet. Ik heb ooit een jaar de meisjes junioren-B gecoacht, maar eigenlijk ben ik er te lui voor. Maar: het is ook moeilijk om het allemaal te regelen, je gezin, het regelen van auto's, enzovoort. Het is ook een kwestie van mijn eigen instelling. Zelf ben je vrij fanatiek, ik kan er slecht tegen als men 'geen zin' heeft. Ik zou er dan als coach problemen mee krijgen. De jeugd van nu is ook veel gemakzuchtiger. Meer dan 50 procent ziet het als een bezigheid, maar voor mensen die echt willen, zou ik het wel doen.'

Na een enkele interruptie van partner Fred, die via het tv-scherm een lesje basketball krijgt van de Los Angeles Lakers, proberen we in de toekomst te kijken. Zou DAS in 1993 nog wel bestaan, hoe zien we er als vereniging dan uit? Lou als waarzegster: 'Ik denk dat het veel minder wordt. De jeugd gaat niet lang door. Van de mensen die nu in de jeugd spelen, weet ik niet of ze er over vijf jaar nog spelen. Je ziet het bij de dames ook; er komen er veel van buiten, de doorstroom is er niet. Waarom? Het heeft ook met de maatschappij te maken. Sporturen op school worden gekort, de jeugd zelf is niet meer zo sportgeïnteresseerd. De mentaliteit is veranderd, ze zijn losser geworden. Bij meisjes trouwens meer dan bij jongens. Wij waren vroeger meer met de sport zelf bezig, nu zie je hele opmaak- en verkleedpartijen. Verder hangt bijvoorbeeld veel af van de prestaties van het Nederlands team, dat kan een goeie impuls geven. Het is ook belangrijk wie er training geeft en wie er coacht. Als dat leuk gedaan wordt, blijft men.'

Lou heeft zelf in haar aktieve tijd voldoende 'leuke' en bijzondere dingen meegemaakt, zoals bijvoorbeeld een (voor die tijd) unieke schorsing van 12 wedstrijden. 'We speelden een wedstrijd in Middelburg en er werd vrij hard gespeeld. Opeens kreeg ik een stomp in m'n nieren en omdat ik zelf ook nogal fel was, wilde ik terugslaan, wat helaas mislukte. We werden allebei uit het veld gestuurd en ik kreeg 12 wedstrijden schorsing...

Ook de uitwedstrijden naar Groningen en Den Helder waren een belevenis. In de trein zat Lace met een walkman op valse zingen en waren wij op de terugweg misselijk van snoep en wijn.'

'Veel te leuk om te stoppen'

Zeventien jaar basketball is (voorlopig) genoeg, ze stopt ermee. Het regelen, het veel weg zijn, voor even heeft ze er tabak van. 'Ik was moe, ik was het zat. Je bent veel weg omdat je in het eerste speelt. Ik kan voor mezelf niet lager spelen, ik moet de kdk hebben van 't presteren. Mijn besluit werd makkelijker gemaakt toen anderen er ook mee stopten. Er zullen nu wel mensen van buitenaf komen. Ik zou misschien nog wel één keer per week met een paar enthousiaste meiden lekker willen trainen, zo'n anderhalf uur. Het spel is tenslotte veel te leuk om ermee te stoppen.'

Bijna vergat ze het te vermelden, maar op de valreep geeft ze me nog mee dat het absoluut niet mogelijk was geweest zonder Fred en de kinderen. Ze hebben me de ruimte gegeven voor zeventien ontzettend fijne (basketball-) jaren.' En dat ze die jaren bij DAS sleet, is voor de club en haar leden in alle opzichten alleen maar meegenomen, nietwaar Fred...? (JdB)

Zit-
Teamfoto DS I '84 - '85. V.l.n.r. staand: Loes van Leusden, Claudia Eradus, Winnie de Keyser, Lou Dossens, Gerda v. Leeuwen, Henk Bezemer, tend: Ellen Sparreboom, Iise Overvest, Debora v.d. Helm en Ellis ter Weele

'ELK TEAM EEN TRAINER'

Als we hem vragen een verhaal te maken voor de lustrumkrant, heeft hij wel belangstelling. We maken een afspraak. Als het zover is, heeft 'ie toch z'n bedenkingen. 'Ik weet niet of ze op mijn uitspraken zitten te wachten.' Senior Izzat Tuqan (27), oud-punker, bijna jurist en DAS-lid sinds z'n veertiende, vijftiende jaar. Tegenwoordig verdeelt hij z'n vrije tijd en het spel in Heren Seniores 3. Een gesloten tjeetje, iemand die zich niet snel bloot geeft en waarom zou hij, zo moeten we hem gelijk geven. Toch wagen we een poging hem enkele uitspraken te ontlokken die het opschrijven waard zijn.

Izzat Tuqan

Het begint al goed. 'Eigenlijk gaat dat niemand iets aan', als we hem vragen naar z'n huidige beroep of opleiding. Je moet het gesprek tenslotte toch ergens beginnen. 'Ik heb rechten gestudeerd en ben er deze zomer mee klaar. Als richting heb ik Burgerlijk Recht gekozen. Ik ben gaan studeren omdat ik het werk dat ik deed, iets in de administratie, me niet beviel. Ik wilde niet in dat vak blijven.' Na z'n studie iets doen in de advocatuur lijkt hem wel iets, alhoewel hij z'n bedenkingen heeft bij de haalbaarheid. 'Alleen jammer dat er zo'n ballen-mentaliteit heerst. Lid zijn of geweest van het studentencorps is bijna een vereiste. En, ze houden elkaar het handje boven 't hoofd, je komt er

moelijk tussen. Tijdens je studie kan je gelukkig zelf de mensen uitzoeken met wie je studeert.'

Izzat kwam naar Nederland toen hij één of twee jaar oud was. 'Zo precies weet ik dat niet meer. Ik ben geboren in een plaatsje tegen de Syrische grens en ben dus van origine Palestijn. M'n vader ging in Nederland psychologie studeren.' Z'n ouders zijn niet erg honkvast. Moeiteloos noemt hij een rits plaatsen waar ze al hebben gewoond. 'Zelf ben ik ook niet zo honkvast. Het hangt een beetje van m'n toekomstige baan af waar ik ga wonen. Emotionele verbondenheid met Delft heb ik niet.' Het pleintje aan de Herman Gorterhof is de plek waar basketbal voor hem begon. 'Samen met jongens als René en Leo Lamens, Marc de Vreede, Harm en Geerten Rijks, Peter Hederik, Ton Westhof en Gert-Jan Knol basketbalden we daar veel', zo somt hij moeiteloos bijbehorende namen op. 'We deden ook aan voetbal en andere sporten, want basketballen kon niet altijd. Zo ging bijvoorbeeld om de haveklap de ring naar beneden. En netjes kenden ze al helemaal niet meer.'

Nba is veel fysieker

Inmiddels op de middelbare school (two) aangeland, merkt hij dat

basketball op school niet veel aandacht heeft. 'Nee, alleen tijdens de scholentoernooien', zo herinnert hij zich. 'De gymleraren kwamen alleen kijken als het goed ging. De trainingen voor zo'n schoolteam moest je ook zelf organiseren. Koos Buhler was één van de mensen die daar actief in was.' Basketball op tv was er in die tijd nog niet te veel. 'Nu wel. Ik kijk dan ook regelmatig naar Super Chanel. Het college-basketball spreekt me dan toch meer aan dan het NBA-basketball. De acties van de pros zijn zeker wel aardig, daar niet van. Bij het college-basketball zijn ze nog zo goed dat ze altijd één tegen één spelen, en: er wordt meer verdedigd. Het NBA is fysieker, soms bijna tegen het vechten aan. Het college-basketball lijkt meer op een teamspel, terwijl het bij de NBA bijna per definitie zo is dat als iemand de bal heeft, hij al bijna zit. College-basketball lijkt meer op ons basketbal.'

Aktief op vrijwillige basis

Oplettende lezers is het al opgevallen: men ontkomt niet aan de vraag of er actief aan het verenigingsleven wordt deelgenomen. Ben je zelf actief, gaaf je training, doe je iets voor de club? Het zijn vaste vragen omdat we de (overigens bescheiden) mening

hebben dat het gros van de leden niet zo actief is. Trek je de vergelijking door naar (bijvoorbeeld) een korfbalclub, dan 'gebeurt' daar meer. Men organiseert meer, is er meer bij betrokken.

Ook Izzat ontkomt er niet aan. 'Nee, actief ben ik niet meer. Ik heb een tijdje kadetten-twee gecoached, dat was ongeveer zes jaar geleden. Na een tijd beviel me dat toch niet, het leek meer of zij er voor mijn plezier waren, hoewel ik het op zich wel aardig vond. Ik heb alleen geen zin om voor leraar te spelen; als ze willen kleren gaan ze hun gang maar, ik ga niet voor baas spelen. Als ze willen trainen, oké, dan is het goed, anders niet. Izzat is bedachtzaam maar wel rechtlijnig, hij komt recht voor z'n mening uit. Op onze vraag of hij het niet als een (zachte) plicht beschouwd iets in de vereniging te doen, zegt hij dan ook resoluut: 'Nee, waarom? Ik vind niet dat dat verplicht zou moeten zijn, het moet op vrijwillige basis gebeuren. Je moet een zodanige sfeer in de club creëren dat er genoeg vrijwilligers zijn.' Bij met een opening, vragen we hem hoe hij dan denkt die sfeer te maken. Het korfbal noemt hij dan als voorbeeld. 'Voordat ik ging basketballen, deed ik aan korfbal. Dat was een echte vereniging. Elk team had een eigen coach. Een hele actieve club, waar ze veel voor de jeugd deden. Je werd op die manier bewust gemaakt van de vereniging; als je dan wat ouder was, werd je met zachte drang gevraagd iets te willen doen, verplicht was het niet.'

Ledenstop opheffen

Tussen jeugd en ouderen ziet Izzat duidelijk verbanden. Hij vindt het van belang 'dat we de kleine jeugd aantrekken. Op zo'n scholleren-toernooi zou je actief moeten werven en dan zorgen dat elk team een trainer heeft. Het is toch te gek dat wij zelf voor een trainer moeten zorgen; alleen het eerste heeft een coach. Het is belangrijk dat alle teams een trainer en een coach hebben. Je ziet het aan het tweede, dat loopt leeg. Een aantal zoekt een andere vereniging omdat ze zelf een trainer/coach moeten zoeken.' Gevraagd naar hoe het werven dan zou moeten, zegt hij: 'Om te beginnen moet je de ledenstop opheffen. Na zo'n toernooi kun je spelers van DAS inschakelen om de (lagere school-)jeugd de beginselen te leren en dan vragen of ze blijven; Heron Seniores 1 zou daarbij als voorbeeldfunctie kunnen dienen. Laat die kleintjes ook naar het eerste kijken, maar verlaag de toegangsprijs naar, bijvoorbeeld, één gulden. Neem een bedrag dat ze kunnen betalen.'

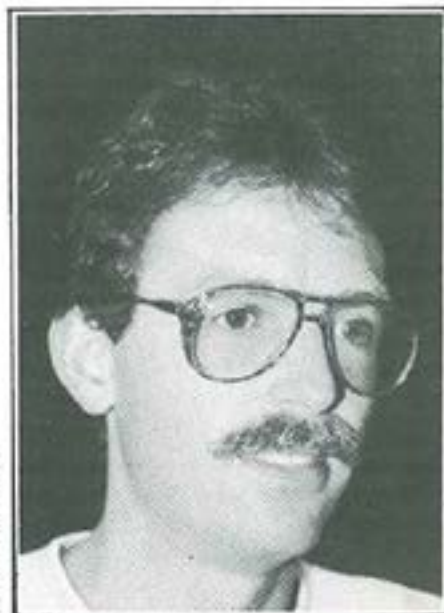
Al pratend over muziek -we vonden toch nog iets in onze verzameling dat hem aansprak -

spelverdelen in het basketbal 'ik kan niets anders, het geven van een goeie pass is heel leuk ón: je bent veel aan de bal' en geslotenheid, prijzen we ons gelukkig dat we tenminste nog iets konden opschrijven. Of het waardevol is, laten we maar aan de lezer over... (JdB)

CLUBBLADEREN

Dit verhaal gaat over het clubblad van DAS. Gewoontegetrouw glijdt 'Het Krantje' om de paar weken in de brievenbus. We zijn dat gewoon geworden. 'Je betaalt toch contributie en die is ook voor het blad bestemd', hoor je wel eens roepen. Maar al te vaak beseffen we niet hoeveel bloed, zweet en tranen erin gaan zitten. Hoe vaak de redactie een vertwijfeld beroep doet op de leden om toch ook eens 'een stukkie' te schrijven.

Die redactiefleden of redacteuren verdienen het eens in het zonnetje gezet te worden. Dat doen we dan ook en met veel waardering. Met de pluimen in de tas en een schrijfblok onder de arm zijn we gaan (club-)bladeren met Marcel van Dien, Peter Bijleveld en 'man van het eerste uur' Koos Secker. Een schrijfsel over de schrijvers...

Marcel van Dien

Leraar Lichamelijke Opvoeding op een basisschool in Rijswijk, dat is het beroep van Koos Secker (38), de al genoemde 'man van het eerste uur'. Het werken met kinderen, training geven aan basketballers, het ligt in elkaars verlengde. Al snel wordt het duidelijk: Koos is een verenigingsman in hart en nieren. Nooit te beroerd om van alles en nog wat te doen. Ook een solist, zo blijkt. Maar zegt men niet dat de beste schrijvers individualisten zijn? Koos: 'Omdat je erg gemotiveerd bent, je een bepaald idee hebt van het produkt, en zo is het ook met zo'n blad, kun je er eigenlijk geen ander bij gebruiken.'

Op de vraag wanneer de eerste uitgave tot stand kwam, zegt Koos dat 'ik dat niet helemaal zeker meer weet. De voorloper van het clubblad was de bundeling wedstrijdberichten van Rob Hilhorst. Er moest toch wat gedaan worden. Het materiaal werd dan bij bureau Joss gestencild, dat duurde echter niet lang. Het probleem was dat het districtprogramma altijd zo laat afkwam. Later hebben we toen bij Van Kempen een tweedehands stencilmachine gekocht.'

'Je viel in als er een gat viel'

Een van de spilpunten van de eerste jaren was zonder twiifel Tom van Baten. Koos is het daar

van harte mee eens: 'Van Baten was een belangrijk figuur, hij deed eigenlijk alles. Hij draaide de krant, was voorzitter, kortom, een echte clubman.'

Dat Van Baten zo'n clubman was, moet Koos - sinds jaar en dag ook een van de drijvende krachten bij hockeyclub Ring Pass - hebben aangesproken. 'Als je op de club was, dan was je bezig. Je viel in, als er een gat viel. Dan weer training geven, dan weer redactiewerk, dan weer zus en dan weer zo. Er is daarom ook geen periode aan te geven van: van die tot die tijd heb ik het blad gemaakt.'

Over de toenmalige distributie zegt Koos 'dat de meeste informatie telefonisch werd doorgegeven. Toen we de mededelingen gingen stencilen, moest er een team gevormd worden om de handel rond te brengen. Eigenlijk ben ik daar een fervent tegenstander van: het is beter om het aan te bieden als drukwerk.'

Koos had en heeft vastomlijnde ideeën over hoe een clubblad over moet komen. Een hard omslag (kracht) vindt Koos bijvoorbeeld een zaak van het bestuur. 'Waarom? Vanwege de reclame. Ik zei altijd: een krantje moet zichzelf kunnen bedruipen. Het blad moet en moet een visitekaartje zijn, meer dan een noodzakelijk kwaad. Maar: ik heb 't altijd leuk gevonden. Ik heb

er geen seconde spijt van.'

Koos was, zoals gezegd, al vroeg bezig het verenigingsorgaan boven de grijze massa uit te tillen. Dat lukte natuurlijk niet altijd. 'Er was ene Jansen bereid gevonden te zorgen voor een professionele vormgeving, hij was tenslotte professioneel reclametekenaar. Het is echter nooit wat geworden. Ook hebben we nog een aantal jaar bij Joop Meijer het blad met de hand gevouwen.'

Over geld en dus over mogelijke tekorten door toedoen van het verenigingsblad, werd niet gesproken. Er waren nergens 'potjes' voor.

Prijsvraag voor de naam

Een periodiek dat regelmatig verschijnt verdient een naam. Neamloos de wereld in moeten is al erg genoeg. Nu is het bepaald lastig origineel te zijn. Bij de (toenmalige) redactie had men er toch iets aardigs op gevonden. Koos daarover: 'We hebben er ooit 'es een prijsvraag voor uitgeschreven. Dat was in de tijd dat het blad nog in de lengte opgevouwen, werd opgestuurd (9-2-73, JdB). Ik durf het niet met zekerheid te zeggen, maar volgens mij ben ik het geweest die de naam verzor. Iedereen noemde het tenslotte al lang Het Krantje. Die prijs moet

overigens nóg worden uitgerekelt.'

In mei 1970 is DAS officieel begonnen met een clubblad, de eerste jaren ging de bundeling van wedstrijdgegevens door het leven als 'DAS-mededelingen/gezinsblad'. In '72 krijgt het cluborgaan een nieuw omslag en werkt men voor 't eerst met advertenties. Sinds 1974 sierde opnieuw een 'vers' omslag het blad. Cijfers, die onder meer duidelijk maken dat jaar in jaar uit een aantal enthousiastelingen zich inspant de leden van informatie te voorzien. Waarom doe je zoets eigenlijk? Is 't geen ondankbaar werk? Er gaat tenslotte toch zoveel tijd inzitten.

Koos Secker

Koos: 'Ach, ik was en ben gek van het verenigingsleven. Er waren gewoon te weinig mensen, maar het eist inderdaad veel. Er was geen officiële redactie, ik heb 't jaren alleen gedaan. Marcel van Dien (29), de huidige maker van het clubblad, is er 'ongeveer 4 avonden per week zoet mee. We verschijnen tegenwoordig eens in de vier weken, waarbij het voordeel van een PC meegenomen is. De lay out staat er namelijk al in.'

Het zag zwart in de kamer

Peter Bijleveld zat in de periode 73/74 als redactielid in het bestuur van DAS. Enige jaren daarvoor was hij door Jan Kattenvilder bij de redactie gehaald. Peter: 'Jan had toen zo'n beetje het voortouw. Ineke Kwant tikte toen heel veel. Elke maandag kwamen we bij elkaar om stukken te maken. De opzet van het blad was toen erg zakelijk, de redactie coördineerde de inhoud van de stukken. De voorkant was voorgedrukt, de inhoud werd dan ingevoegd.' Dat Bijleveld's ouders niet altijd even gelukkig waren met de beslommeringen van zoonlief, blijkt wel uit het feit dat 'm'n ouders wel eens over de hennis klaagden als er op zondagnacht weer eens iets scheef zat in de stencilmachine. Het zag dan helemaal zwart in de kamer. Een leuk voorval uit die periode is

nog dat de makers van het clubblad van tevoren al wisten dat het vergaren niet zou lukken. We lezen in Krantje 3 van het seizoen '73/74: 'Door technische moeilijkheden is de volgorde van dit krantje moeilijk geworden. Als je de goede volgorde wilt weten, bel dan even met de redactie.' (f)

In de tijd dat Casper Kok voorzitter werd - we zitten inmiddels in augustus 1974 - achtte men de tijd rijp alles in en om de vereniging meer te stroomlijnen. Het was ook de eerste keer dat het bestuur een eigen, vaste bijdrage leverde aan Het Krantje. Volgens Peter ging het allemaal wat professioneler. Koos voegt toe dat hij zich daar wel in kan vinden. 'Er moet in zo'n vereniging een figuur zijn die de touwtjes in handen houdt.' Zo rond oktober 1974, de tijd van de stormachtige groei, is er een volgende mijlpaal voor de redactie. 'De vader van Raud Geelhoed had nog een elektrische stencilmachine. Binnen een uurtje was alles klaar, je werd alleen gek van het verzamelen van de pagina's, je moest dan namelijk rond de tafel lopen. Ik kan me nog herinneren dat het ledenaantal opliep van 100 naar 250 (18 oktober 1974: het 200-ste lid, JdB)', aldus Peter. Oktober 1975 komt Het Krantje voor 't eerst met een bijlage, iets dat men toen een 'aandijking' noemde. 'Er werd meer aan vormgeving gedaan, meer plakken, knippen en dan drukken, in plaats van op het vel intikken.'

Tijdens de wat 'zakelijke' periode van Peter noteren we ook nog een eerste gekleurde voorpagina (januari 1976). De tijd daarna wordt als wat rommelig beschreven, een periode waarin Joop Meijer, de toenmalige hoofdredacteur, als redactielid in het DAS-bestuur zat en Peter de technische man was.

'Lay out is een hobby van me'

Zo rond '77/78 meldt Marcel van Dien zich als medewerker voor de redactie. Marcel, die nu zijn dagelijks brood verdient bij de TU in Delft, zat toen al in het drukkerswereldje. 'André, mijn broer, zat toen al in de redactie. Stukje bij beetje kreeg ik toen ook interesse om wat meer te gaan doen. In die voor mij rommelige begintijd hield ik me voornamelijk bezig met vergaren, nieten en meer van dat soort klussen. Toen we de krant nog bij de Kabelfabriek drukten, heb ik het toch steeds meer naar mezelf toe getrokken. In december '78 kregen we een blad met een ander formaat, waarin ook advertenties konden worden opgenomen. Ik ben me toen steeds meer gaan bemoeien met lay out-achtige dingen, een soort hobby van me.'

Dat zelfs onze plaatselijke trots, de Delftsche Courant, een kritisch stukje aan het clubblad wijdde

(december 1978), neemt Marcel sportief op: 'We werkten in die tijd met kringlooppapier, dat was een beetje de mode in die tijd. Het dagblad meldde 'dat je er de kringloopstranen van in je ogen kreeg.' Later gingen we over van de NKF naar een buurtwerkwinkel, waar ik in die tijd werkte', aldus Marcel, die een periode met een eigen offsetmachine maar liever snel wil vergeten. 'Dat ding stond bij Pim achterin de winkel, maar daar is maar weinig op gedrukt. Hij ging snel kapot. Wel hebben we het apparaat nog voor f2500,- goed kunnen verkopen.'

In december 1978 vermeldt men voor het eerst de naam 't Krantje op het omslag. Een tijd ook, waarin het clubblad uitblinkt in vele soorten letters, cartoons en ander plakwerk. Marcel: 'Er zijn in die tijd wel een aantal tendensen aan te merken. Ik had een verzameling met allerlei tekeningen, cartoons en andere plaatjes, voornamelijk geselecteerd uit offset-bladen. Te pas en te onpas vulde ik de witte ruimtes van de pagina's op. Als ik nu terugkijk, denk ik: wat 'n rommelige. Dat zou ik nu toch anders doen. Het zal ook wel met de leeftijd te maken hebben.'

Dat Marcel zich inzet, mag blijken uit de reacties van één van de leden: 'Je kan wel merken dat er

Peter Bijleveld

iemand bezig is die iets in z'n Marc (s) heeft.' Een inzet welke ook resulteerde in speciale uitgaves. 'Ja', besamt hij, 'dat doe ik er gewoon bij. Een eerste clinicboekje is daar een voorbeeld van, dat doe ik nu nog. Ook de tussen-doortjes zoals 'timen en scores', 'bardiensten' en 'ALVS' lopen nu goed.'

Een bekend en berucht begrip voor mensen die iets te schrijven hebben, en die het ook nog eens op geregelde tijden moeten afleveren, is de deadline. In gewoon Nederlands doodlijn, maar dat staat nu eenmaal niet. Het regelmatig laten uitkomen van een periodiek blijkt ook voor Marcel een probleem: het blijft tenslotte

verenigings- en dus vrijwilligerswerk. 'Het zou inderdaad het beste zijn als we vaste data en deadlines hanteerden. Je kunt dan rekening houden met bijvoorbeeld een ALV. Elk jaar neem je het jezelf weer voor: vanaf nu begin ik ermee. Je houdt het dan één of twee nummers vol, vervolgens glij je weer af. Het ligt ook aan mijn eigen gemakzucht, je wordt op den duur wat gemakkelijker. In het algemeen werd het wel goed opgevangen binnen de vereniging, al piepte men wel eens. Het clubblad neemt veel tijd, het is ook een nadeel van alles zelf willen doen. Zelfs je privé-leven komt er wel eens door in 't gedrang. Ik heb het ooit eens gepresteerd de hele nacht door te werken omdat er iets af moest.'

Hoewel Marcel een perfectionist heet te zijn kwam het naar zijn zin toch nog te veel voor dat het zet- of typeduiveltje toesloeg. Zo rond april '81 - onder meer naar aanleiding van een kritisch stukje van ondergetekende - zien we het item 'typfout' vaak in het blad opdulken. Die type- en spel fouten waren ook een doorn in mijn oog. De laatste jaren is het aantal fouten gelukkig verminderd, ook omdat mijn vriendin Debora de zaak nu naleest', aldus Marcel.

'Voor mij de beste vorm'

Al clubbladerend belanden we in seizoen '81/'82. Een seizoen met gekleurde omslagen, wit binnenwerk en vooral verschillende omslagen. De redactionele intro's zijn vrij uitgebreid en het gebruik van foto's neemt toe. Marcel: 'Eigenlijk vind ik dit de beste periode tot nu toe, het was de beste vorm die we gekend hebben, zowel inhoudelijk als redactioneel. We hadden veel foto's, goeie stukken, gekleurde voorkanten, enzovoort. De nummers van de laatste tijd zijn toch wat zakelijker, minder emotioneel.'

We bladeren door en komen een uiterst kritisch (ingezonden) stuk tegen van de hand van Wilmar van Dop. Wilmar vindt er bepaald geen doekjes om en veegt weloverwogen de vloer aan met het beleid van trainer Charis Siderfs. We constateren dat het goed is dat zo iets kan; openheid is tenslotte een groot goed. Het clubbestuur bemoeit zich blijkbaar niet met de inhoud van het clubblad, zo veronderstellen we. Marcel over censuur en controle: 'Noo, ik word altijd vrijgelaten, er is geen censuur. Na plaatsing van het stukje van Wilmar waren er wel wat bestuursleden die zich afvroegen of dat nou wel zo moest, maar verder heb ik alleen maar medewerking. Vooral onder Tjerks voorzitterschap kwamen de bestuurlijke zaken altijd voldoende onder de aandacht.'

Orgaan van de maand

Dat Marcel goede herinneringen bewaart aan de periode '83-'85, blijkt ook uit de waardering 'van buiten' voor het cluborgaan. Het blad 'Play Off Basketball' bericht in haar editie van maart 1985 dat Het Krantje de titel 'Orgaan van de maand' met zich meekrijgt. Marcel glom terecht bij het lezen van kreten als 'het beste cluborgaan van Nederland', 'publiciteit op hoog niveau', maar vooral: 'Het Krantje is springlovend en ziet er uitstekend uit. Wat het krantje zo goed maakt is haar redactionele opstelling. In 't verleden werd niet geschuwd interne problemen en strubbelingen aan de kaak te stellen, en zo hoort 't ook!' Als men dan eindigt met 'Hulde, DAS!', kan de avond niet meer stuk...

Nadat sterreporter Jan Kattenvilder de lofbetuiging in 'zijn' Delftsche Courant nog eens dunnetjes had overgedaan (4 november 1985), houdt Marcel zich meer en meer bezig met Heren Senioren 1, ofwel De Boo DAS. Het samenstellen van het programmaboekje, de posters, het kost veel tijd. Marcel: 'Dat nam en neemt inderdaad veel tijd. Het begon al toen ik in 't Krantje meer verslagen van Heren één opnam. Er was ook een aantal leden die zei dat het teveel ruimte in beslag nam. Zo'n De Boo/DAS-uitgave kost toch één avond per week.'

Al bijna tien jaar geeft hij het clubblad vorm en inhoud. Is dat geen mooi moment om de fakkel over te dragen? 'Ja, soms denk ik dat wel. Vorig seizoen had ik dat heel sterk. Je wilt wel eens een andere hobby aanpakken, maar dat kan gewoon niet. Misschien nog één seizoen doorgaan en dan afbouwen en alleen nog wat losse stukken schrijven, dat lijkt me wel wat.'

'Claim op je doen en laten'

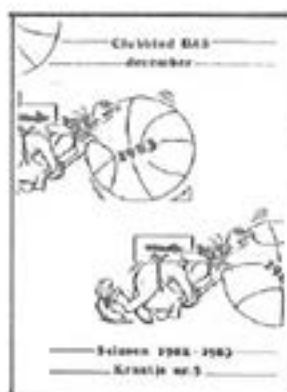
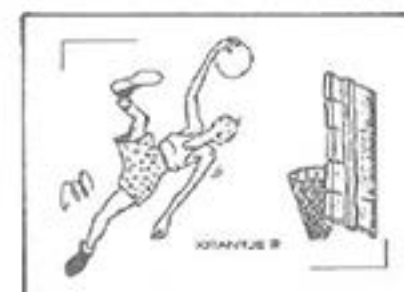
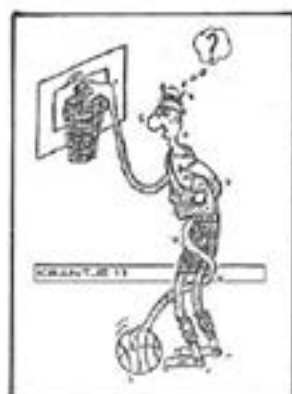
We vragen Marcel naar de opzet van zijn blad en de mogelijke verschillen met vroeger. 'Over het formaat', begint hij, 'kan je zeggen dat AS handzamer is, men is er aan gewend, A4 werkt alleen sneller. Inhoudelijk vond ik het altijd belangrijk dat er van alle fronten iets was. Bestuurlijke inbreng hangt sterk af van wie er zit. Dat geldt ook voor de redactie: door gebrek aan redactiefleden krijgt één en ander niet of nauwelijks gestalte.'

Marcel wil 'uitkijken voor vervakking en versaaing', vandaar dat hij de lijn van de afgelopen jaargang wil voortzetten. 'In principe wil ik het komend seizoen de standaarddingen weer vormgeven. Rubriekjes als 'Tien vragen aan...' en de verhalen van Maro van der Nat horen daarin een plaatsje te krijgen. Ook dingen als elke maand een team eruit lichten, lijkt me zinvol.'

Dat Marcel eens wat meer tijd aan andere dingen wil besteden, lijkt ons meer dan logisch. 'Het legt toch een aardige claim op je geestelijk doen en laten', zo zegt hij ernstig. 'Wat meer afstand nemen, verhalen maken over onderontwikkelde gebieden binnen de club, dat lijkt me wel wat. Verhalen met voors en tegens, tendensen aan de bar: een soort rondetafel-gesprekken met wat meer inhoud. Een voorbeeld? Heren Senioren één in de ere-divisie, ja of nee. Je hoort zoveel in de club, daar zou iets over in 't Krantje moeten komen.'

We raken 'm (gelukkig) niet kwijt, die Marcel. Hij zal zich wat meer op de achtergrondverhalen storten. Stond er in december 1987 boven een redactioneel stukje 'Dien ten gevolge', wij van onze (justrum-) k(r)ant willen dat graag veranderen in: 'Dien ten vervolge'... (JdB)

Het DASkrantje heeft vele verschillende voorkantjes gehad. Op de volgende bladzijde een collage hiervan.

TOCH AKTIEF MET SPORT BEZIG ZIJN

Dit keer geen interview, doch een bijdrage van het rolstoelteam zelf, opgetekend Piet van Dijk en Chris van Eymeren. Even kort het voorafgaande: We benaderen Wout Berkhout i.v.m. een stukje over het rolstoelbasketbalteam. Wout, die twee jaar geleden bij dit team is gaan ballen vanwege een gebroken knieschijf, reageert meteen enthousiast. Wij leggen hem uit dat we bezig zijn met de lustrumkrant en dat we hierin o.a. een aantal artikelen willen opnemen over een aantal groeperingen binnen de vereniging. We zijn het er snel over eens, dat het rolstoelteam hierin zeker niet mag ontbreken.

GELAAGD
4

Wout (36) speelt normaliter in het achtste heren seniorenteam, doch een gebroken knieschijf, was er oorzaak van dat hij bij het rolstoelteam is gaan basketballen. 'Anders zou ik een jaar of twee niet hebben kunnen ballen,' verteld Wout als we hem telefonisch benaderen voor wat aanvullende informatie. Dat hij - van zijn blessure is hij nagenoeg af - nog steeds in dit team speelt komt 'omdat het er wel gezellig is'. Wout speelt trouwens ook in het achtste herenteam. 'Ook Joop Meyer, die veel heeft gefloten voor de rolstoelcompetitie (en dit trouwens nog steeds doet) is nauw betrokken bij dit team als trainer en coach' zo vult Wout aan. Hieronder de bijdrage van Piet en

Chris. (PB)

Het rolstoelbasketball is in Delft begonnen bij Redeoss in 1973. Het jaar daarop begon men met het spelen in competitieverband. Daar dit een landelijke competitie was zijn er veel kilometers afgelegd: van Leeuwarden tot het Limburgse Hoensbroek. De eerste jaren waren succesvol, de vierde plaats van de eredivisie werd bereikt. Er werd gespeeld voor de Europa Cup en er werd uitgekomen in internationale toernooien, waar soms zeer goede resultaten werden geboekt.

Maar na de goede jaren kwam de terugval, diverse spelers gingen weg, de kosten werden te hoog en we moesten trainen in een te kleine zaal, wat z'n weeratag had op het spelplan op een veld met normale afmetingen.

Onze competitiewedstrijden speelden we in de Bras, waar we in contact kwamen met DAS.

De contacten met de andere DAS-leden zijn erg goed.

Na overleg werden wij als team opgenomen in de vereniging DAS. Nu, na vier jaar, wordt er leuk competitie gespeeld. We draaien mee als goede middenmoter zo niet sub-topper en bezoeken elk jaar een aantal toernooien in binnen- en buitenland.

Wij vinden het belangrijk dat iedereen het naar zijn zin heeft en ook dat iedere speler meedoet. Dus ook de wat zwaarder gehandicapten en de licht gehandicapten, met name de geblesseerde DAS-spelers, die op deze manier kunnen revalideren en zo toch bij de vereniging actief met hun sport bezig kunnen zijn.

De contacten met de andere DAS-leden zijn erg goed en we hopen dat dit nog lang gehandhaafd zal blijven.

Is getekend, DAS RS-1

JEUGDKAMPEN

Sinds een aantal jaren is het jeugdkamp een vast onderdeel op de activiteiten-agenda van de diverse jeugdcommissies. Dat het een succesnummer is mag blijken uit de (meestal) positieve reacties na afloop van alweer zo'n festijn en het feit dat men er - ogenschijnlijk moelteloos - in slaagt er elk jaar wéér één te organiseren.

We zochten ze op, de organisatoren, de bedenkers, de leiders of zijn het lijdens? We praatte over het nut van zo'n kamp, het hebben van overwicht en (uiteraard) over de kampen zelf, waarvan blijkt dat ze er vooral toch zo'n vreselijke lol in hadden en hebben. Een gesprek met een lekker (kamp-)vuurtje.

Gerda van Leeuwen

Eén van de initiatiefnemers binnen de toenmalige jeugdcommissie is Henk Bezemer (34), en dus iemand van het eerste uur. Dat er een verband is tussen zijn beroep - Henk is leraar aan een basisschool in Rotterdam - en het feit dat hij bij zo'n kamp betrokken raakte, lijkt niet vreemd. Henk daarover: 'Ja, dat werkt nauw samen. Door m'n werk had en heb ik veel ervaring met zulke kampen. Een nadeel daarvan kan volgens mij wel zijn, dat ik me niet zo happy voel als het niet goed voorbereid, niet goed georganiseerd is. Ik ben meer iemand van een strakke organisatie.'

Ook het vak of beroep, zo u wilt, van tweede 'slachtoffer' Gerda van Leeuwen (25) heeft wel binding met de jeugdkampen. Gerda is groepsleidster op het dagverblijf voor geestelijk gehandicapten in Delft. Organiseren en het omgaan met groepen mensen is haar dus niet vreemd. 'Stukjes organisatie, het opzetten van bepaalde dingen en de inzichten van bijvoorbeeld de voorbereiding, die pik je sneller op.'

Strakke organisatie

Waar Henk een warm voorstander is van een redelijk strakke organisatie, staat Gerda een wat 'losser' geheel voor ogen. 'Nu is er meer het idee: het is hun kamp.

De deelnemers geven zelf de invulling, dat moet kunnen.' Henk vult aan: 'Dat is wel zo, er zijn ook zo veel individuen. Alleen, bij een vrije invulling moet je voorkomen dat een aantal hun zin doordrijft. Je moet een aantal vaste speerpunten hanteren, daar zou ik erg kien op zijn.'

Voordat we ons verder verdiepen in lossen of strakker, voors en tegens, eerst maar eens bekijken wat we ons eigenlijk bij zo'n jeugdkamp moeten voorstellen. Dat het niets met de opsluiting van kleine kinderen te maken heeft, wordt ons al snel duidelijk. Gerda, overigens óók nog speelster in Dames Senioren 1, noemt het 'een groep jeugdleden van DAS die zich zo'n vier dagen op een geschikte plek en, door middel van een aantal activiteiten, zoals een dropping, nachtspele en een bonte avond, vermaken.' Henk noemt het nog 'een verlengstuk van de school,' en schat het leeftijdsverschil tussen de deelnemende kadetten en junioren op ongeveer 'zes à zeven jaar, waarbij de leiding uit DAS'ers bestaat.'

Hoe rol je daar zo in, pik je bepaalde signalen uit de club op? Henk, die de eerste twee kampen meemaakte: 'Het zat in die tijd even niet mee in de jeugd-

commissie. Martin Bakhuizen vroeg mij omdat ik op school al wat ervaring had met kampen. We hebben de zaak toen gestart met onder andere Joke van de Hoek, Jan Kattenvilder en Wim Koeter. Wij waren trainers en het bestuur vond dat er behoefte was aan iets extra's. We hadden zelf wel een idee, we kregen geld van de club en wat subsidie, om leuke dingen mee te doen. Het eerste idee was iets te doen in de Hertenhorst, maar dat is toen niet doorgegaan. De jeugdcommissie raakte wat in 't slop, ik ben er toen weer bijgehaald om op andere basis iets te organiseren. Ik heb toen twee kampen meegemaakt.' Gerda was laatstejaars kadet toen ze, naar aanleiding van het eerste kamp, gevraagd werd ook iets in de leiding te doen. De toenmalige commissie 'wilde mensen hebben die ook bij de jeugd speelden,' zo licht Henk toe.

De sirene en het dierenspel

De eerste kampen waren een groot succes. Dat de leiding soms zélf nog niet door had deel uit te maken van datzelfde team, mocht de pret niet drukken. Als er (bijvoorbeeld) op een marktplein werd afgesproken om om half drie weer te verzamelen, waren de 'aspirant-leiders' er zelf ook pas om die tijd of zelfs nog later. Niet-

waar, Maro de Vreede...? En dat de eigenaar van de herberg net z'n optrekkje had verbouwd, deerde de DAS-jeugd niet. Hij had er beter nà het bezoek van de DAS'ers mee kunnen beginnen. Ja, en dat verhaal van Hans van Dijk en het dierspel. Op een signaal van de sirene reageerde iedereen, behalve Hans. Hij was zover buiten het gebied gaan zitten dat 'e niks had gehoord...

Maar we dwalen af. We nemen, samen met het leidersduo, de kampen in vogelvlucht door. Was het eerste verblijf in Soest, het tweede vond plaats in Hattem, ook in een jeugdherberg. De fietsen waren mee en men organiseerde een dropping die eindigde in een disco in Zwolle, waarbij nog iets met Desiré en Dulseay en het lopen onder aan de dijk... Het derde kamp was een mijlpaal voor de organisatie: er werd voor 't eeret zelf gekookt, René van Blitterswijk was hiervoor de aangewezen man. Het vierde jaar ging men op de fiets naar de (vakantie-)bestemming: 's-Gravenzande. Een wat minder gezellig kamp met een eigenares die de 'heks met de grote wratten' werd genoemd.

Na het vijfde verblijf (Groningen) volgde Gemert, onder de rook van Eindhoven. Gerda herinnert zich nog 'het goede weer én de wilde zwijnen van Albert Arnold.' Arnold kon de zwijnen zó goed nadoen

dat de meiden zich rotschrokken. Ook het kamplied 'We gaan op berejocht', voorgezongen door Paul Geelhoed, stamt uit die tijd. Het meest recente jeugdkamp werd opgetrokken in Renesse, Zeeland. Met schitterend weer en een verblijf dat 'Op Dreef' heet, kan het bij voorbaat al niet meer stuk (zie ook elders in dit nummer een verhaal met Annemarie Noort). Het rondje rond de vuurtoren, de grisolavond en een beheerder die altijd ja, ja ja zei, wat ogenblikkelijk door iedereen werd overgenomen, het zijn voor Henk en vooral voor Gerda onuitwisbare herinneringen.

Trainers gek maken

Het zijn natuurlijk de leuke momenten die blijven hangen, de minder leuke vergeet je. Toch moet je altijd het doel van zo iets voor ogen houden en je ook kritisch afvragen of het allemaal nog wel nut heeft. Is het geen verspilde energie, wat probeer je ermee te bereiken? Henk: 'Aan de ene kant is het je visitekaartje, aan de andere kant heeft het ook een bepaald competitie-idea. Buiten basketbal doen alle verenigingen het. De eerste reden is natuurlijk iets anders met de jeugd doen dan alleen basketbal. Je husselt de selectie eens door elkaar, het geeft een leuke sfeer, zeker bij de kinderen die geweest zijn. Het geeft een band. Het is dan ook

belangrijk dat dit in stand gehouden wordt,' zo komt hij tot de kern van de zaak, én: 'Het is heel belangrijk dat je de trainers gek maakt. Bij de trainingen moet je al sfeer kweken. Het moet leuk zijn om mee te gaan.'

Gerda: 'De voorbereiding is steeds meer een geleur. Het vreet energie van de organisatoren, ondanks brieven enzo. De gezelligheid van het kamp maakt dan weer een hoop goed. Maar er komen minder deelnemers, de groep wordt steeds ouder. Er zijn nu veel nieuwe jongeren, ik hoop dat die volgend jaar meegaan.'

De leeftijd van de leiding is, in vergelijking met andere clubs en sporten, relatief laag. Problemen, zoals het hebben van overwicht, levert dat nauwelijks op. Henk vindt 'dat de taakverdeling binnen de jeugdoormissie er voor zorgt dat dat goed loopt. DAS kent natuurlijk weinig oude leden, er is geen tweede generatie. Ik vraag me wel eens af of je kinderen al zo snel de verantwoording kunt geven.' Volgens Gerda kan het wel, 'als je ze maar begeleidt. Je kunt ze wél een taak geven, maar het nog niet op verantwoording laten aankomen.' Henk: 'Er is nog een voordeel van jeugdige leiding: ze trekken mensen uit eigen kring, dus eigen leeftijd, mee.'

Er is kans dat, je weet het ten slotte maar nooit, er DAS-leden

Een bezoekje aan het Mulderslot tijdens het eerste jeugdkamp

zijn die, na het lezen van dit epistel, zich ook voor de jeugdkampen willen inzetten. Het is dan wel nuttig te weten hoeveel tijd erin gaat zitten en hoe de organisatie ongeveer werkt. Volgens Gerda is dat een beetje verdeeld. 'We beginnen meestal in het najaar. Eén of twee gaan er dan op zoek naar adressen. Nadat we weer bij elkaar zijn geweest, gaan we met vijf à zes man langs. Als er bekend is waar we naar toe gaan dan maken we wat stukjes voor het clubblad, er gaan één of twee brieven naar huis met informatie. Als de aanmelding wat stroef loopt, gaan we de trainingen af. Daarna komen we nog zo'n twee à drie keer bij elkaar over wie doet wat, de programmering, enzovoort.'

Dat er een hoop tijd in gaat zitten hangt volgens Henk ook af 'van wie het voortouw heeft. Als jij er dan één van bent, dan heb je 't druk. Maar je moet deze vorm van delegeren wel handhaven, anders krijgen anderen geen kans iets te leren.'

Elke zondag een 'topic'

Dat kinderen na zo'n kamp totaal veranderd zouden zijn, blijkt een luchtkasteel. Op kamp gedragen de kinderen zich wel anders. Schurken blijken lief te kunnen zijn, andersom komt ook genoeg voor. Henk: 'Vier dagen kamp maakt je alleen vrijer, je ziet geen mentale verandering. Na zo'n DAS-kamp is er wel een betere band, je leert de kinderen beter kennen, zij elkaar ook.' Het verbaast Gerda elke keer weer 'dat er vooral kinderen worden gemeld die last zouden hebben van heimwee, die blijken binnen vijf minuten de grootste boel te zijn. Kom je vervolgens zondagavond thuis, vraagt pa: is 't leuk geweest? Waarop het kind vrij timide 'ja, hoor' zegt en vervolgens weer net zo rustig is als vlak voordat ze wegging.'

Ten slotte: praten over en het organiseren van jeugdkampen is één, het vervolg in de vorm van (bijvoorbeeld) een 'oudere-jongere-kamp' zou een tweede kunnen zijn. Zou dat tot de mogelijkheden moeten behoren? Gerda had er, voor de junioren in dit geval, al eens eerder aan gedacht. 'Het leeftijdsverschil is te groot. Het

zou wel kunnen in combinatie met senioren. Zo onder de noemer van wij zorgen voor de camping, de barbecue enzovoort. Je hoeft dan minder te regelen omdat er geen jonge jeugd is, je bent veel vrijer.' Henk ziet het wel zitten: 'Het zou moeten kunnen, het zou erg leuk zijn. Om ook niet alles strak te organiseren, zou je ook aan een soort tussenvorm kunnen denken. Het ter plekke organiseren van een tripje, een nachtspel, enzovoort.' We hebben iets in hem losgemaakt, want: 'In bredere zin zou DAS wat meer moeten nadenken over het organiseren van dit soort activiteiten, zoals ook de feesten. Ik heb er ruim twee jaar niks van gemerkt.'

Henk Bezemer

Hij wil op de valreep het bestuur nog een tip meegeven: 'Ook dingen als zondag-clinics, zo van twee tot vier uur, zijn goed. Met elke zondag een 'topic', dat kan prima werken.' We hebben er, met het schrijfblok onder de arm, geen woord aan toe te voegen. (JdB)

'GOEDE DOORSTROOM IS BELANGRIJK'

Een bezig baasje. Hij weet wat 'ie wil. Iemand die er wel komt èn een (letterlijke) enthousiaste blik op de wereld. Dat zijn zo ongeveer de eerste indrukken na (ruim) een uur praten met A1-junior Koert Hagoort, 18 jaar inmiddels en, als we hem opzoeken, net geslaagd voor z'n vwo-diploma. 'Ik heb niet zo veel tijd. Ik werk tegenwoordig wat bij en 's avonds zijn er veel examenfeesten, daar wil ik wel naartoe. Bovendien, over drie weken ga ik op vakantie', zo luidt z'n reactie als we hem bellen voor een afspraak. Maar kijk: zondagmiddag vijf uur is er nog een gaatje vrij.

Koert Hagoort

Koert is weliswaar Delfenaar van geboorte, het werk van z'n vader dropte hem echter zo'n vier jaar (een periode van z'n derde tot z'n vierde in Houston, Verenigde Staten, vervolgens van z'n zesde tot z'n achtste in Calgary, Canada) buiten de Nederlandse grenzen. Dat hij daardoor een aardig mondje Engels spreekt, zal niemand verbazen.

Via school ben ik, samen met mijn broer, bij DAS gaan kijken', zo begint hij z'n verhaal. 'Ik begon bij DAS bij de welpen. Bij ons op de basisschool werkte Wiebe Gorter die toen bij Rucanor Tristars speelde. Omdat hij zo enthousiast over basketbal kon praten, zijn we eigenlijk bij DAS gaan kijken. We hebben toen maar

eens meegetraind en nu ben ik zo'n zeven jaar lid.'

Op de vraag waarom speciaal basketbal en geen andere sport, zegt hij: 'Ik houd sowieso van balsporten. Met basketbal ben je lekker hard bezig, het is een snelle sport. Dat is ook zo met honkbal, dat is een sport die ik al langer doe en erg leuk vind. Ik speelde bij de (HUMA-)Blue Birds, maar dit jaar ben ik er mee gestopt. Vorig jaar speelde ik daar met het eerste mee, voor senioren is dat het hoogste niveau. Basketbal is spectaculair en atletisch, zowel individueel als als team. In 't begin vond ik 't leuk en ik ben het blijven doen.'

Jongens zijn fanatieker

Dat er nogal wat DAS'ers op zijn school (Hugo Grotius) zitten is meegenomen, vindt Koert. 'Aandacht voor basketbal op school is er wel, vooral voor de toernooien in de voorjaarsvakantie. Het niveau is op school natuurlijk wel wat minder, maar dat is niet erg. Ook op andere scholen is 't wel verbeterd, spelers van het eerste gaven er training. Vooral de lagere klassen kwamen daar op af. Dat betekende ledenwinst na zo'n clinic.'

De dertigers en de veertigers van vandaag twifelen wel eens aan de

inzet en de mentaliteit van de huidige jeugd, dus ook de junioren. Ze gaan te vaak naar de disco, gaan snel weer op een club en er even snel weer af, enfin, vul maar in. Is hij het eens met die kritiek? 'Nee, niet echt. Misschien bij bepaalde groepen, misschien zijn er in 't algemeen meer mensen met een 'slechte' mentaliteit, maar in mijn groep is dat niet zo. Vooral bij de C1, B1 en de A1 waren enthousiaste coaches en de spelers wilden altijd winnen. Misschien, dat weet ik niet zeker, is er wel een verschil tussen de jongens en de meiden. Jongens zijn fanatieker, althans bij ons. Er waren een aantal meiden bij die echt alles nog moesten leren, misschien scheelt dat ook.' Voor een deel kan Koert zich toch wel in die kritiek vinden. Zo zegt hij bijvoorbeeld dat 'de jeugd niet meer als doel heeft hoog te spelen. Ze denken: het-eerste, dat is toch te hoog, dat halen we toch niet. Iedereen wil wel beter worden, maar als ze het niet halen, doen ze er misschien ook niet alles voor.'

Aktief zijn binnen de club

Het al dan niet actief zijn binnen de club, iets voor je vereniging doen. Het is, we hebben het al eerder in deze kolommen beschreven, een belangrijk onderdeel van

het verenigingsleven. Koert is binnen DAS niet actief, maar vindt eigenlijk wel dat 'dat zou moeten.' Hij heeft gelukkig een geldige smoes: bij zijn honkbalclub deed hij wel van alles en nog wat. 'Bij honkbal was ik wel coach, bij DAS vind ik 't wel leuker om alleen maar te spelen. Bij de honkbalclub was ik ook actief bij het organiseren van toernooien. Het maakt niet uit of je junior of senior bent, je kunt altijd wel iets doen.'

Aktief zijn ze bij DAS genoeg voor de junioren, zo vindt hij. 'Ze doen genoeg, we trainen twee keer en er wordt gezorgd voor een goede coach. Speciale dingen zijn er niet voor de junioren, maar daar is ook minder behoefte aan. Voor de kleintjes is het wel belangrijk. Bij de junioren is het contact tóch al gemaakt, iedereen kent elkaar genoeg.' De plaats waar gebald wordt zou volgens Koert wel in de Buitenhof mogen veranderen. 'Het is voor velen tenslotte dichterbij, maar zolang we in de Buitenhof geen clubhuis kunnen krijgen, zal het wel de Bras blijven.'

Of we Koert Hagoort nog in Heren Senioren 1 tegenkomen hangt - buiten z'n kwaliteiten als basketbaler - af van de uitslag van de loting bij de inschrijving als student bedrijfskunde. 'Het hangt van die loting af of ik in Groningen, Tilburg of Rotterdam ga studeren. Wordt het Rotterdam, dan maak ik bij DAS m'n laatste juniorenjaar af. Het hangt daarna af van plaatsing in welk seniorenteam en de liefde voor het honkbal of ik bij DAS blijf spelen. Bij honkbal ben ik al ver, in basketbal niet, alleen ben ik vrij klein, dat is toch een nadeel.'

Tweede is opleiding voor het eerste

De toekomst, een club, een bedrijf, bedrijfskunde, daar moet Koert toch gedachtes over hebben, zo dachten wij. 'Het lijkt me dat het redelijk gaat. DAS is nog een grote club, de jeugdteams zijn groot. Er zijn nieuwe leden bijgekomen, dat geeft voor het bestuur problemen voor wat betreft de taken, maar dat heb je overal. Iedereen moet wel gestimuleerd worden iets te doen. Stimuleren, door het bestuur goed te laten kijken naar mensen die iets zouden kunnen doen en die dan persoonlijk benaderen. Zo krijg je ook meer mensen naar de ALV's, door persoonlijke benadering activeer je ze meer.'

Tot slot een toelicht, een nadenkerij. Hij begint vlak, met dat 'ie wel tevreden is over hoe het gaat.' Dan, blij met z'n laatste scoringskans: 'ik vind dat je elk jaar moet proberen om op elk niveau één team zo hoog mogelijk te laten eindigen. Het eerste was

prestatiegericht, wat daarna kwam was minder belangrijk. Ook het tweede moet zo hoog mogelijk komen, een soort opleiding voor het eerste. Vanuit de junioren dus een goeie doorstroom naar het tweede, met uitzicht op het eerste.'

Nog even bedrijfskunde en die Koert, die komt er wel. (JdB)

UIT DE OUDE DOOS

Natuurlijk mag in een lustrumuitgave zoals deze een collage van oude foto's niet ontbreken. Hier en daar leuren en zeuren om foto's is niet zonder resultaat gebleven. Helaas zijn niet alle foto's die we hebben ontvangen van zodanige kwaliteit, dat ze geschikt zijn om te publiceren, zodat we een strenge selectie hebben moeten toepassen.

Omdat het niet mogelijk bleek om in de korte tijd die er nog over was alle data en namen te achterhalen, hebben we besloten niet alle foto's met bijschrift te publiceren. (PB)

Boven: Jongens JB2 kampioen in 1968

Onder: DAS tegen Ariston in de Bultenhof op 26 nov. 1971

DS 1, 7/4/75. V.l.n.r. staand: Nellie Spoor, Koos Seelaar, Mieke Clemens, Coosje Borhof, Margriet Tromp, Ise Dekker, Ermine Zitend, Miriam Blijoo, Boukje Blijama, Ellen Hoekstra, Lou en Uz Messer

vlnr. staand: Bill Sheridan, Peter van Dijk, Ruud Geelhoed, Wim Segel, Peter van Eyk, Nico v/d Weert, Jeppie van Dijk, Pieter Lapidaire. Gehurkt: Harm Rijks, Paul van Dijk, Frank van Dijk en Goerten Rijks

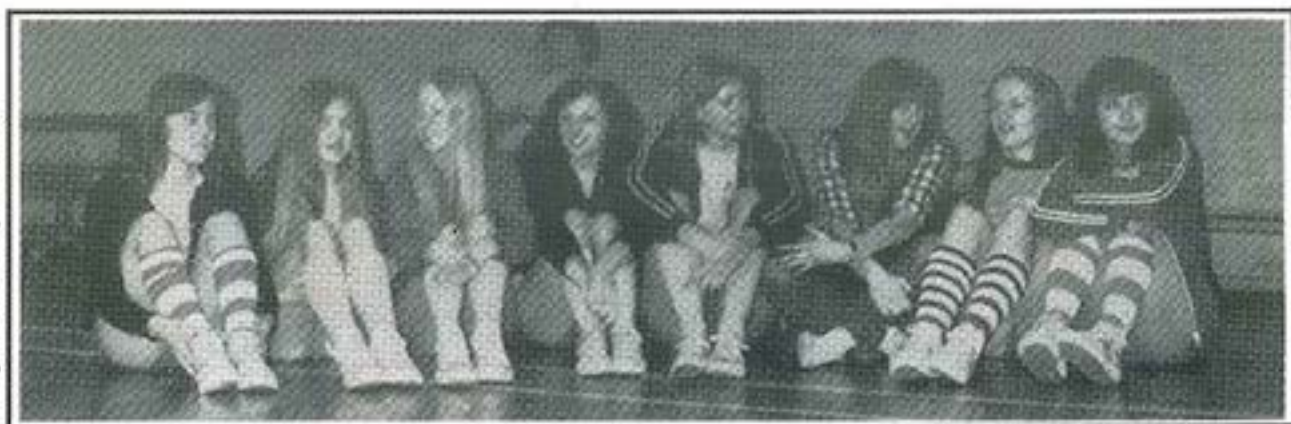
"Dit is jouw team, weet je nog wel Andje, dat ben je toch niet vergeten...." (tekst op achterkant vid foto)

Na een "handicap-toernooi"

Meisjes Junioren A, maart 1974

HS 1 wordt kampioen

Aan belangstelling hebben de heren geen gebrek...

Pret tijdens één van de jeugdkampen

Ze doen bij DAS ook nog iets anders dan basketballen

ENTHOUSIASME EN AMERIKA

Veertien jaar jong, spontaan en vrolijk ogend, tweede klas havo op het Stanislas-college, lezen, tekenen en muziek (wie anders dan George Michael) als voornaamste hobby's buiten basketbal, dat zijn zo de voornaamste kenmerken van Annemarie Noort, aspirant en center in DAS/MC-1.

Annemarie Noort

We komen op een goed moment de huiskamer van de Noorts binnen: de EK-voetbalwedstrijd tussen West-Duitsland en Denemarken is aan de gang. Gelukkig zijn ze bij de familie Noort sport- en dus ook voetbalminded, zodat we de partij, die voor de Denen teleurstellend verloopt, uit kunnen zien. Aan sport doen vinden pa en ma Noort belangrijk, en dat het, om bij Annemarie te blijven, basketbal werd, is eigenlijk niet verwonderlijk. Moeder Noort blijkt ook flinke tijd bij DAS gebald te hebben en die interesse op dochter overbrengen lijkt dan een koud kunstje. 'Maar eerst deed ze aan zwemmen en gym. Later wilde ze op voetbal, maar dat vond ik niks', aldus mw. Noort, die in haar

man - al jaren actief bij en voor voetbalvereniging DHL - een gezonde tegenstander had.' Ongeveer drie jaar geleden ben ik begonnen met basketballen. Niet eens zozeer via school, maar eigenlijk door m'n moeder. Zij had vroeger ook gespeeld. Op school basketballen we wel eens op gym, maar voornamelijk rond het voorjaarstoernooi,' zo licht Annemarie haar start toe. 'Ik ben toen eens gaan kijken, het leek me een leuk team, waarbij ik gelijk mocht meetrainen en dat ging goed.'

Anderhalf uur trainen per week

Ze traint één keer per week, zo'n anderhalf uur, waar de gebruikelijke opbouw met lay-ups, veel verdedigingsoefeningen etc., te zien valt. Ze vindt trainster Heleen wel fanatiek en streng, maar: 'dat is juist goed. Je zit toch niet voor niets op zo'n sport, dan moet je ook presteren.' Pa en ma Noort leven goed met Annemarie mee - pa rijdt soms de auto voor het team, moeders gil bij de thuiswedstrijden is niet zo gewenst want 'dan gaat 't mis', zegt ze - én ze denken er goed over na. Zo is, bijvoorbeeld, op de leeftijd van Annemarie door het kind al besloten welke sport ze gaan doen.'

'De aandacht voor basketbal op school is verschillend. Met het scholentoernooi zijn er ook wel mensen van DAS die training komen geven,' weet Annemarie, 'zoals Gerry Besselink en Carl Lott. Van mijn klas doen er een aantal aan jazz-ballet, hockey, paardrijden, maar de meeste toch wel aan voetbal.' Ook atletiek blijkt, op een school als het Stanislas, één van de favoriete sporten te zijn.

Jeugdkamp enthousiast ontvangen

Een vraag over haar belangstelling voor basketbal op tv maakt nog niet te veel los - 'ik kijk gewoon omdat ik 't leuk vind. Soms op zaterdag naar Super Channel en de play-offs heb ik gezien. Ik kijk dan niet speciaal naar de center, of zo' - het woord jeugdkamp doet haar enthousiast opveren. 'Het jeugdkamp is erg leuk. Het was mijn eerste, in Fanesse. Het duurde lang voordat we er waren. In het kamphuis mochten we zelf de bedden uitzoeken, waarna we vlakbij fietsen gingen huren. Het werden twee dagen strand. De laatste dag deden we allerlei spelletjes, er was een barbecue, een disco en een dropping. We gingen laat slapen en er is veel gelachen. De laatste avond was er een horror-avond waarbij de leiding zich in het huis verstopt had.'

Vooraf de kleintjes vonden dat heel eng.' Moeder Noort vond vooraf 'de leiding (Gerda, Rene, Annette, Richard, Paul en Albert) wel jong, dat was even afwachten, maar naderhand kwam dit toch erg positief over.' Pa Noort vult aan: 'Ik ben er dolerthoulast over. Een nadeel van wat oudere leiding kan ook zijn dat ze wat minder enthousiast zijn. En overwicht heb je of dat heb je niet. Het bestuur van DAS weet heus wel wie ze op pad sturen.'

Kampioen met de kadetten

Zestien april '88 is een hoogtepunt in haar nog jonge sport-carriere: ze wordt kampioen met de kadetten. 'Ik was een paar keer ingevallen en dus mocht ik de kampioenswedstrijd ook meedoen. We wonnen en mochten op de foto, toevallig met een speler van Den Helder, die daarna tegen ons eerste speelde. Er waren veel ouders en het kwam ook nog in de krant.' Ze denkt nog lang bij DAS te spelen, ze vindt het een leuke en gezellige club. Ook de ouders zien dat wel zitten. Pa Noort: 'DAS is ook gezellig maar het maakt eigenlijk niet uit welke sport je doet. Iemand als Annemarie die met plezier speelt, is altijd positief. Ze straalt dat enthousiasme uit, en dat scheelt. En dat ze voor hogere teams wordt gevraagd, is niet voor niets.'

Al een paar keer mocht ze naar Heren Senioren 1 kijken, waarbij Hans van Dijk haar wel opviel: 'Hij schiet wel lekker.' Maar ze weet natuurlijk niet of ze ooit zo'n niveau zal halen. Na het aanhoren van een paar aardige jeugdskampverhalen ('Paul nam via en gelijk de hele tafel vol het skeletmasker van Richard en de boer, waarbij hij een kopje suiker ging vragen en Mary, die bang was voor hooiwagens, is de uit-smijter voor Annemarie. We vragen haar of ze zelf nog iets kwijt wil. 'Ja', zegt ze, 'ik wens dat ik heel goed mag worden en dat ik dan in Amerika mag spelen! Hoe bedoel je, enthousiast... (JdB)

Hoe bedoeije, een vaste hultsbijl...

DE LOGO'S

Basketballvereniging DAS

Postbus 479
2600 AL Delft

Basketballvereniging DAS

BARPRAAT

Misschien hadden we er beter aan gedaan dit gesprek 's-avonds laat, aan een gezellige bar, onder het genot van enige biertjes te organiseren. Dikke pret en schuine moppen hadden mogelijk de hoogtepunten van een onvergetelijke avond geworden.

Het liep iets anders. Pim Steendam en Theo Meester, mensen van het eerste uur, en Richard van Heeckeren praten over veertien jaar clubhuis. Veel gezonde kritiek afgewisseld met nuchtere feiten en leuke anekdotes. Het verhaal van drie van de vele DASers die de bar van beide kanten hebben gezien.

v.l.n.r. Pim Steendam, Richard van Heeckeren en Theo Meester

Pim Steendam (39), eigenaar van het bekende kledingbedrijf ontvangt ons in het kantoorje boven z'n winkel. Pim blijkt bijna twintig jaar lid van DAS te zijn. 'Ongeveer twee maanden na de oprichting van DAS ben ik lid geworden.' Na een korte denkpauze voegt hij hieraan toe: 'Na een half jaar stond ik op het punt om er weer mee te stoppen, maar dat mocht niet van Charis Sideris omdat er te weinig spelers waren.' Blijkbaar is het lidmaatschap van Delfts eerste burgerbasketbalvereniging 'Delft All Stars' hem daarna zo goed bevallen dat hij nu ook z'n vierde lustrum viert.

Pim is bij het allereerste begin van de barcommissie betrokken geweest. 'Op een Algemene ledenvergadering werd besloten om naar de Brasserskade te verhuizen', weet Pim zich te herinneren. 'Sommigen zagen problemen in verband met de hoge huur. We hebben toen een begroting gemaakt waarbij we ervan uitgingen dat elk DAS-lid per training en per wedstrijd één gulden zou uitgeven. Op die manier zou het financieel moeten lukken.' Gelukkig kon men ook rekenen op de financiële steun van een bierbrouwer. Er zijn echter heel wat discussies gevoerd met de twee andere hoofdgebruikers van de sporthal (BC-Delft en Phoenix)

voordat er een keuze gemaakt kon worden uit de diverse aanbiedingen. 'We hadden Heineken, Skol, Stella Artois en Grolsch benaderd' aldus Pim, die nu even goed moet nadenken. 'het is ook zo lang geleden...'

'Grolsch liet helemaal niets van zich horen. De anderen boden ons contracten aan van f7000 tot f10.000. We hebben uiteindelijk voor het laagste aanbod van Heineken gekozen.' Uiteraard verbaast het ons te horen dat DAS zich drieduizend gulden heeft laten ontslippen door voor Heineken te kiezen. Pim weet nog goed dat 'BC-Delft in zee wilde gaan met Skol, maar dat Phoenix en DAS liever Heineken kozen. Puur vanwege de smaak.'

De volgende morgen voelde ik me vaak als een guppie.

Theo Meester, administratief medewerker bij een verzekeringsbedrijf was 18 jaar toen hij voor 't eerst een balletje kwam gooien bij DAS, inmiddels 14 jaar geleden. Theo, toen nog junior, speelde in het tweede jongens-team. Ook Theo was al vanaf het eerste begin betrokken bij het clubhuis. 'Ik kan me nog goed herinneren dat we toen met Pim, Ron Gerrets en Bart van der Wenden de clubhuiscommissie vormden.' Dat was in 1974, waar-

uit de goede rekenaars kunnen concluderen dat Theo nog maar net lid was toen hij een actief DASer werd.

Theo en Pim krijgen er nu echt zin in. De ene herinnering komt boven na de andere. We krijgen de indruk dat beide heren het clubhuis in die jaren veel gezelliger vonden dan nu. Pim hierover: 'We hadden toen een soort kinderbuffet, veel lager dan de huidige bar, voor de verkoop van etenswaren. Daarnaast een kleine bar voor de drankverkoop. Het was een echte kantine en je had niet het gevoel dat je een café binnenstapte, zoals nu.' Ook Theo steekt z'n mening hierover niet onder stoelen of banken en zegt het jammer te vinden dat 'de zithoek die destijds is gemaakt door Ed Tromp, de man van Margriet, verdwenen is.'

Dat de organisatie rond het clubhuis in het begin beter in elkaar zat betwijfelen Pim en Theo geen seconde. Pim was samen met Herman Rijks verantwoordelijk voor de organisatie. 'Herman moet in dit verband zeker genoemd worden.' aldus Pim. 'Hij heeft in die dagen veel voor de vereniging gedaan en in het bijzonder voor het clubhuis.'

Theo regelde toen de bardiensten en deed de inkopen. Theo wordt er nog mee van als hij aan die periode terugdenkt: 'In het begin

bleef de bar soms tot 3 à 4 uur 's-nachts open. Dat viel niet mee de volgende dag.' Pim heeft in die dagen ook zijn steentje bijgedragen en maakte het vaak erg last. 'De volgende morgen voelde ik me als een guppie...'

't Is gewoon een zootje nu

We worden nu toch wel benieuwd hoe het er tegenwoordig aan toe gaat in en rond het clubhuis en vragen Richard van Heeckeren, momenteel lid van de clubhuiscommissie, hoe de zaken er nu voorstaan. We slaan ondertussen een hele periode over, waarin mensen als Joop Meyer, Johan de Vette, Adria Ouwendijk, en Frans Groenendaal (de laatste nog steeds actief in de clubhuiscommissie) een belangrijke spij waren. (Helaas is het om praktische redenen niet mogelijk om al deze mensen aan het woord te laten, PB). Richard, 21 jaar en bezig met z'n laatste jaar fysiotherapie, speelt nu zo'n 7 jaar bij DAS. Een paar jaar terug stond hij regelmatig achter de bar bij clinics en korfbalwedstrijden en is op die manier in de barcommissie gerold. 'Dat de bar om 4 uur 's-nachts sluit maak je niet meer mee tegenwoordig. 't Wordt meestal 12 uur, hooguit 1 uur.' Als we proberen te achterhalen waarom het clubhuis vroeger veel langer open was krijgen we diverse antwoorden. Theo: 'Na verloop van tijd waren er geen barmensen meer die zo laat wilden blijven, terwijl ook de nieuwigheid van een eigen clubhuis er een beetje afging.' Pim is van mening dat 'er vroeger veel meer sfeer was en dat de saamhorigheid toen veel groter was.'

Langzaam maar zeker krijgt het gesprek een zekere wending. De herinneringen aan 'die goele oude tijd, waarin alles zo prima verliep, worden verdrongen door de realiteit van vandaag. Gedrieën zijn de heren het erover eens dat de algehele organisatie rond het clubhuis momenteel beneden peil is. Pim heeft nogal kritiek op de wijze waarop nu de voorraad en de omzet gecontroleerd worden. 'Dit gebeurt veel te weinig' vindt hij. Theo constateert dat 'er vanuit de vereniging steeds minder interesse is. Laat maar gaan, ik maak me er niet druk om.' zo vertolkt hij zijn gevoel over de wijze waarop volgens hem veel DAS-leden betrokken zijn bij de vereniging.

Als we Richard naar zijn ervaringen vragen maakt ook hij van z'n hart geen moordkuil. 'Er is nu totaal geen taakverdeling, 't is gewoon een zootje nu....' 'We hebben wel een vrij grote barcommissie' vult hij aan. 'Ramon van Winkel, Frans Groenendaal, Paul Geethoed, Marco Jongeneelen, Rob Pico en ikzelf zitten er nu in, maar de enigen die momenteel iets meer doen dan achter de bar staan zijn Ramon en Frans.'

Hopenlijk hebben deze kritische geluiden tot gevolg dat de organisatie rond het clubhuis wat meer aandacht krijgt. Aan de andere kant mag niet vergeten worden dat het hier om zware taken gaat: zorgen dat er drie avonden per week mensen achter de bar staan, de voorraad op peil houden, financiën bijhouden, schoonmaken...

Drastische daling tostie-omzet.

Getukkig zijn er ook een hoop leuke dingen gebeurd in het clubhuis aan de Bras. Vooral die kwestie met dat stinkende tostie apparaat staat Theo nog helder voor ogen. Blijkbaar kwam er al tijden niet zo prettige geur uit het tostie apparaat. Zodra het werd aangezet begon het te stinken. Theo, ook niet van gisteren, besloot actie te ondernemen. 'Ik ging het schoonmaken en kwam een verkoolde muls tegen in het apparaat.' Theo laat duidelijk blijken dat hij het achteraf best wel komisch vindt. 'We hadden toen wel meer last van muizen...' Het gevolg was echter wel dat na dit voorval 'de tostie-omzet drastisch is gedaald'.

Richard weet zich ook nog een aardig voorval te herinneren. 'Ik weet nog goed dat we een feest hadden. Henk Zuidervijk zat toen nog in de barcommissie en 't was nogal laat geworden. De volgende ochtend vroeg werd Henk uit z'n bed gebeld omdat BC-Delft een wedstrijd had en ze vonden dat de boel niet goed opgeruimd was. Henk, die net op z'n bed lag besloot daar enorm van.' Als het om leuke anekdotes gaat wil ook Pim wel een dult in het zakje doen. 'We gaven regelmatig het clubhuis een grote beurt' glundert Pim. 'Met de brandslang. Alles ging naar buiten en de hele boel werd platgespoten.' Deze grote schoonmaakbeurt vond ongeveer twee maal per jaar plaats. Blijkbaar was dit niet voldoende, want er werden pogingen ondernomen om wat vaker schoon te

'Jammer dat de zithoek van Ed Tromp verdwenen is...'

'HET HOOFDDOEL IS WINNEN.'

Turnen, zwemmen, volleyballen, judo, atletiek, surfen, skieën, ze heeft het allemaal gedaan. Kortom, ze lijkt wel bezeten van sporten. We zijn op bezoek bij Monique van der Stap, 17 jaar en zo'n twee jaar lid van DAS. Dat haar resultaten op school, Monique heeft net haar vierde jaar aan het Stanislas College achter de rug, niet al te best zijn komt volgens haar vader door het basketballen. 'Af en toe wordt ik er niet goed van, doorgaans hangt ze zo'n vier avonden in de week in de sporthal', vult haar moeder aan.

Dat wordt vast een zwaar examenjaar, want volgens mevrouw van der Stap moet komend jaar de studie voorgaan.

Al snel wordt duidelijk dat dit een interview gaat worden met moeder en dochter.

Monique van der Stap

Heleen van der Gaag is toch wel degene die er voor heeft gezorgd dat Monique ging basketballen. Monique, die afgelopen seizoen in MB1 speelde en bankspeelster was bij het eerste juniorenteam, is met een paar judo-vriendinnen op DAS gekomen. 'De vorige sporten die ik heb gedaan waren zeer individualistisch gericht, nu speel ik echt in een team, wat ik veel leuker vindt.' Antwoord Monique op de vraag hoe ze ertoe gekomen is om te gaan basketballen. 'We gaan in het team heel leuk met elkaar om, dat ontbrak eigenlijk bij die andere sporten. Vooral met Wendy Klamer en Mary de Jong ga ik veel om.'

Als we vragen wat er dan zo leuk is aan de omgang met haar

basketbalvriendinnen zegt ze na een korte denkpaauze: 'roddelen met Mary aan de bar is wel leuk... Roddelen over de spelers van heren-1, over hoe ze eruit zien en zo.' Natuurlijk is dit een onderwerp waar we graag meer over willen weten, doch een politiek 'ze kunnen er mee door' is alles wat we hierover nog te horen krijgen. Namen worden ons niet meegedeeld.

Soms lopen ze niet hard genoeg.

Wat Monique gaat doen na haar examen weet ze nog niet zo goed. 'Misschien natuurkunde studeren,' zegt ze wat aarzelend. Het komt er niet echt zelfverzekerd uit. Uiteraard is het moeilijk om al op zeventienjarige leeftijd te kiezen uit al die mogelijkheden die geboden worden. Als we een voorzichtige visie uitgooien en informeren of ze ooit eens een actieve functie bij de vereniging zou willen vervullen staat ze duidelijk niet te trappelen. 'Gerda heeft me wel eens gevraagd om te helpen met coachen, dat vind ik wel leuk. Later zou ik dat best wel willen gaan doen.' Dat daar dit jaar geen tijd voor is wordt nogmaals benadrukt door mevrouw van der Stap. 'Dat zouden we nu niet goed vinden in verband met haar aanstaande examens.'

Uit de wijze waarop Monique praat over studeren en actief zijn bij de vereniging zou je op kunnen maken dat ze daar (nog) niet zo heel erg warm voor loopt. Gaat het echter over zelf sporten en er naar kijken, dan wordt ze stukken enthousiaster. Volgens haar moeder wordt ze 'laaiend enthousiast als ze met de bus mee mag naar een wedstrijd van het eerste herenteam.' Waarom is niet geheel duidelijk geworden, maar Monique had liever niet dat we daar verder op in zouden gaan. Die uitleg komt misschien nog wel eens.

Dat Monique een fanatiek sportster is blijkt onder andere uit uitspraken als: 'Ik denk wel dat ik volgend seizoen in MA1 speel. Niet omdat ik zo heel goed ben, maar sommige anderen zijn gewoon minder goed...' Ook de uitspraak 'Ik zou nooit in een team als Dames IV willen spelen, daar ben ik veel te fanatiek voor. Ik wil wel hoger spelen. Soms lopen ze ook niet hard genoeg.'

We beginnen het een beetje door te krijgen: fanatiek sporten en daarna lekker aan de bar 'après-basketball'.

Dat Monique niet zuiver voor de lol belt wordt nogmaals benadrukt met de uitspraak: 'Het hoofddoel is winnen, ik kan echt sacherijng worden als we verliezen.' Moeder van der Stap beaamt dit volmondig.

In de bloemetjes gezet na het behalen van het kampioenschap met MBI (1988)

Ook het sporten op de TV wordt nauwlettend gevolgd: 'Ik kijk bijna naar alle sport op de televisie, al vindt ik wel dat er veel te veel aandacht aan voetbal wordt besteed'. Moeder van der Stap merkt in dit verband nog even op dat ze gelukkig geen kabel hebben. '... dat hebben we expres niet genomen, anders wordt er alleen maar TV gekoken.'

De kampioensbeker heb ik nog nooit gezien

De ouders van Monique komen niet vaak kijken naar haar dochter. 'We zijn afgelopen seizoen één keer gaan kijken, maar ik denk niet dat ze dat zo leuk vindt.' Licht mevrouw van der Stap toe. Monique hierover: 'met judo verloor ik altijd als ze kwamen, ik vindt het wel best zo. Trouwens snappen ze er toch niets van omdat ze de regels niet kennen!' Ondanks de aanwezigheid van haar ouders bij die éne wedstrijd zijn ze toch kampioen geworden. Ze vindt het wel jammer dat het kampioenschap niet echt gevierd is. 'Eigenlijk moeten we nog eens een kampioensfeest organiseren.' Wat haar nog meer dwars zit: 'Ik zou alleen wel eens willen weten hoe die kampioensbeker er uitziet. Die wil ik best wel eens een maandje in huis hebben. Ik weet niet eens wie hem nu heeft.'

Als we na afloop vragen of we nog even een foto mogen maken om bij dit interview te plaatsen schrikt Monique even. 'Daar besal ik van' zucht ze. Als we haar eindelijk hebben overgehaald moet ze wel even haar haar kammen. Gelukkig kan ze tegen een geintje als we opmerken dat we het verschil niet zien. Als Monique even de kamer uit is om kam en spiegel te zoeken vertrouwt haar moeder ons toe dat 'ze al jaren haar gezicht verbergt als er iemand met een camera in

de buurt is.' We zijn er uiteraard zeer verguld over dat Monique voor ons een uitzondering maakt en wil poseren voor de camera. Na deze foto-sessie wordt Monique toch wat enthousiaster over foto's waar ze opstaat en krijgen we diverse plaatjes van haar te zien, waaronder een paar hele leuke van het laatste jeugdkamp in Renesse.

Spontaan, recht door zee, energiek en sportief. Met deze woorden zouden we Monique na deze korte kennismaking het best kunnen karakteriseren. En, daar daar kunnen we echter niet verder op ingaan, ze is muzikaal. Ze heeft namelijk klerinet gespeeld en in een koor gezongen. Alleen mochten we dit laatste 'niet opschrijven hoor...' (PB)

JONG GELEERD, OUD GEDAAN

Hij staat ons bij de deur op te wachten en denkt minstens dat Mart Smeets met z'n Studio-Sportieve bril een diepte-interview komt afnemen. Dat het allemaal wel meevalt en dat die vragen toch niet zo moeilijk te beantwoorden zijn, wordt hem en ons al snel duidelijk. We praten met Vincent Legendijk, acht lentes jong en, zo blijkt uit het gesprek waarin hij z'n broer Bastiaan (11) soms aanvult, spelend in hetzelfde team als z'n broer: Welpen D2.

Vincent Legendijk

Vincent zit in klas 2/groep 4 van de Rembrandtschool in Delft, een groep waarin hij al spelend z'n hobby's, zoals postzegels verzamelen, omzet in leerstof. Op school zal hij, samen met vriendjes, wat meer het hoogste woord hebben, een echte prater is het niet. Maar wát hij zegt komt er doordacht uit. Een planter baasje, zo lijkt ons. Eénmaal per week werken de broers Legendijk hun training af onder leiding van Marjo Holleman. De interesse voor die training en het basketbal, werd gewekt door de activiteiten van Bastiaan. 'Door m'n broer ben ik er eigenlijk opgegaan', zegt Vincent. 'M'n moeder zei dat ik te jong was maar toen zijn we toch gaan kij-

ken en de trainer vroeg of ik mee wilde doen.' 'Hij stond echt te trappelen', vult moeder Legendijk aan. 'Ik had uiteraard van tevoren gebeld en toen werd me gezegd dat ze er vanaf acht jaar op konden.'

Zo weinig ze op school aan basketbal doen - 'nee, niemand van mijn klas, ook de juf en de meester niet' - zo veel en zo vaak is basketbal op de tv te bewonderen. Vincent (en wij vermoeden Bastiaan ook) kijkt er graag naar: 'Ja, vaak. Op zaterdag en zondag kijk ik graag naar Super Chanel. Ik vind dat hartstikke leuk. Ze doen 't beter dan wij. Daar leer je ook veel van.'

Je moet snel zijn

Voordat de gebroeders Legendijk hun eerste aanvaring met basketbal hadden, werd het halen van twee zwermdiploma's verplicht gesteld. 'Iets anders mochten ze niet doen voordat ze twee diploma's hadden', zegt mevrouw Legendijk beslist. Logische zaak, zo lijkt ons. Een verstandig, want een ongeluk zit tenslotte al in een klein slootje. Het leuke van basketbal vindt Vincent 'dat je snel moet zijn. Dat vind ik wel leuk. En het is spectaculair.' Hilariteit in hulze Legendijk: spectaculair blijkt één

van Vincent's stopwoordjes te zijn.

Sport op een school als de Rembrandtschool wordt gezien als één van de spelvormen. Het gaat bij kinderen van die leeftijd om het leren bewegen, al spelend jezelf een houding leren geven. Je leren uiten. Vincent: 'Op los hebben we allerlei toestellen. Soms moeten we groepjes vormen, soms gaan we dan voetballen, maar soms ook op de evenwichtsbalk of de trampoline. Eén keer per jaar is er een sportdag, daar gaan we dan wel basketballen.'

Bastiaan is na het toernooi in de voorjaarsvakantie, gaan basketballen. 'Ik kreeg toen interesse en ben er toen opgegaan. Op school doen ze niet echt veel aan basketbal. Alleen vlak voor het toernooi, dan wel. Maar dat is eigenlijk alleen voor de hoogste groepen.' Aan het feit dat Tim Coles vlak voor het toernooi de school bezocht, bewaart Bastiaan goeie herinneringen. Volgens mevrouw Legendijk 'zijn de kinderen daar zelf erg enthousiast over. 'De clinics werden al wel door Bastiaan bezocht, Vincent was toen nog te klein.'

Gevaar van verzanden

Op onze vraag of ze DAS een leuke club vinden en of er vol-

doende voor ze wordt georganiseerd, wordt positief geantwoord. Vooral het toernooi en de clinic spreken de jongens erg aan. Moeder Legendijk vult aan: 'Zelf vind ik 't ook wel leuk, alleen konden ze jammer genoeg niet naar het toernooi.' Wel heeft ze haar lichte twijfel over de organisatie: 'Dat was wel erg rommelig afgelopen jaar. De laatste twee, drie maanden zijn er veel bijgekomen, het gevaar bestaat dan dat ze een beetje verzanden. Er zijn dan even teveel kinderen, met een redelijk leeftijdsverschil. De één begint net en de ander kan al wat. In de hogere groepen zijn er wat meer vaste teams.'

Van de wedstrijden van Heren Seniores 1 die ze mochten bezoeken, hebben de jongens genoten. Vincent: 'We zijn er drie keer naartoe geweest. Ik geloof dat ik de wedstrijd tegen Red Giants de beste vond.' Carl Lott was de speler die hen het meest kon bekoren, maar: 'niet altijd, natuurlijk. En Toon is ook wel goed.' De wedstrijden van de jongens zelf zijn goed geregeld. Moeder Legendijk: 'Marjo regelt meestal de auto's en naar de training worden ze door ons gebracht en gehaald. De band tussen de ouders onderling is ook best goed, 't is wel gezellig. Het basketbal van nu is leuker dan het korfbal van vroeger.'

De familie scoorde alles

Dat de gebroeders Legendijk het nog ver schoppen of ver goelen, zo u wilt, mag nu al blijken uit de wedstrijden van de beide heren. Ze draaien er hun hand niet voor om, om of de gehele DAS-score in de wedstrijd voor hun rekening te nemen, of een groot verlies te wijten aan hun afwezigheid. Vincent: 'We hadden een keer een wedstrijd en ik maakte er twee of drie en Bastiaan zes. Bij elkaar hadden we alle achttien punten. De familie Legendijk scoorde alles! En Bastiaan over de verloren partij: 'We hebben met het team ook een keer met 90 tegen 1 verloren, maar wij deden toen niet mee...' (JdB)

Bastiaan Legendijk

VERDIENSTELIJKE LEDEN

Een goed lopende organisatie, zoals ook een vereniging kan zijn, heeft zonder de inzet van actieve leden geen bestaansrecht. Zij immers geven de club door hun (onbetaalde) inzet vorm. Het is vaak leuk, maar even vaak ondankbaar werk. De waardering van het clubbestuur voor al dat werk kan men (helaas) niet laten blijken door het storten van een vette premie op iemands bankrekening.

Wat het bestuur wel kan doen, is de clubvrouw (of -man) benoemen tot erelid of lid van verdienste. Een lijst van mensen die zo'n onderscheiding kregen, mag dan ook zeker niet ontbreken in een lustrumuitgave. Hieronder vindt u deze (overigens zeer bescheiden) lijst, met de kanttekening dat leden die (mogelijk) naar aanleiding van het huidige lustrum benoemd zullen worden, nog niet vermeld zijn. Dus, wie weet...

Ook een lijst van alle overige actieve leden mag naar onze mening niet ontbreken, dus alle oude krantjes, voor zover beschikbaar, zijn doorgebladerd. De lijst met bestuurs- en commissielieden kan hier en daar wat kleine onjuistheden bevatten, daar het aan- en aftreden van deze aktievelingen in het verleden niet altijd even goed is bijgehouden. Onze excuses hiervoor.

Ereliden
Tom van Baten (1974)
Margriet Tromp (1983)

Leden van verdienste
Herman Rijks (1978)
Aad van Paassen (1981)

Bestuursleden

De voorzitters

1966 - 1970	Gerard Koperdraat
1970 - 1972	Tom van Baten
1972 - 1974	Aad van Paassen
1974 - 1976	Casper Kok
1976 - 1979	Hans Pingen
1979 - 1980	Jan Wijnmalen
1980 - 1981	Hetty Veerman
1981 - 1983	Bram van der Kooy
1983 - 1986	Tjerk Boorsma
1986 - 1987	Frank Lubbers (1)
1987 - 1988	Hans van Dijk
1988 - 1988	Ramon van Winkel (1)

(1) Interim Voorzitter

De secretarissen

1968 - 1969	Dhr. H. Maas
1969 - 1971	Joke Peters-Bos
1971 - 1981	Margriet Tromp
1981 - 1983	Margret Massar
1983 - 1985	Nijs Nederveen
1985 - 1988	Ise Overvest

De penningmeesters

1968 - 1971	Jan de Jager
1971 - 1975	Pim Steendam
1975 - 1978	Herman Rijks
1978 - 1982	Theo Meester
1982 - 1981	Bram van der Kooy
1981 - 1982	Herman Poot
1982 - 1984	Peter Bijleveld
1984 - 1984	Karin Kentz
1984 - 1987	Frank Lubbers
1985 - 1988	Ramon van Winkel
1987 - 1988	Tjerk Boorsma

De wedstrijdsecretarissen

1969 - 1972	Aad van Paassen
1972 - 1973	Aad Spee
1973 - 1977	Mieke Clemens
1977 - 1980	Hetty Veerman
1980 - 1984	Frits van Dop
1984 - 1987	Hans van Dijk
1987 - 1988	Daan van Egmond
1988 - 1988	Claf Gosses
1988 - 1988	Adrie Lupker

Bestuursleden

1977 - 1979	Aad van Paassen
1981 - 1983	Margriet Tromp
1984 - 1985	Frans Groenendaal
1986 - 1987	Tjerk Boorsma
1987 - 1988	Paul van Dijk

Commissieleden**Teamsamenstellings commissie**

1972 - 1975	Koos Secker
1972 - 1975	Margriet Tromp
1972 - 1973	Aad Spee
1974 - 1975	Peter Lapidaire
1974 - 1975	Aad van Paassen

Selectie commissie

1975 - 1982	Nelleke Spoor
1975 - 1976	Peter Lapidaire
1975 - 1977	Jappie van Dijk
1976 - 1977	Helga Geelhoed
1976 - 1977	Ruud Geelhoed
1978 - 1979	Wim Verschuren
1979 - 1981	Albert Arnold
1980 - 1981	Ellis ter Weele
1980 - 1981	Ronald Middendorp
1980 - 1981	Peter Kemp
1982 - 1983	Winnie de Keyzer

Senioren commissie

1975 - 1979	Aad van Paassen
1975 - 1979	Jaap de Jong
1975 - 1976	Ineke Kwant
1977 - 1978	Tina van de Bos
1979 - 1981	Peter Bijleveld
1979 - 1980	Andre van Dien
1980 - 1981	Herman Lock
1981 - 1982	Joke van Leusden
1981 - 1983	Gerda de Jong
1981 - 1982	Leon Visser
1982 - 1983	Albert Manenschijn
1982 - 1985	Monique Hinfelaar
1982 - 1984	René van der Kruyt
1984 - 1986	Lydia ter Beek
1987 - 1988	Heleen van der Gaag
1987 - 1988	Irene van Sohalik
1987 - 1988	Pauline Bossaert

Jeugd commissie

1975 - 1977	Joke van der Hoek
1975 - 1976	Jan Kattenvilder
1975 - 1977	Henk Bezemer
1975 - 1976	Wim Koster
1975 - 1976	Debora van der Helm
1977 - 1979	Joop Meyer
1977 - 1978	Herman Lock
1977 - 1978	Verna Holland
1977 - 1978	Ellie Rijks
1977 - 1978	Albert Arnold
1977 - 1978	Theo Meester
1977 - 1982	Martin Bakhuizen
1977 - 1981	Margriet Tromp
1977 - 1978	Nel van der Sleet
1978 - 1981	Jaap Koster
1978 - 1979	Marcel Mandemaker
1978 - 1979	Arthur van Geest
1978 - 1979	Peter van Eyk
1978 - 1979	Patricia Kortekaas
1978 - 1980	Cootje Bothof
1979 - 1988	Gerda van Leeuwen
1979 - 1982	Hans van Dijk
1980 - 1982	Frank van Dijk
1980 - 1984	Milène Junius
1982 - 1983	Henk Bezemer
1982 - 1984	Maro de Vreede
1982 - 1983	Dave Haring
1982 - 1986	Ellen Sparreboom
1982 - 1985	Henk Zuidervijk
1983 - 1988	Albert Arnold
1983 - 1984	Stawek Jach
1984 - 1986	Marcel van Dien
1984 - 1988	Pauline van Soldt
1985 - 1988	Paul Geelhoed
1985 - 1988	Annet Bakker
1986 - 1988	Tineke van Oort

Clubhuiscommissie

1975 - 1979	Pim Steendam
1975 - 1986	Theo Meester
1975 - 1976	Peter Lapidaire
1976 - 1977	Ineke Kwant
1976 - 1977	Andre Dekker
1976 - 1977	Bert van der Roest
1977 - 1978	Wim Koster
1978 - 1986	Joop Meyer
1979 - 1983	Hr. Meyer Sr.
1980 - 1981	Phillip Jan v. Elteren
1981 - 1982	Remy Schelthout
1982 - 1983	Herman Lock
1982 - 1988	Franz Groenendaal
1982 - 1983	Dave Haring
1982 - 1983	Bart van de Wenden
1983 - 1988	Wout Berkhout
1983 - 1987	Johan de Vette
1983 - 1985	Henk Zuidervijk
1984 - 1988	Adri Duwendijk
1984 - 1988	Richard v. Hoeckeren
1985 - 1988	Rob Ploo
1986 - 1988	Paul Geelhoed
1986 - 1988	Marco Jongeneelen

Redactie commissie

1969 - 1976	Koos Secker
1971 - 1973	Jeroen Welbergen
1972 - 1973	Wim Sagel
1973 - 1975	Jan Kattenvilder
1973 - 1975	Corrie van Viersen
1973 - 1976	Marjolein Vos
1973 - 1975	Leo van der Meer
1973 - 1975	Ineke Kwant
1973 - 1982	Peter Bijleveld
1975 - 1978	Joop Meyer
1975 - 1977	Jeanne Meyer
1977 - 1978	Andre van Dien
1978 - 1988	Marcel van Dien
1978 - 1979	Hugh Hulleman
1979 - 1981	Albert Arnold
1980 - 1988	Leon Visser
1983 - 1987	Arthur van Geest
1983 - 1985	Andre van Dien
1986 - 1987	Pauline Bossaert
1987 - 1988	Maro van der Nat

COLOFON

INFO

Deze lustrumkrant is een uitgave van de lustrumcommissie van Basketballvereniging DAS uit Delft.

Redactie:
Peter Bijleveld
Aad van Paassen en
Johannes de Bie

Medewerker:
Marcel van Dien

Teksten:
Johannes de Bie
Peter Bijleveld
Jan Kattenvilder

Onslag
Don Kooljman

Druk:
Sleca Repro

Vormgeving:
Johannes de Bie
Peter Bijleveld

Foto's:
Peter Bijleveld en
anderen

Met dank aan:
Albert Arnold
Henk Bezemer
Lou Dessens-Massar
Andre van Dien
Piet van Dijk
Chris van Eymeren
Jozef Gergulas
Koert Hagoort
Richard van Hoeckeren
Gerard Koperdraat
Vincent Legendijk
Gerda van Leeuwen
J.L.M. Mandos
Theo Meester
Annemarie Noort
Kees Secker
Nelleke Spoor
Monique van der Stap
Pim Steendam
Izzat Tuqan
Ton Veelenturf
Ramon van Winkel
Wim de Wit

© 1988
Niets uit deze uitgave mag worden gereproduceerd zonder toestemming van de uitgever.

Verenigingsbestuur 1988 -1989
Interim-voorzitter: Ramon van Winkel
Secretaris: Ise Overvest
Penningmeester: Ramon van Winkel
2^e penningmeester: Tjerk Boorsma
Wedstrijdsecretaris: Olaf Gosses
2^e wedstrijdsecretaris: Adrie Lupker
Bestuurslid: Paul van Dijk

Lustrumcommissie:
Pauline van Soldt, 015-622664
Claudia Eracus, 015-142116
Ellie Rijks, 015-136064
Peter Bijleveld, 015-121084
Aad van Paassen, 01742-5981
Albert Arnold, 015-136614.

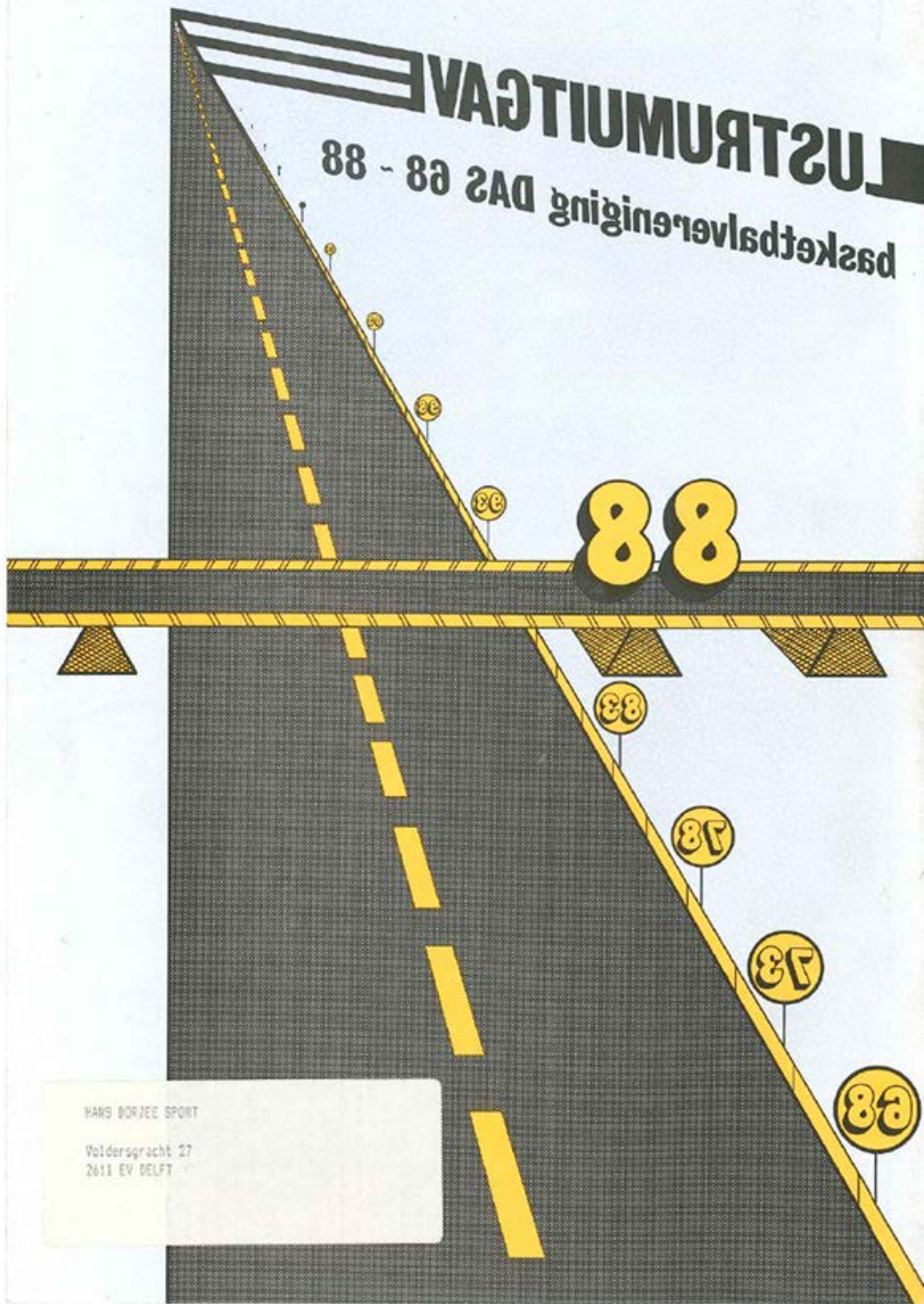
Basketballvereniging DAS
p/a Postbus 479, 2600 AL Delft

Sporthal Brasserskade
Brasserskade 196
2612 CJ Delft
Telefoon: 015-131774.

Nederlandse Basketball Bond
Frederiksplein 21
1017 XK Amsterdam
Telefoon: 020-221227/258288

LUSTRUMUITGAVEN

88 - 88 2AD gningevldekd

HANS DORJEE SPORT

Voldersgracht 27
2611 EV DELFT

Lustrumboek 1999 Basketballvereniging DAS

GRIEKS
RESTAURANT

olympia

HIPPOLYTUSBUURT 43
2611 HM DELFT

TEL: 015-2136579

REPROGRAFIE
DRUKWERK
LOGISTIEK

REPROGRAFIE
DRUKWERK
LOGISTIEK

REPROGRAFIE
DRUKWERK
LOGISTIEK

REPROGRAFIE
DRUKWERK
LOGISTIEK

PREPRESS
REPROGRAFIE
DRUKWERK
LOGISTIEK

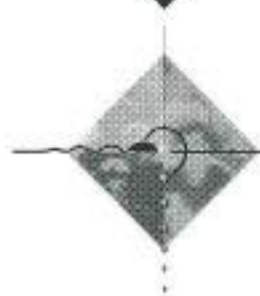
PREPRESS
REPROGRAFIE
DRUKWERK
LOGISTIEK

PREPRESS
REPROGRAFIE
DRUKWERK
LOGISTIEK

PREPRESS
REPROGRAFIE
DRUKWERK
LOGISTIEK

PREPRESS
REPROGRAFIE
DRUKWERK
LOGISTIEK

PREPRESS
REPROGRAFIE
DRUKWERK
LOGISTIEK

JB&A

GRAFISCHE COMMUNICATIE

JB&A

Repro • Logistiek
vestiging Delft
Rotterdamseweg 402st
Telefoon (015) 2511120
Telefax (015) 2511125

Prepress • Drukkerij
vestiging Wateringen
Dorpskade 28
Telefoon (015) 225020
Telefax (015) 296001

Catering 'Le Chef de Cuisine'

Catering le Chef de Cuisine voor de volledige of gedeeltelijke verzorging van uw feest, receptie of diner.

Catering le Chef de Cuisine is gespecialiseerd in het vervullen van uw culinaire wensen zodat u alle tijd heeft voor uw gasten.

Bent u geïnteresseerd neem dan vrijblijvend contact op zodat wij u in een persoonlijk gesprek kunnen vertellen wat de mogelijkheden zijn.

CATERING LE CHEF DE CUISINE
Willemstraat 53 d 2613 DS Delft
telefoon 015-2123742

*Wij zijn nu
handige handen voor:
Klussen, montage en reparatie
in en rond bedrijf en woning*

Vlielandweg 24 A
2641 KC Pijnacker

Handybus: 0621 268 435
Werkplaats: 015 369 2693

Handymen Lamens

Kees en Ruud Lamens

W.A. KUIJPERS b.v.

Loodgieters-installatiebedrijf

Bellweg 9

2627 AW DELFT

Tel.: 015-2570290

Fax: 015-2618404

Lid van
Vereniging van
Nederlandse
Installatiebedrijven

Programma lustrumfeest 1999

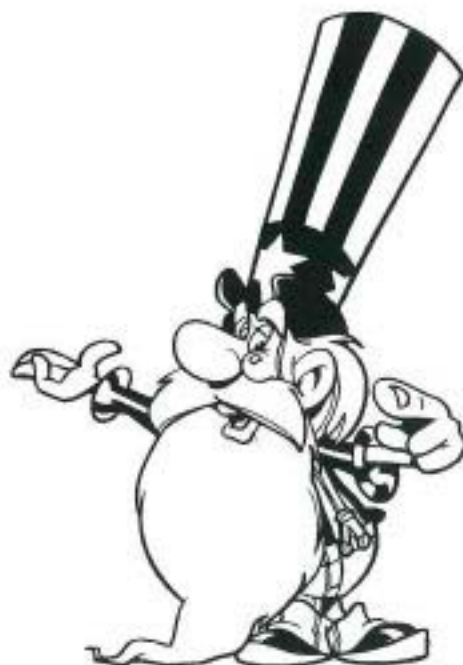
Het lustrumfeest van 1999 heeft twee thema's meegekregen die dwars door elkaar heen lopen: de Verenigde Staten van Amerika, het basketbalwalhalla op deze aarde, en familie, want DAS is een grote familie en kent vele families. In dit boekwerk en de activiteiten zul je die thema's voortdurend tegen komen. Hieronder het programma, geniet ervan.

Programma 29 mei 1999

- 14.00 uur Jeugdclinic
- 16.30 uur DAS - Hans Verkerk Keukens
Tweede wedstrijd in de finale van de play-offs in de junioren eredivisie
- 18.25 uur Opening lustrumfeest 1999 door Rob Marcus, voorzitter DAS
- 18.30 uur All-American lustrumwedstrijd
Oud-DAS heren 1 tegen nog ouder oud-DAS heren 1
- Tijdens de rust een ludieke actie
- 20.30 uur Lustrumactiviteiten op Veld 4 waaronder:
- toespraak door voorzitter DAS
 - aandacht voor bijzondere leden
 - presentatie van het *Lustrumboek 1999*
- 21.30 uur Lustrumfeest

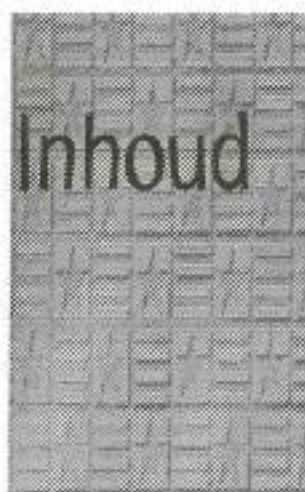
Programma 5 juni 1999

- 14.00 uur All-American family toernooi
- 18.00 All-American diner met hot-dogs, aardappel- en koolsalade, hamburgers, stokbrood en kruidboter en milkshakes.

DAS is in alle staten!

- 3 **Woord vooraf**
- 4 **DAS is en blijft een parel**
Inleiding
- 5 **DAS in een notendop**
De vereniging
- 6 **DAS door de ogen van Amy, Femke, Ted en Sarah**
Families
- 8 **De mannen achter jongens junioren 1**
Coaches
- 11 **Monique van der Stap: een illusie armer en een DAS-echtgenoot rijker**
Tien jaar later
- 12 **Kampioen word je aan de bar**
Clubhuis
- 14 **Van promotiedivisie naar rayon en weer omhoog**
Tien jaar dames 1
- 18 **Handen van Margriet en Aad maken licht werk**
Oudere jongeren
- 21 **Uit het DAS-familiealbum**
Foto's
- 26 **DAS regelt en ontregelt de week van de familie Lamens**
Families
- 28 **Jan Kattevilder kent de klappen van de zweep**
DAS en de pers
- 30 **Lief en leed volgens de zaalwacht**
Zaalwachten
- 32 **Een bewogen decennium**
Tien jaar heren 1
- 36 **Eén wedstrijd overgeslagen in 24 jaar**
Families
- 39 **Dienbladen, razende reporters en echte clubmensen**
Clubbladeren
- 40 **52 teams spelen basketbal op de Markt**
Pleintjesbasketbal
- 42 **Verdienstelijke leden**
- 44 **Colofon**

THE STONE
CASUAL

Winkelcentrum "In de Hoven"

5% ACTIE KORTING

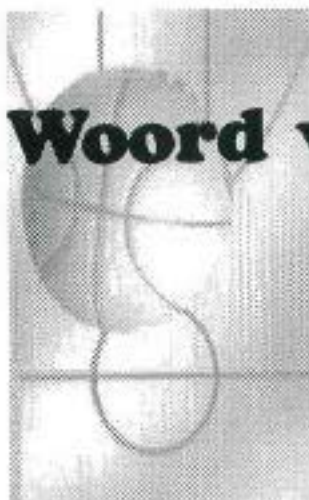
Spaar voor jouw vereniging bij "The Stone"
Bijvoorbeeld met jeans van

LEVI RIFLE CARS

Hoe je spaart hoor je in "The Stone"

Woord vooraf

Ruim dertig jaar geleden waren er in Delft alleen maar studentenverenigingen die in competitie-verband basketbal speelden. Wel werd er elk jaar een scholentoernooi gespeeld dat - hoe kon het ook anders - met subsidie van het toenmalig districtsbestuur van de Nederlandse Basketball Bond (NBB) een groot succes was. Totdat dat toenmalige districtsbestuur onder leiding van ene Marcus vond, dat alles wel eens mocht resulteren in een 'burger'vereniging. Anders zou de subsidiekraan helaas moeten worden dichtgedraaid.

Dat leidde tot spoedberaad bij enkele scholen. Onder leiding van de leraren Koperdraat en Maas werd in 1968, met nog een jaar financiële steun van de NBB, de Delft All Stars opgericht. Een ieder weet wat daarvan terecht gekomen is. DAS, een vereniging met meer dan 260 leden, even rijk (of arm) als dertig jaar geleden. Ook in die tijd kon de vereniging op weinig kaderleden terugvallen, maar gelukkig was er altijd weer die Koperdraat. Met het groter groeien is het aantal kaderleden gelukkig ook gegroeid, al komen we met 260 leden helaas nog kader te kort.

Het speelniveau was aanvankelijk wisselend. Met name de laatste jaren zijn de prestaties goed te noemen. Tot de uitschietters mogen we onze jongens junioren in de eredivisie rekenen en de jaren waarin onze heren senioren in het Walhalla van het basketbal speelden. Helaas was niet iedereen gelukkig met de aparte stichting voor het herenteam die werd opgericht om de financiële belangen van de vereniging veilig te stellen. Het uitwijken naar de Buitenhof leek een doodzonde. De dames senioren hadden hiervan geen last en bleven hun partijtje meeblazen, de laatste jaren ook in de top van het basketbal.

Alle leden spelen hun wedstrijden nu weer in de 'Bras'. Dat is helaas niet mogelijk met alle trainingen. De eerste dertig jaar zie ik dit ook niet gebeuren.

Bestuurlijk hebben we vele (ad interim-)voorzitters gehad. Koperdraat zal wel de bekendste blijven. Goede en minder goede bestuurders hebben we gekend, die zich naar beste weten hebben ingezet. Voor de leden geldt hetzelfde: DAS kent toch ook goede en minder goede leden? De vereniging kan bogen op schatbewaarders en geheimschrijvers, leden van het bestuur en niet te vergeten die man die altijd alles verkeerd deed, die competitieleider(-lijder), al was hij nog zo goed.

En dat voorspel ik voor de volgende dertig jaar: mensen blijven komen en gaan. Al die leden, al die bestuursleden en andere kaderleden, goed of minder goed. Voor dit lustrum laten we zien dat we allemaal één ding goed kunnen, en dat is dit lustrum op een gepaste wijze vieren.

Rob Marcus
voorzitter Delfste Basketballvereniging DAS

DAS is en blijft een parel

Sporten bij DAS gaat diep in de ziel zitten, dieper dan mensen denken. Een enkeling denkt zonder de DAS-wereld te kunnen, maar de meeste afhakers zullen zich bij een bezoek aan de Bras realiseren dat ze die vertrouwde basketbalhal missen. Het hart gaat alleen al open van de lucht in de sporthal, het geluid van piepende schoenen en opzweepend geschreeuw op de velden. Elke oud-DAS'er ervaart terstond het prettige gevoel dat hij niet onopgemerkt blijft.

DAS is een parel. Een beschutte wereld, zeg maar gerust een miniatuur-samenleving. Dat was de vereniging twintig jaar geleden ook al. Als we de verhalen van oud-gedienden moeten geloven, en dat doen we, had DAS in die tijd iets hechts, onstuimigs en wilds. DAS was sporten en uitgaan tegelijk, memoreren de gezusters Van der Helm in deze jubileumultgave. De harde kern bleef na de trainingen regelmatig hangen. Soms tot ver na middernacht. De shoarma-koe-riër had daar meer plezier van dan menig werkgever de volgende ochtend. Na een wedstrijd kon het zomaar gebeuren dat de *incrowd* naar studentensoos Lorre of studentendisco 't Pakhuis toog. Als de horeca sloot, was er altijd nog een uitwijkmogelijkheid naar de Harmenkoks- laan, waar verschillende leden hun eerste zelfstandige woonruimte bleven vieren. DAS had ook zijn eigen nieuwjaarsfeesten. In die roerige jaren kon DAS zich meten met welk relatiebemiddelingsbureau dan ook. Dames- en herenleden buitelden over elkaar heen. Vriendschappen en relaties, lief en leed hoorden bij de club zoals DAS bij Delft hoorde. Het moet een gegons van jewelste zijn geweest: al die verhalen over elkaar, al die inside-grappen, intriges, piepkleine kwesties en heftige aanvaringen. Nieuwe leden moeten het met de anecdotes doen. Oud-leden zijn dit lustrum daarom uitgenodigd om uitgebreid uit te wijden...

Ruim tien jaar geschiedenis kan sinds het lustrum in 1988 worden bijgeschreven. In die periode is binnen en buiten de vereniging veel gebeurd. DAS heeft afscheid moeten nemen van bestuurders en eredivisie, maar ook van leden die tragisch verongelukten. Het verdriet om Fabian van Galen en Ad van Maarschalkerweerd werkt nog na. Momenten van vreugde beleefde de vereniging bij (lands)kampioenschappen en bekertjes die werden binnengehaald. Nieuwe besturen loodsten DAS de toekomst in. Vrijwilligers, leden en sponsors werden gezocht en ge-

vonden. Met het verstrijken van de tijd is DAS een veerkrachtige familievereniging gebleven. Niet-spelende ouders komen en masse hun kinderen op het veld bewonderen. Verschillende leden komen met hun kroost aanzetten. DAS is ook voor de tweede generatie een onuitputtelijk bron van spelplezier, nieuwe gezichten en vriendschappen. Wie DAS is, komt overal bekenden tegen. Het is niet verwonderlijk dat een argeloos jeugdlid zijn om-zich-heen-groetende moeder laatst vroeg of alle Delftenaren soms lid zijn van de vereniging. DAS werkt overal door. De club regelt en ontregelt het leven van hele gezinnen. De vereniging slokt uren en avonden op. Maaltijden worden overgeslagen of ingehaald met tosties in de kantine. De familie Lamens uit Pijnacker beschrijft dat in het kort in deze jubileum-editie. Met vier kinderen die om basketbal geven, valt niet rustig te dineren. Rond de klok van zessen komt regelmatig de 'spoedmaaltijd' op tafel te staan. De auto staat immers al voor. De vereniging lokt.

DAS is dus een prettige beschutte wereld, ver van de dagelijkse beslommeringen, een relatiebemiddelingsbureau, een parel, een slokop. Bovenal is DAS een prachtig bouwwerk. Een bouwwerk van vrijwilligers. Diezelfde vrijwilligers merken dat de clubsfeer, of eigenlijk de mentaliteit, met de jaren 'killer' is geworden. Aad van Hagen wijst daarop in een interview. Sommigen betreuren de teloorgang van sportieve normen en waarden. Dat proces is gelukkig niet alleen eigen aan DAS. De vereniging anno 1999 is gewoon een weergave in het klein van de huidige samenleving. De volgende lustrumcommissie constateert waarschijnlijk weer andere trends.

Veel plezier in elk geval met het werk van deze lustrumcommissie!

Catoo van der Linden

DAS in een notendop

In augustus 1968 nam Gerard Koperdraat, een leraar lichamelijke opvoeding, het initiatief om D.A.S. op te richten. Inderdaad *met* puntjes, want het is de afkorting van Delft All Stars. Ergens in de jaren zeventig of tachtig verdwijnt die naam en daarmee de puntjes: DAS is gewoon DAS. Twintig jaar later wordt het vierde lustrum uitgebreid gevierd met een lustrumultgave en een vol lustrumprogramma. Weer tien jaar verder vieren we een nieuw lustrum en gaan we die periode in volgelvlucht nog even door.

DAS bestaat in 1988 twintig jaar en viert uitgebreid het lustrum. De vereniging is dan nog zeer groot en wedijvert jaarlijks met Urk en Den Helder om de officieuze titel grootste club van Nederland (de huidige vereniging is een maatje kleiner, maar mag er nog altijd zijn). Van de tien herenteams die er zijn(!), speelt het eerste onder naam De Boo/DAS in de eredivisie. In 1989-1990 is er een sponsorloos jaar, in 1990-1991 gaat het er onder de naam Exact/DAS een stuk professioneler aan toe: wedstrijden in de Buitenhof en een heuse Business Club. Het avontuur eindigt in 1991 abrupt en DAS valt terug naar het rayon.

Bestuurlijk blijft DAS een roerige vereniging. Voorzitters en andere bestuursleden komen en gaan en even zo vaak is een dreigende bestaanscrisis het paardenmiddel dat nieuwe kandidaten nodig hebben om naar voren te komen. Besturen blijft een lastig vak, maar DAS als *vereniging* heeft ook de nodige leuke dingen te bieden. Thea de Haan van het rolstoelteam van DAS (in 1990 wordt het na acht jaar opgeheven) gaat naar de Paralympics in Seoel en keert met een zilveren plak terug. Martin Bakhuijzen is begin jaren negentig nog altijd bezig met zijn beroemde clinics die voor DAS een onmisbare bron van nieuwe leden zijn. In 1991 zijn er ook echte Miss en Mister DAS-verkiezingen.

De resultaten: Miss DAS jeugd: Miranda van der Windt; Miss DAS senioren: Monique van der Stap; Mister DAS senioren: Marcel van Dien; grootste doepie: Eric Huybens.

Leed was er ook, in 1994 verongelukt Fabian van Galen (aspiranten) en een jaar later overlijdt John van Dijk (lang actief bij heren 1). 20 mei 1997 verongelukt Ad van Maarschalkerweerd.

Naar buiten toe is DAS ook zeer actief. In 1994 komt een groep DAS-leden op tv in de Grote Clubshow van de Grote Clubactie. In 1997 is DAS weer op tv: TV West wijdt maar liefst 65 seconden tijd aan heren 1. Daarnaast organiseert DAS een aantal jaar Pleintjesbasketbal op de Markt.

Het lustrum van 1993 wordt eenvoudig gevierd, wel is er een galawedstrijd: DAS heren 1 tegen oud-internationals. Het clubhuis wordt weer eens onderhanden genomen en heet sinds 1995 Veld 4 en in 1996 komt er weer een nieuw tenue. Het zoveelste. De dreigende privatisering van de Brasserskade, sinds de opening het vaste onderkomen van DAS, wordt uiteindelijk afgeblazen.

1998: DAS, een b(l)oeiende vereniging, bestaat dertig jaar. Van de vijf heren teams die er nog zijn, speelt Heren 1 in de promotiedivisie.

MvD/AL

DAS door de ogen van Amy Femke, Ted en Sarah

Wie geregeld in sporthal de Brasserskade komt, kent ze gegarandeerd. Twee meisjes die er eigenlijk altijd zijn. Is er een veld vrij dan staan zij erop. Als er geen basket vrij is, kijken ze naar spelende teams. We hebben het over Amy van Blitterswijk en Femke Torenstra. Hartsvriendinnen, die meestal een zus en een broer om zich heen hebben.

Hoewel Amy van Blitterswijk en Femke Torenstra pas aspirant zijn, spelen ze al heel wat jaartjes samen. En dat dat lekker gaat moge blijken uit de vele kampioenschappen waaraan ze hun bijdrage hebben geleverd. Amy is dertien jaar en al vier jaar lid van de vereniging. DAS kent ze al veel langer. Al ettelijke jaartjes daarvoor werd ze over de vloer van de Brasserskade gereden. Dan mocht ze vanuit de kinderwagen naar de verrichtingen van vader Bert kijken. Haar elfjarige broer Ted kreeg de bal nog dichterbij gerold: bij zijn geboorte lag er een in de wieg klaar. Ted speelt ook voor het vierde jaar. De eerste twee seizoenen bij Inge en Judith. Dit jaar begeleidt zijn vader hem. Inge en Judith zijn vooralsnog zijn favoriete trainers. „Ik heb het gevoel dat ik van pa meer kritiek krijg dan de andere spelers. Ik ben immers zijn zoon.“

Amy's vriendin Femke is een jaar ouder dan Amy. Ze speelt nu vijf jaar basketbal. Andere

sporten vond ze maar saai. Bij basketbal en met name bij DAS zaten tenminste jongens. Femke: "Dat sprak mij wel aan." Femke's zusje Sarah is elf jaar, bijna twaalf. Zij speelt bij mini's 2 en traint twee keer in de week bij Arjan Burgers. Sarah is op basketbal gegaan, omdat haar zus er al opzat. Spijt? "Nee, geen moment. Basketbal is hartstikke leuk."

Leuk?

Als hen wordt gevraagd wat ze het leukste van basketbal vinden, antwoordt Amy: "De wedstrijden, vanwege de spanning en de druk." Femke houdt van teamwork. "De laatste pass geven... dat is zo mooi!" Jong als ze is, weet ze waarom het draait: een inzet van honderd procent. Sarah vindt de clinics heel leuk: "Want daar krijg je trainers die hoger training geven." En Ted? Die dribbelt het liefst heel hard over rechts naar voren. Soms gaan ze bij elkaars wedstrijden kijken. Ted gaat vooral kijken als Amy een belangrijke wedstrijd heeft. En dat is afgelopen seizoen regelmatig gebeurd, want Amy heeft dit jaar in het rayonteam voor meisjes aspiranten gespeeld. Daar zaten ook Tahnee Vogelsang en Femke bij. Ted vond dat heel knap van zuslief. "In dat team komen niet veel meiden."

De mooiste wedstrijd?

Amy antwoordt direct: "De kampioenswedstrijd tegen Leiden vorig jaar. De druk. En een leuke tegenpartij." Ted vindt alle wedstrijden even leuk. Alleen die ene keer niet, toen Margriet floot. "Jaimy kreeg toen vijf fouten, terwijl hij maar drie echte fouten maakte!" Een andere wedstrijd die Ted zich kan herinneren, was de wedstrijd dat ze maar een punt achter stonden en in de laatste seconde de winnende treffer wisten te maken. Helaas vond de scheidsrechter dat het buiten de tijd was. Over herinneringen aan wedstrijden kan Sarah meepraten. Die ene keer bij Grasshoppers dat was niet leuk. "De tegenstanders krabden en kankerden de hele tijd."

Sarah Torenstra

Meisjes kadetten 1: kampioen seizoen 1998-1999.
 Achter: Amy van Blitterswijk, Femke Torenstra, Jessica Immens,
 Mariska Kohler, Estella Valencia.
 Voor: Tahnee Vogelsang, Geertje van der Weijde, Milanthy
 Pourier, Gwen van Helfteren

Toekomst?

Amy: "Ik wil heel hoog spelen. 't Liefst bij DAS, maar dan moet dames 1 wel in de eerste divisie blijven." Femke doet daar een schepje bovenop. Ze wil van basketbal haar beroep maken. "Ik wil proberen de eredivisie te halen." Als Meindert van Veen haar komt vragen, gaat ze direct mee. Want in Den Helder speelt ook ene Tris. "Leren kennen via Internet." Computeren is een van de hobbies van de zusjes Torenstra. Ook Sarah computert evengraag als dat ze speelt. Hoewel ze graag anderen inmaakt, is ze niet zo fanatiek als Femke. Ted wil beroemd worden. Liefst als basketballer. Maar hij denkt dat dat niet zal lukken. Misschien wel als TV-kok of zo? "Ik wil graag naar de hotelschool om kok te worden."

DAS?

Ted: "DAS is een leuke vereniging. Ik ken veel mensen en met loten verkopen kun je dan een leuke zakcent verdienen." Volgens Amy mag er wat meer worden georganiseerd. Toernooitjes, speciale avondjes. Kortom gezellige activiteiten. Femke en Sarah hopen op een leuk DAS-jugendkamp. De eerste keer dat Femke mee ging, was zij het enige meisje van haar leeftijd. Dat vond ze toen niet zo leuk. Maar nu is dat anders, want bijna haar hele team gaat mee.

MvdN

DE MANNEN ACHTER JONGENS JUNIOREN I

DAS heeft sinds het begin van de jongens junioren-eredivisie in 1989-1990 aan deze competitie deelgenomen. De start was moeilijk. De vereniging had eigenlijk te weinig financiële middelen en onvoldoende scheidsrechters. Maar het avontuur lonkte. Inmiddels zijn er successen geboekt. De junioren hebben in die bewogen jaren vier hoofdtrainers gesleten. Met drie van hen een gesprek.

Cees verscheurde ter bevestiging zijn licentie...

Het allereerste jaar 1987-1988 dat Cees den Hollander coachte, was het jongens juniorenteam net gepromoveerd naar rayon eerste klasse. Paul Vriend en Arthur van Hagen werden senior. Coach Ruud Geelhoed ging zich meer toeleggen op heren 1, dat toen onder leiding stond van Charis Sideris. De komst van Cees veroorzaakte meteen commotie. Iedereen die rookte, kon vertrekken, want een roker had geen conditie. Met de rest begon Cees te werken aan zijn stokpaardjes: verdedigen en fast-break. Daar was een puike conditie voor nodig. Het eerste seizoen resulteerde in een mooie vierde plaats. In het seizoen erna legde DAS beslag op de tweede plaats. Telkens was Rotterdam-Zuid eerste. In het tweede jaar werd wel de bekerfinale bereikt. Ook nu bleek Rotterdam-Zuid te sterk.

'Experimenteel'

In die tijd startte binnen de bond een werkgroep die onderzocht of een eredivisie voor jongens junioren mogelijk zou zijn. Toen dat vaste vormen kreeg, vroeg Cees zich af of DAS zich in het avontuur wilde storten. De vereniging had er eigenlijk geen geld voor. Bovendien had DAS ook geen scheidsrechters meer over voor het nieuwe seizoen. Het was dus de boot missen en degraderen naar de kern of zoals Cees het in wielertermen verwoordde: 'De dood of de gladiolen'.

Het werd de eredivisie. Het eerste jaar heette 'experimenteel' te zijn. Met een gerijpt team ging Cees de confrontatie aan met de in juniorenbasketbal gevestigde namen als Den Helder en Haaksbergen. De start was florissant en aan het eind van de rit was DAS kampioen. Maar van wat? DAS was wel de beste van de sterkste juniorencompetitie, maar de bond had verzuimd om de competitie status mee te geven. DAS mocht zich dus hooguit kampioen noemen van een 'experimentele' competitie. In een beslissingswedstrijd moesten DAS en Binnenland -

kampioen van het rayon- uitmaken wie nu echt heer en meester was in Rayon West. Het laat zich raden. DAS kon zich gaan opmaken voor het Nederlands kampioenschap, dat verdeeld over twee weekenden werd gespeeld.

De dag voor de eerste speelronde meldde driepunten-schutter Rob de Graaf zich ziek. Een grote aderlating, daar de volgende dag de wedstrijd tegen een andere favoriet zou plaatsvinden. Haaksbergen wist DAS met slechts 1 punt verschil te verslaan. Dit team mocht zich de uiteindelijke kampioen noemen.

"Van dit team zijn heel wat spelers naar de eredivisie en zelfs het Nederlands team doorgestroomd", zegt Cees. "Leon van Geffen, Rob de Graaf, Martin Gilliot en Hein Gerd Triemstra. Marlon Valentin speelde voornamelijk in het tweede junioren team." De laatste stroomde het

EEN HUIS MET EEN BASKETBALLVELD ?

Adviseur van Naam

Legendaire Vastgoed in guldpluimend Vastgoed-Adviseur en lid van de Vereniging Bemiddeling Onroerend Goed (V.B.O.). De V.B.O. is een vereniging, waarbij de meest vakkundige en betrouwbare vastgoed-adviseurs / makelaars in Nederland zich hebben aangesloten zodat U er met een gerust hart vanuit kunt gaan dat U te maken heeft met een "Adviseur van Naam".

Onze diensten:

- Bemiddeling bij over- en verkoop vastgoed
- Advies op alle afwikkelingskwesties
- Beheer / verhuur vastgoed thv. eigenaar
- Taxatie vastgoed
- Aktenrevisie en beheer thv. Vereniging van Eigenaars
- Advies op en bemiddeling bij overname van verenigingen

Ook een basketballer (m/v), die op zoek is naar het huis met een mogelijkheid voor het aanleggen van een basketballveld zijn wij dan ook graag van dienst!

Legendaire Vastgoed

Zjochwilaan 51,
3625 PK DELFT.
Telefoon 015 - 257 02 47

Cees den Hollander doceert...

Toon van Helfteren met dochter Gwen. Op de achtergrond zit zoon Twan.

seizoenen daarop door. En Vincent Krieger kwam...

Altijd heeft Cees den Hollander gezegd, dat hij op zijn vijftigste zou stoppen. Hij was uiteindelijk 52 toen hij de stopwatch aan de wilgen hing. Om voor eens en altijd te bevestigen dat het finitio was, verscheurde Cees zijn licentie.

"Zou u ons niet willen coachen?"

"Cees stopte dus. Exact, de sponsor, hield er mee op. Heren 1 viel terug van de eredivisie naar het rayon. Ik was enkel nog assistent van Rardy Wiel bij het Nederlands team. En toen sprak Pieter Brouwer mij in de stad aan: 'Zou u ons niet willen coachen?' Ik kende Pieter toen nog niet. Maar hij zette mij wel aan het denken." Toon van Helfteren lacht nog om het beleefde woord 'u'.

De voorbereiding was kort. Er was geen tijd voor aanwas van buiten. Alle teamspelers kwamen uit de eigen jeugd. Met mensen als Eelco Cossee, Jan Jilt Ackerman en Vincent Krieger eincigde DAS in de middenmoot. Het seizoen daarop ging het beter. DAS werd tweede achter Eindhoven. Met name de wedstrijden tegen die ploeg staan nog in het geheugen gegrift. Thuis werd na twee verlengingen met één punt verschil verloren. De Eindhovenaren waren die vrijdagavond met de trein naar Delft gekomen. Halsoverkop werden de gasten zonder om te kleden naar het station teruggebracht. Ternauwernood haalden ze de laatste trein.

De uitwedstrijd was zeker zo spannend. DAS had zich goed voorbereid en was vroeg op weg naar Eindhoven gegaan. Het mocht niet baten. DAS verloor met minimaal verschil. Na een verlenging. Balen! Geen kampioenschap dat jaar. Als er een mogelijkheid was geweest, dan was het toen.

Het derde seizoen eindigde het team in de middenmoot.

Van Paassen

Toon van Helfteren zocht naar versterking, maar vond het niet kies om als bondscoach aan spelers van andere verenigingen te trekken. De jeugd van DAS bestond sinds jaar en dag uit spelers uit eigen kweek, uit de regio en uit studenten die naar Delft kwamen. "Toen kwam Peter van Paassen. Erwin Schuringa arriveerde als student in de stad. Weer werden we tweede in de competitie, maar we wonnen wel de beker," zegt Toon. Ook in het seizoen 1996-1997 werd de beker gewonnen. Toon was er zelf niet bij. Hij zat op dat moment met Albert Arnold en Rein Koeleman bij de Milwaukee Bucks. Arthur van Hagen coachte en afgesproken was dat hij de uitslag zou doorbellen via de mobiele telefoon. Het lukte niet, maar het thuisfront (Nel van Helfteren) wist te melden dat ze gewonnen hadden. "We hebben in die hal een dansje gemaakt."

Dat seizoen stond ook in het teken van een mogelijk kampioenschap. Vanaf de start werd er druk op de schouders van de spelers gelegd. Al vroeg in het seizoen moest in een uitwedstrijd worden aangetreden tegen Den Helder. DAS kwam dik achter te staan, maar door een ingeving van Bob Smeding kwam DAS terug tot minder dan tien punten. Daarna bleef DAS alle wedstrijden winnen. Den Helder deed dat ook, zodat een nieuwe confrontatie uitsluitel moest geven. DAS moest winnen om in de race te blijven en wilde het team de kaarten in eigen hand houden dan moest met een ruime marge worden gewonnen.

De equipe van Toon slaagde in de eerste opzet, niet in de tweede doelstelling. De coach kon zich daarbij neerleggen. Hij vond dat winnen belang-

rijker was. De rest van de competitie zou nog zwaar genoeg zijn. Den Helder kon de druk inderdaad niet aan en verloor nog een keer. DAS werd kampioen. Het eigen talent had een groot aandeel in dat succes.

Het seizoen erop was wederom een 'tussenjaar'. Met veel nieuwe spelers en een nieuwe coach was een plek in de middenmoot het hoogst haalbare. Wel werd voor de derde keer in successie de beker naar Delft gebracht.

Toon nam een nieuwe taak op zich. Toen het bestuur te kennen gaf te willen stoppen, ging Toon met Emiel van Leeuwen, Frank Mannes en Albert Arnold om de tafel zitten. Een nieuw bestuur werd geformeerd. Er kwam bovendien een nieuwe coach voor de jongens junioren.

Terug op het oude nest

Albert Arnold zegt Jumpers met pijn in zijn hart gedag en keert terug op het oude nest. Daar waar hij begin jaren zeventig begon met spelen, daar waar hij ooit voor het eerst coach werd en kampioen werd met de jongens kadetten 2 en heren 2. Hij had er de kneepjes van het vak geleerd naast coaches als Charis Sideris en Toon van Helfteren. Hij had het werk van Toon overgenomen, nadat heren 1 vanuit de eredivisie een stap terug moest doen naar het rayon.

Albert begeleidt de junioren nu het eerste jaar. Wat hem opvalt, is de klasse die sommige van deze spelers in huis hebben. "Die is beter dan jaren terug. Maar de mentaliteit is wel achteruit gegaan. Soms is er geen land mee te bezellen." Hij doelt bijvoorbeeld op de lage trainingsopkomst. Spelers laten gemakkelijk verstek gaan.

Albert Arnold

"Zelfs nu we in de race zijn voor de play-offs en een eventueel kampioenschap! De spelers hebben nota bene een afspraak gemaakt om keihard te trainen nu het er op aankomt," zegt Albert.

Echte kanjers

Het kan niemand zijn ontgaan: deze jeugd kan leuk ballen. Zeker de spelers die vorig jaar kwamen en die met Albert van Jumpers zijn meegekomen.

Een groot vraagteken plaatsen de coaches bij de toekomst. De echte kanjers willen in de regel naar Amerika. Andere goede spelers vertrekken naar clubs op eredivisie-niveau. De rest blijft. Wie een behoorlijk niveau heeft, kan bij heren 1 terecht. Anderen kunnen bij de overige herenteams terecht. En daar loopt het mis: Dat heeft waarschijnlijk te maken met de instelling. Heren 2 en andere teams zijn klaarblijkelijk niet goed genoeg. Spelers die hun draai niet kunnen vinden of ambitieuzer zijn, verdwijnen nogal eens van het veld. Sommigen gaan naar andere verenigingen, waar zij in het eerste kunnen spelen, op een niveau waarop ook heren 2 van DAS uitkomt. Sommigen stoppen er mee. Jammer.

Toon van Helfteren en Albert Arnold hebben er geen verklaring voor. Ligt het aan de gezelligheid? Kunnen zij in andere teams niet aarden? Komt het, omdat heren 2 geen trainer/coach heeft (de kopzorg van de technische commissie)? Of voelen sommige spelers meer binding met clubs waar zij ooit zijn begonnen?

Hoe de heren coaches over de toekomst van de jongens junioren denken? Sombor. Wat doorstroming betreft, dreigt er een gat te ontstaan. Het lijkt of de DAS jeugd stil staat. Er zijn ook nauwelijks lange jongens in de eigen jeugd te vinden. Lengte is in de afgelopen jaren nooit zo'n probleem geweest met spelers als Arik Visser, Vincent Lagendijk en Bert Zuiderwijk.

Hopelijk stagneert de aanwas van buiten niet, want met eredivisionisten Voorburg en Rotterdam in de buurt kan de magneet die DAS nu voor de jeugd is wel eens minder krachtig worden. En dat, beamen alle drie de coaches, zou jammer zijn. Daar doen ze het voor! Spelers opleiden en zorgen dat ze doorstromen naar hogere niveau's. Het liefst naar DAS' eigen heren 1-team.

MvdN

Monique is een illusie armer en DAS-echtgenoot rijker

In de jubileumkrant uit 1988 kwam Monique van der Stap aan het woord, toen 17 jaar, net twee jaar lid van DAS en spelend bij de junioren. Sport kwam voor de studie, de wensen van haar ouders ten spijt. Monique wilde wel helicopterpiloot worden en natuurkunde studeren. Maar op die leeftijd kwam het er nog niet echt op aan. Monique was vooral zeer fanatiek in en rondom de velden. Zeker vier avonden per week bracht ze in de Bras door. Haar aandacht moest ze tenslotte verdelen over een eigen team en de heren.

Hoe is het haar in tien jaren vergaan? We treffen Monique op Veld 4, waar zij de honderden jubileum-uitnodigingen voor oud-leden helpt vouwen en plakken. Het lijkt weer even net als vroeger, toen een aantal leden de DAS-Krantjes in de kantine in elkaar zette. De Monique, nu 27, speelt nog steeds, zij het met onderbrekingen. Twee seizoenen moest ze zich afmelden vanwege zwangerschappen en blessures aan enkelbanden en rug. Resteren altijd nog elf jaren. In die tijd heeft ze vrienden naar Voorburg zien vertrekken en af zien haken. Monique is gebleven.

"Het blijft een leuk spelletje, dat basketbal. Ik heb veel vrienden en bekenden via de club. Sommigen zijn weg gegaan, dat is jammer. Er zijn heren voor teruggekomen die ik niet eens bij naam ken. Dat was vroeger, in de tijd dat we allemaal uitgingen, wel anders." Van de studie natuurkunde is niets meer gekomen. Een selectiecommissie vond haar met zeventien jaar 'psychisch te jong' om de opleiding tot helicopterpiloot te volgen. Monique kreeg het advies aan de HTS vliegtuigbouw te studeren. Maar helaas: ze werd uitgeloot. Ter overbrugging besloot ze scheepsbouw te gaan doen in Haarlem. Dat viel haar erg zwaar. Haar droom ruilde ze uiteindelijk in voor een baan bij het reisbureau. Inmiddels werkt de DAS'er aan de kinderpoli van het Reinier de Graafgasthuis.

Monique heeft in 1992 een DAS'er aan de haak geslagen. René van Blitterswijk wilde haar na een jeugdkamp in Brabant vaker om zich heen hebben. Zij trouwden drie jaar na het kamp dat ze hadden begeleid. "Eigenlijk zag ik hem tijdens dat kamp en de kampen ervoor niet eens staan. Ik vond hem niet interessant genoeg," zegt Monique. Ze kan er nu hard om lachen. "Hij kwam na dat kamp op mijn verjaardag er, nodigde me mee uit naar het Danstheater. Ergens in die tijd is de vonk overgeslagen. We vonden allebei dat die voorstelling te lang op zich liet wachten. Daarom zijn we tussentijds naar de

film gegaan. Toen is het gebeurd." Als getrouwde vrouw blijft Monique zich inzetten voor de jeugdcommissie. Die commissie is volgens haar serieuzer en degelijker geworden dan de voorgangers in het verleden. De leden vinden het belangrijk dat de jeugd een goede basis kan vormen met goede trainers. De fundamenten voor de toekomst worden gelegd. "We hebben zelfs voor het eerst een informatieavond over het jeugdkamp gehouden. Ouders konden hun vragen stellen. Ik ben nu moeder en begrijp dat daar behoefte aan is."

Monique heeft gezorgd voor een mogelijke versterking van het welpenteam: de zonen Niels (ruim twee jaar) en Lars van vijf maanden hebben nog even te gaan. DAS begint in hun jonge hoofden al wazig vorm te krijgen. Als een ander kind zijn vader en moeder uitwuift naar het werk, zwaait Niels zijn mam uit omdat ze gaat ballen. In de tussentijd mag Niels zich uit leven op een basket in de kamer. Zijn moeder trainde de afgelopen maanden met dames 2. Ze hoopt na een overgeslagen seizoen weer in dat team terecht te kunnen. „Als ik tenminste weer op tempo kan komen. Ik ben door mijn zwangerschap erg langzaam geworden. Er moet nog wat zwangerschapsgewicht af."

RvdH

Kampioen word je aan de bar

Deze titel komt uit een interview met een sporter uit *De Telegraaf*. Strecking van het verhaal: door als team regelmatig aan de bar te vertoeven ga je elkaar leren kennen, zelfs begrijpen en dat zorgt ervoor dat je in 't veld een stapje extra voor elkaar doet. Boeiende theorie. Zit zelf regelmatig met de mannen in Veld 4. We begrijpen elkaar (daar) en doen op het veld dat bekende stapje. Maar kampioen, ho maar. Theorie, altijd boeiend.

Verleden

Om in te lezen en leven, het bar-artikel uit Lustrumuitgave DAS 1988 doorgenomen. Met die wereldperiode dat de bar 's nachts tot een uur of vier openbleef. Niet iedereen zag de eigen clubruimte aan de Bras meteen zitten. Voor de begroting werd daarom voorgehouden dat elk DAS-lid per training en per wedstrijd een gulden zou uitgeven. Benieuwd of de huidige penningmeester daar ook mee zou kunnen leven! Dat een lustrumuitgave een echt teken des tijds is, blijkt uit het feit dat de barcommissie van toen flinke kritiek had op reilen en zeilen rond de bar. Inzet van DAS-leden, voorraadbeheer en vooral de omzet moesten het ontgelden. Pieken en dalen horen kennelijk bij elke barcommissie. We prijzen ons gelukkig vandaag de dag in een piekperiode te verkeren.

Praktijk

Uit bezoek aan andere basketbalclubs in de regio blijkt dat DAS en prima bar heeft. Tijdige barroosters in het Krantje zorgen ervoor dat je na training of wedstrijd makkelijk aan je natje en droogje komt. De wisselende barbezetting kent ook z'n charmes. Een 'Anfänger' die een kelkje De Koninck dreigt te mishandelen, wordt van alle kanten professioneel begeleid tot een tevredenstellend resultaat. Koelkastendeuren vermelden keurig wat voor geestrijk vocht ze verbergen. Via een duidelijke handleiding kan

'kokkerellen' nauwelijks fout gaan. Afrekenen gaat zo mogelijk nog rapper. Of de klant overhandigt gepast geld of roept zelf de schade al voordat de kassa uitgeteld is. Een fout bedrag, hoe klein ook, wordt immer opgemerkt. Nee, de beste stuurliu staan zelden aan wal, maar wel aan de bar. Want het gaat om de omzet. En de omzet is heilig.

Assortiment

Menig tosti-apparaat heeft DAS versleten aan de Bras. Verhaalde de vorige lustrumuitgave nog over een drastische daling in tosti-omzet vanwege een verkoolde muis in het 'ijzer', nu doet een splinternieuw apparaat weer goede zaken. Een volgend producttype kan misschien – à la de biefstuk – komen met de indicaties: raw, medium en well done. Want je ziet (en ruikt) soms exemplaren! Zonder morren worden ze geaccepteerd. De honger moet hoe dan ook gestild worden. Naast de gewone doet de vlamtosti zijn naam alle eer aan. Net als iedere normale winkel kent de bar producten die het opvallend goed doen in bepaalde periodes. De zogenaamde 'renners'. In de periode 1988 tot nu gingen in diverse periodes bieren als Hoegaarden en De Koninck, en als candy de Twix veelvuldig over de toonbank. Ook het Push-up ijsje – later in andere uitvoering ook razend populair – draaide meer dan goed. Minder was de periode dat, voornamelijk, de dames het leidingwater ontdekten als ultieme dorst-

lesser. Momenteel doen de diverse lollies het lekker, lijkt me. Ik hoef tenminste niet zonder thuis te komen na training en wedstrijd.

Veld 4

Annet van Trigt van Studio Sport tijdens een beschouwing na afloop van een voetbalwedstrijd tegen Willem van Hanegem: "Willem, ik heb twee helften gezien!"

Willem: "Annet, ik zie bijna altijd wedstrijden met twee helften."

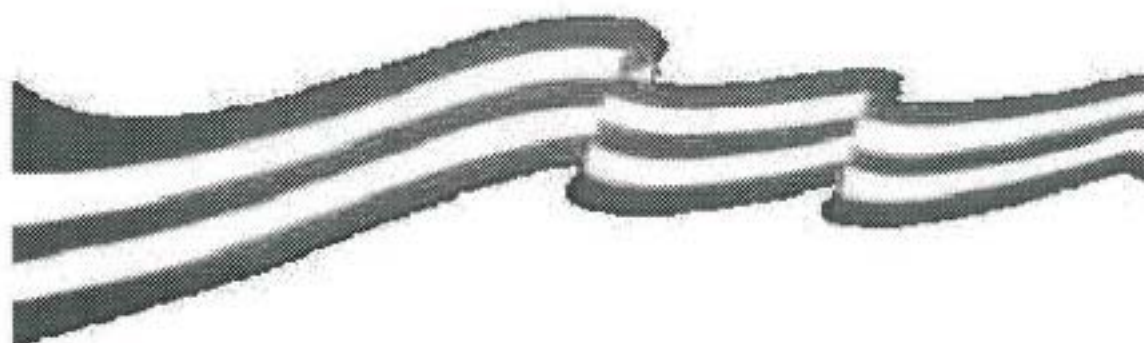
Ja, Willem, dat is me er een! Misschien dat hij bij DAS aan de Bras drie velden zou zien, maar beslist geen vier. Terwijl voor menigeen Veld 4 de meeste speelruimte tot excelleren geeft getuige de vaste uitdrukkingen in de kleedkamers na afloop. "Nee, we hebben niet gewonnen, maar de derde helft winnen we zeker." Een derde helft in Veld 4. Dat klinkt niet gewoon goed, nes dat klinkt naar langdurig bieren, nakaarten en snacks op den duur. Natafelen in de eigen clubruimte, waar het niet alleen gezellig dub-

kleuren-blauw is, maar waar het ook gezellig blauw kan worden! Een regelmatig bezoek aan Veld 4 brengt de bezoeker middels de prikborden en posters tevens op de hoogte van de laatste wedstrijduitslagen en -wijzigingen, mededelingen van bestuur, commissies en acties.

Familie

Als rode draad voor dit *Lustrumboek 1999* is gekozen voor de *familie*. Een lastig in te vullen item. Bar, drank en familie gaat niet zo lekker samen. En je hebt zo een (onuitwisbare) naam. Zijn we eigenlijk niet een familie bij DAS? Is het niet zo dat je, als je er maar lang genoeg verblijft, vanzelf familie wordt van elkaar? Familie krijg je aan de bar. Kampioen word je aan de bar. Iedereen bedankt die voor of achter de bar heeft gestaan deze lustrumperiode. Ik neem er alvast een op het volgende lustrum, U ook?

AvM

Champion
U.S.A.

B.BAL SCHOENEN:
NIKE-REEBOK
CONVERSE

STARTER

NBA

DAS LEDEN 10 % KORTING

MALTHA SPORT

Oude Langendijk 23 tel 015 2126003

Seizoen 1991-1992

Achter: Omar Jarmohammed (coach), Kirsten van Exel, Carry Stoops, Wendy Klamer, Debora van der Helm, Karin Kientz, Esther Valentin.
Voor: Carin Prins, Ilse Overvest, Carolien Wareman, Titia van der Brug.

speler van dat team, Bud Greer. Vanwege wedstrijdverplichtingen werd Bud in dit seizoen regelmatig door Gerda van Leeuwen vervangen op de bank. Zij had zich als speelster teruggetrokken, evenals Winnie de Keizer. Daartegenover kon vanuit de eigen vereniging een beroep worden gedaan op Ria van der Helm en Claudia Eradus. Dat het minder goed liep in dit seizoen moge blijken uit de krantenkoppen. 'Een wedstrijd om snel te vergeten', 'DAS blijft verliezen', 'DAS in problemen' en uiteindelijk 'DAS dames gedegradeerd'. Na 28 wedstrijden eindigden de dames met slechts 16 punten op een zevende plaats (van de acht). Kampioen werd ESTS/Akrides (28-50). Groot was de, aangename, verrassing toen bleek dat er twee teams van promotie- naar eredivisie konden promoveren. Dit betekende dat de dames volgend seizoen in de promotiedivisie konden blijven. Tijdens het seizoen werd bekend dat Albert Arnold als coach zou aantreden. Voor de beker strandde het team in de halve finale tegen BV Lisse: met tweemaal verlies: 85-59 en 54-56.

Seizoen 1990-1991: Een teleurstellend seizoen

Met een heuse shirtsponsor (drie jaar Forbo) begon Albert aan een seizoen zonder Rebecca Groenhuis (naar Festo/Voorburg) en Marianne Koot. De ploeg heeft vanuit Festo versterking ondergaan met de overgang van Kirsten van Exel (die tot de dag van vandaag in het eerste speelt!) en Carin Prins. Liesbeth Sniijders kwam vanuit Zoebas erbij. Zij maakte het seizoen niet af en vertrok, teleurgesteld, in februari. Hierdoor kwamen Titia van der Burg en Wendy Klamer vanuit DAS in beeld. Helaas maakte ook Albert zelf zijn

eerste seizoen niet af. In een seizoen dat sportief niet lekker liep, meende hij dat de vertrouwensrelatie met z'n team te wensen overliet. Hij verliet het team begin april. De laatste wedstrijden werden opgevangen door Tiemen Winkel en René van Blitterswijk. Albert werd assistent-coach bij de heren. De dames eindigden uiteindelijk op een zevende degradatieplek (van de acht) met 28-16. Kampioen werd Luba/RZ 2 (28-46). In de bekercompetitie versloeg MSV DAS in de derde ronde met 55-58.

Seizoen 1991-1992: Degradatie

Een nieuwe coach, Omar Jarmohamed, en nieuwe speelsters, Karin Kientz, Carolien Wareman (Lokomotief) en Mariëlle de Wit (Leiderdorp). Ook Ester Valentin viel soms in. Het team ging dit seizoen verder zonder Xandra van der Weiden (naar dames 2) en Liesbeth Gierveld (naar Rotterdam-Zuid). En ook dit seizoen weer in de promotiedivisie! Want ondanks feitelijke degradatie vorig seizoen, trokken diverse teams zich hier en daar terug, zodat de dames konden blijven waar ze waren. Het werd wederom een moeizaam seizoen. De vraag leek gerechtvaardigd of de dames in de promotiedivisie thuis hoorden, getuige een kop in de krant: 'Omar Jarmohamed wanhoop nabij'. Het antwoord gaven de dames zelf toen er wederom een degradatieplaats werd behaald en nu werkelijk degradatie volgde. De dames eindigden op een vertrouwde zevende plaats met wederom 28-16 (al drie seizoenen hetzelfde!) In de beker werden de dames in de eerste wedstrijd verslagen (in de vierde ronde) door Jolly Jumpers -uit de eerste divisie- met 79-58. Kampioen werd MSV (28-44).

Seizoen 1992-1993: Weekend Groningen

Omar is slechts een seizoen gebleven. John van Ommeren volgt hem op. Hij blijft gelukkig langer. John krijgt assistentie van een team van deskundigen: Liesbeth Gierveld, Gerjan Gommers en Arthur van Hagen. Ten opzichte van vorig seizoen zien we Monique Dekker, Carolien Wareman en Carin Prins niet meer terug. Nieuw zijn twee Esthers: Zuidervaart en Van Aken. Ook Ria van der Helm komt wel eens langs. Aangevuld met Ilse, Carry, Kirsten, Debora, Karin, Wendy en Mariëlle gaan zij het een niveau lager proberen, in de eerste divisie. Het blijft tot het laatste toe de vraag of de dames op een veilige plaats eindigen, maar uiteindelijk wordt er op een vierde plaats gefinisht (van de acht) met 28-28. Kampioen wordt Hoofddorp (28-50). Opvallend detail: beide uitwedstrijden tegen Celeritas worden in een weekend verspeeld. Het spaart reiskosten uit, maar levert helaas geen punten op.

Seizoen 1993-1994: De jeugd wordt getest

In het tweede seizoen met John (en deskundigen) behalen de dames in de eerste divisie ook 28 punten uit 28 wedstrijden. Ditmaal levert die prestatie een vijfde plaats op (van de acht). Ten opzichte van 1992-1993 zijn er eigenlijk maar weinig mutaties op het spelersfront. Sterker nog, er is niemand vertrokken. Wel worden de kwaliteiten van de jeugd getest met invalbeurten van Loïs en Ijona Triemstra. Esther Z. kan vanwege blessures maar in vier wedstrijden worden ingezet. Ook dit seizoen wordt Ria van der Helm regelmatig gesignaleerd. Halverwege het seizoen stapte Debora uit het team om verder te gaan ballen in dames 2. Kampioen wordt WSC (28-54), terwijl Dunatos alle 28 wedstrijden verliest! In de

halve finale van de beker spelen de dames tegen de lijstaanvoerders van de eredivisie, Texim Tonego. Uitslag, niet schrikken, 34-115.

Seizoen 1994-1995: Merkwaardig scoreverloop

Het derde seizoen als trainer/coach bij de dames maakt John niet af. In december vertrekt hij. De rest van het seizoen wordt afgemaakt door Marc de Vreede en Gerjan Gommers. Mariëlle de Wit is intussen vertrokken. Nieuw in het team is Inge Hoving. Loïs en Ijona komen dit seizoen weer meer in beeld. Ook Cato van der Linden is er gedurende het seizoen bij gekomen. DAS eindigt op een negende plaats (van de veertien) met 26-24. Kampioen wordt KDH Stars (26-50). Het team heeft GT&A Sports & Trends als kleding-sponsor (Reebok). In de beker verliezen de dames in de tweede ronde (van wie en met hoeveel is onbekend). Uit een verslag in de *Delftsche Courant* van de wedstrijd tegen Aris: 'basketballers van DAS verloren met 63-65 van Aris', en in hetzelfde verslag: 'met nog twee minuten te gaan was het zelfs 65-63 in Delfts voordeel'.

Seizoen 1995-1996: Vierde stek

In het vierde jaar (en laatste jaar) eerste divisie staat Marc de Vreede voor de groep. Een groep waaruit Wendy Klamer is verdwenen, maar die is aangevuld met Anneke Keuzenkamp (ex-Argus) en, deels, Esther Stoker en Suzanne Lock. Ook Monique Dekker is weer van de partij. De dames eindigen op een keurige vierde stek (van de veertien) met 26-34. Kampioen wordt Niels Stensen (26-46).

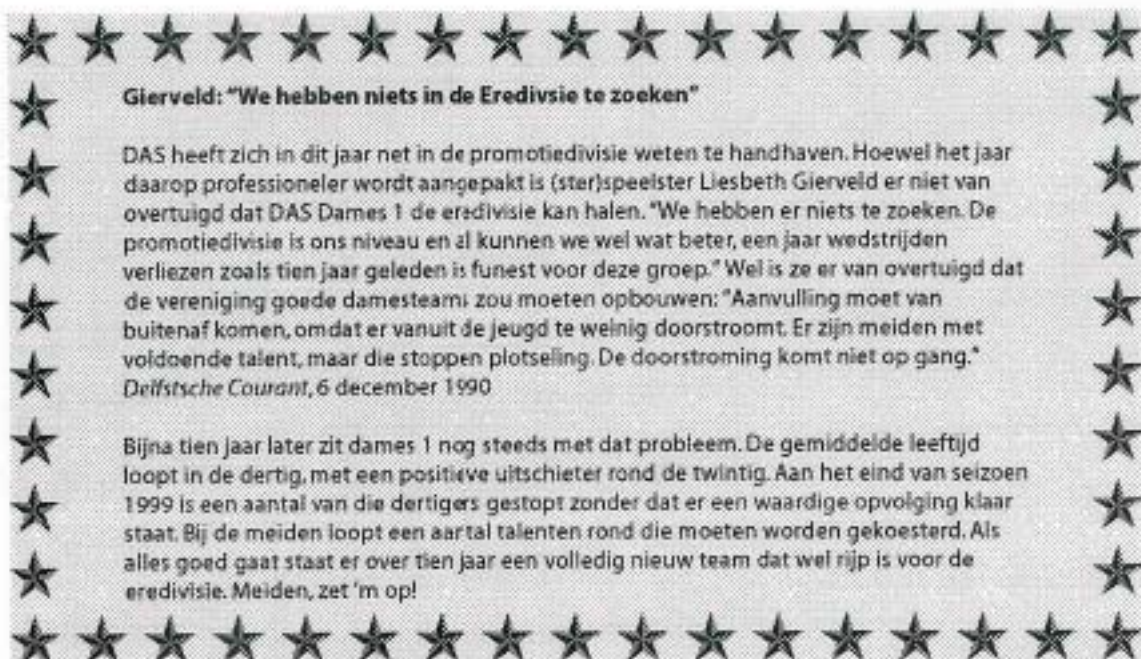
Seizoen 1996-1997: Kampioen in het Rayon

Mede vanwege personele problemen zijn de dames op eigen verzoek dit seizoen ingeschreven

Seizoen 1996-1997: Kampioen Rayon West
Achter: Robert-Jan Kanstein (coach), Dennis Wittenberg (assistent-coach), Kirsten van Exel, Ria van der Helm, Ivon van der Horst, Judith Vermeer, Xandra van der Weiden.

Voor: Inge Hoving, Carry Stoops, Anneke Keuzenkamp, Debora van der Helm, Ilse Overvest.

Gierveld: "We hebben niets in de Eredivisie te zoeken"

DAS heeft zich in dit jaar net in de promotiedivisie weten te handhaven. Hoewel het jaar daarop professioneler wordt aangepakt is (ster)speelster Liesbeth Gierveld er niet van overtuigd dat DAS Dames 1 de eredivisie kan halen. "We hebben er niets te zoeken. De promotiedivisie is ons niveau en al kunnen we wel wat beter, een jaar wedstrijden verliezen zoals tien jaar geleden is funest voor deze groep." Wel is ze er van overtuigd dat de vereniging goede damesteams zou moeten opbouwen: "Aanvulling moet van buitenaf komen, omdat er vanuit de jeugd te weinig doorstroomt. Er zijn meiden met voldoende talent, maar die stoppen plotseling. De doorstroming komt niet op gang." *Delftsche Courant*, 6 december 1990

Bijna tien jaar later zit dames 1 nog steeds met dat probleem. De gemiddelde leeftijd loopt in de dertig, met een positieve uitschieter rond de twintig. Aan het eind van seizoen 1999 is een aantal van die dertigers gestopt zonder dat er een waardige opvolging klaar staat. Bij de meiden loopt een aantal talenten rond die moeten worden gekoesterd. Als alles goed gaat staat er over tien jaar een volledig nieuw team dat wel rijp is voor de eredivisie. Meiden, zet 'm op!

in de eerste klasse van Rayon West. En zie daar, onder leiding van Robert-Jan Kanstein en assistent Dennis Wittenberg worden ze gelijk kampioen! Vertrokken uit het team zijn Esther van Aken, Karin Kientz, Catoo van der Linder, Esther Stoker, Suzanne Lock en Monique Dekker. Het team wordt aangevuld met onder andere Ivon van der Horst, Judith Vermeer, Xandra van der Weiden en ook Debora van der Helm zien we terug. Helaas had ik verder geen gegevens over dit seizoen.

Seizoen 1997-1998: Terug in de eerste divisie
De dames zijn weer terug op landelijk niveau, en wel in de eerste divisie B. Ook nu met Robert-Jan op de bank. Debora is uiteindelijk toch weer terug gegaan naar dames 2 (heel het land weer door voor een wedstrijdje is ook niet alles). Maar terug zijn Esther Stoker, Wendy Klammer en Esther van Aken. Na de eerste serie wedstrijden staat het team op een zevende plaats (van de acht) met 14-8. Dit brengt ze naar de degradatiepoule van de eerste divisie met 7-8. In die degradatiepoule eindigen de dames op een derde plaats met 20-24. In elk geval is de plek in de eerste divisie behouden. In de beker staat in de kwartfinale NUVA Den Helder op het programma. Onbekend hoe dat is afgelopen.

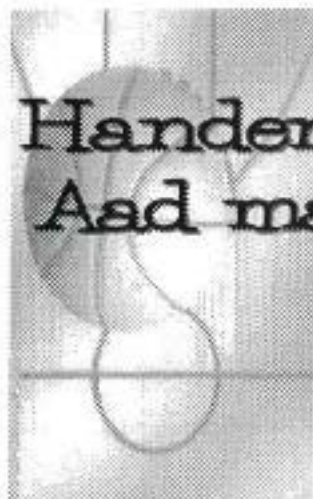
Seizoen 1998-1999: Aanwaaien
In het dertigjarig jubileumjaar staat een nieuwe trainer/coach voor de groep: Frank Minnee. Het kost de Waddinxveener veel moeite om de plek in de eerste divisie vast te houden, maar door een geweldige eindsprint is dit toch nog gelukt. Frank moet het dit seizoen doen zonder de naar

het tweede vertrokken Inge Hoving en Carry Stoops (zij speelde ruim tien jaar in het eerste!). Als aanvulling zien we Mariëtte de Wit weer terug. Bovendien kan Frank een heel bijzondere speelster op het plankier brengen. Pardoes is Alena Vaskova aan komen waaien. Deze Slovaakse basketbalster loopt stage in Nederland (om onder meer Duits en Engels te leren) en blijkt een zeer welkome aanvulling voor het team. Helaas maar voor een seizoen. Het zou overigens wel het laatste seizoen worden van Ilse Overvest en Anneke Keuzenkamp. Dat Ilse weg gaat zal vreemd zijn, zij hoort inmiddels bij de 'inboedel' van dames 1 (zij speelde er al in het seizoen 1984-1985!). De dames eindigen de eerste serie wedstrijden op een zesde plaats (van de zeven) met 14-6. Dit brengt hen naar de degradatiepoule met 7-4. Door een goede finish (de laatste vijf wedstrijden worden gewonnen) eindigen de dames precies gelijk aan het vorig seizoen: op een derde plaats (van acht) met 20-24. In de beker moeten de dames het thuis opnemen tegen de nummer twee van Nederland: Dr. Foots Lieshout. Het verlies met 45-64 valt dus heel erg mee.

MvD

Handen van Margriet en Aad maken licht werk

Margriet Tromp en Aad van Hagen horen tot de clan van oudste en actieve leden van DAS. Beiden hebben zich jarenlang ingezet om de organisatie van de vereniging soepel te houden. Margriet speelde zelf en gaf haar ervaringen vervolgens door aan anderen. Naast training geven, vervulde ze functies in het bestuur. Aad heeft zich als scheidsrechter legendarisch gemaakt.

Een interview met Margriet is geen interview, maar een waterval aan herinneringen, heerlijk om naar te luisteren. Dochter Laura geniet mee. Veel van de verhalen van haar moeder kent ze niet. De oude, vergeelde krantenknipsels en de zwartwit foto's zijn een openbaring. Twintig jaar DAS in vogelvlucht.

Margriet kan zich nog herinneren dat zij jarenlang elke dinsdag- en vrijdagavond met Jolanda van Leusden en Nelleke Spoor tot diep in de nacht in de kantine vertoefde. Daar kon worden nagepraat over de eerste jaren. Margriet speelde haar eerste seizoen bij coach Jack Steijger, wiens vrouw Jeanet ook bij dames 1 speelde. Ook de partner van voorzitter Tom van Batenburg maakte deel uit van datzelfde team speelde. Een jaar later beloofden al die spelers coach Charis Sideris om de avond voor een wedstrijd vroeg naar bed te gaan, maar Charis liep hen meestal in Staminee tegen het lijf.

Oliebollen

Margriet laat vele namen van oud-DAS'ers de revue passeren. Met sommigen onderhoudt ze nog contact, zoals met de vrouw van de inmiddels overleden Casper Kok, de tweede voorzitter van DAS. Hun dochter basketbalt in Alkmaar. Ook Hetty van Liere, oud-voorzitter en spelend in Bodegraven, spreekt ze nog. Dat waren andere tijden. Tijden waarin bestuursvergaderingen nog bij Bram van der Kooij thuis plaatsvonden, boven Bakker Van de Berg. Het jaarlijkse oliebolbakken, gebeurde bij de plaatselijke korfbalvereniging of bij de familie Rijks.

Net als vandaag de dag bleek het altijd weer moeilijk om mensen te vinden voor de scholentoernooien, die Margriet van 1969 tot 1992 heeft georganiseerd. Peter Lapidaire ging haar voor. Scholen namen daar op grote schaal aan deel. Vrijwilligers die floten, kregen een gulden per wedstrijd. Wie drie dagen meedeed, had aardig wat zakgeld gespaard. Het kostte alleen een paar vrije dagen bij de baas, maar dat kon toen nog. De dag voor het toernooi tikten vrijwilligers de

schema's op een oude typemachine uit. Pure nostalgie. Margriet drijft weg in het verleden, waar notulen handgeschreven bleven, pasfoto's op spelerskaarten werden geniet en clubkranten bij de gemeente door de stencilmachine gingen.

Margriet Tromp

Idealen

Ook topsport heeft Margriet meegemaakt, toen Punch nog eredivisie speelde en geen achterban had. Met Frits van Dongen en Aad van Paassen ontstond overleg over een samenwerking met DAS, en het inzetten van heren 1-spelers ten behoeve van de vereniging. Een aantal idealen uit die tijd van topsport streeft Margriet nog steeds na. Wat haar betreft, zou een vereniging nooit afhankelijk moeten zijn van sponsors. Een club moet 'breed' blijven, topsport kunnen bedrijven en tegelijkertijd iedereen op zijn eigen niveau kunnen (laten) spelen.

Margriet had een voorkeur om training aan de jeugd te geven. Ze weet nog dat het team met Monique Atmo, Ria van der Helm en Brenda

Kepel meteen het eerste seizoen kampioen werd. Dat was dubbel feest, omdat Ria die dag haar verjaardag vierde. Bij de jongens aspiranten gaf ze instructies aan onder andere Eric Fickel, Izzat Tuqan, Peter Bosschaert en Wim Sulsters. Daar bleef het niet bij. Er moesten ook kinderen worden weggebracht naar jeugdkampen. Henk Bezemer en Fien de Jong waren vaak van de partij.

Bus

Margriet had een groene Simca, waarin zeven jeugdige leden meereiden. Dat was toevallig niet de keer dat de chauffeur met auto van de weg werd gehaald! Het openbaar vervoer had ook zo zijn charmes. De buschauffeur die het team van Margriet naar Leiden reed, besloot Richard van de Schee aan boord te houden. Richard sjuowde de tassen, maar kreeg te laat in de gaten dat iedereen was uitgestapt en de chauffeur optrok. DAS heeft al vaker tot één van de grootste verenigingen van het land behoord, ook in de tijd dat Margriet zich actief wilde inzetten. Haar werd gevraagd om vanuit DAS lid te worden van de financiële commissie van de basketbalbond. Bij de topsportliga NBB zochten ze nog een persoon die zou moeten helpen beleid ten aanzien van vrouwen te ontwikkelen. Het zal niet verbazen, haar naam was Margriet.

Ook in de Sportraad van Delft heeft ze haar steentje bijgedragen. Ze is tussentijds gestopt, maar sinds kort weer actief. Alsof dat niet genoeg is, stimuleert ze ook 50-plussers in de wijk om te gaan bewegen. Daarbij geeft ze nog één keer in de week conditiogym en is ze nog sportmasseur.

Wervelwind Margriet tussen besloot in de jaren tussen 1989 en 1995 wat minder energie in basketbal te steken. In die periode heeft ze wel even met goed gevolg een studie sociologie doorlopen. Dat paste beter in het schema met de kinderen Laura (16) en Marlijn (14). Na de geboorte van Laura kwam Lou Dessens haar nog halen voor het basketbalen, maar langzaam bleek de combinatie erg zwaar.

Margriet heeft wel getracht haar kinderen enthousiast te maken voor basketbal. Laura en Marlijn mochten mee naar de sporthal. Anders dan in de meeste DAS-gezinnen kreeg Margriet hen niet warm voor haar sport, integendeel, de kinderen kozen voor hockey en sinds kort doet Margriet dat dus ook: keepen in het veteranenteam en trimhockey.

Trouwe fan

Zoals een ander na het werk gaat hardlopen om te ontspannen, zo zoekt Aad de meeste vrijdag- en zaterdagavonden de Bras op. Veld 1 tot en met 3 kunnen dan altijd op zijn steun rekenen.

Aad maakte 21 jaar geleden kennis met DAS doordat zoon Arthur (10) graag wilde ballen. Arthur had suikerziekte, en zijn medische begeleiding gaf aan het prettig te vinden dat een van zijn ouders hem begeleidde. Arthur had dus altijd fans. Aad reed alle wedstrijden. Len zorgde thuis onder meer voor het materiaal. Toen de volgende zoon ging basketbalen, kon hij (Victor) natuurlijk rekenen op dezelfde 'steun'.

Aad kwam er in de sporthal achter dat er altijd handen nodig waren om taken te verrichten. Hij maakte zich al snel nuttig. Hoewel hij geen lid van de vereniging was, nam hij plaats achter de tafel en nam met hetzelfde gemak de fluit ter hand. Daar bleef het niet bij. Aad hielp ook Ineke Kwant vijftien jaar geleden graag met de training van de welpen. Dat deed hij met veel plezier. Zijn hulpvaardige en vriendelijke instelling leidde niet alleen in de vereniging tot waardering; ook tegenstanders complimenteerden Aad regelmatig met zijn optreden. Dat lag aan zijn instelling. Een mooie actie fluit je volgens hem niet af. Als het speltechnisch niet klopt, wijs je de speler er tijdens een dood moment op wat eraan schort. Onlangs stapte er nog een senior-speelster van een bezoekende vereniging op Aad af om te zeggen dat ze de wedstrijden die Aad in

Aad van Hagen in een voor vele DAS'sers karakteristieke houding: fluitend en docerend.

haar welpentijd floot zo prettig had ervaren! Spelers van DAS kennen dat gevoel ook. Met Aad een wedstrijd fluiten, is een genot.

Killer

Waar Aad ook zijn tijd insteekt, zijn de scholentoernooien. Ook hier wordt de tendens waargenomen die voor oudere leden binnen de vereniging herkenbaar is: het 'teamgebeuren' is niet meer wat het geweest is. Er heerst een individualistischer en 'killere' mentaliteit. Mensen komen om hun eigen wedstrijd te ballen; taken voor een ander team wil men niet opbrengen; er wordt zelfs geld geboden om van een taak af te komen! Vroeger werd er consequenter opgetreden als men in gebreke bleef, maar blijkbaar heeft ook dat geen effect meer.

Een tweede punt waarop Aad de vinger legt, is dat er te weinig kader (vanuit selectieteams) is voor met name de jeugd. Hij kan zich amper voorstellen dat mensen geen plezier beleven aan het begeleiden van bijvoorbeeld welpen. Bij welpenteams speelt iedereen. Elke speler staat minstens twee perioden in het veld. Het speelse karakter voert de boventoon. Geen groter genot dan jonge spelers een medaille te zien winnen. (Een vaantje doet toch veel minder). Len heeft al heel wat medailles gekocht tijdens 'hun basketbalcarrière'. Bestuursfuncties zijn zwaar, erkent

Aad, er moet veel worden geïnvesteerd en dat laat zich niet altijd combineren met banen en carrières.

Tenues

Een andere kritische noot die van Aad komt, slaat op het wisselende tenue waar DASSers in spelen. Die volgen elkaar nog sneller op dan een kabinet. De vereniging geeft geen eenduidig en mooi visitekaartje af, jeugdspelers kunnen het geld niet opbrengen om de tenues te volgen. Aad ziet liever Voorburg, waarvan elk team er pice bello bijloopt.

Het zijn wat kritische noten van een lid dat al heel wat heeft zien gebeuren met en binnen de vereniging. Dat wil niet zeggen dat Aad het niet naar zijn zin heeft, zeker wel. Anders was hij zelf geen tien jaar lid van de vereniging. Dit seizoen is hij voor het eerst niet spelend lid, maar dat bevalt hem toch minder. Hij mist de competitie en de spanning. Aad zoekt nog een leuk team, wie meldt zich?

Waar Arthur altijd het basketbal boven alles heeft gesteld, heeft Aad een andere 'balans'. Hij zegt zelf dat hij een laatbloeiër is, maar met hetzelfde recht noemen mensen hem een permanente bloeiër.

RvdH

Rolstoelteam opgeheven

Zo'n twintig jaar geleden kreeg DAS z'n rolstoelteam. Het team kwam van de vereniging Redeoss dat geen goede trainings- en wedstrijdaccomodatie had. In de loop van de jaren werd de groep spelers steeds kleiner. Een aantal spelers had andere hobby's gekregen en de aanwas bleef te gering. Het gevolg was dat ongeveer tien jaar geleden het rolstoelteam moest worden opgeheven.

De grote man achter de schermen was Joop Meijer die als valide speler met de ploeg meedraaide. Door de integratietoernooien was hij in contact gekomen met rolstoelbasketbal. Dat het voor andere, valide DAS-spelers ook een uitkomst kon zijn om een rolstoelteam binnen de vereniging te hebben, toont Wout Berkhout. Voor hem was dit team de oplossing toen hij door een knieblesure voor langere tijd aan de kant moest blijven.

UIT HET DAS-FAMILIEALBUM

Natuurlijk mag in een lustrumuitgave zoals deze een collage van oude foto's niet ontbreken. Het zoeken naar foto's is niet zonder resultaat gebleven. Helaas zijn niet alle foto's die we hebben gevonden van zodanige kwaliteit, dat ze geschikt zijn om te publiceren, zodat we een strenge selectie hebben moeten toepassen. Omdat het niet mogelijk bleek om in de korte tijd die beschikbaar was, alle datums en namen te achterhalen, hebben we besloten niet alle foto's met bijschrift te publiceren.

Heren 6 (1991): René van Blitterswijk, Frank Lubbers, Henk Zuiderwijk, Marcel van Dien, André van Dien, Jan Feijen, Leen Visser, Albert Arnold, Peter Bijleveld.

Kampioenen verenigd: jongens junioren 1 (1996-1997) en jongens junioren 1 (1989-1990), 25 april 1997.

Coach Judith Vermeer en haar kampioenen
(Benjamins 1999).

Peptalk heren 1 (1998-1999).

Welpen 1997-1998: Bert van Blitterswijk, Bram van Hussen, Kevin Leyendekker, Tahnee Vogelsang, Sammy Manus, Joost Wijnen, Casper Beijk, Amy van Blitterswijk, Thijs Bazelmans, Pim van den Bosch, Gwen van Heffteren.

Joegoslavië tribune, 1990.

Heren 6 (kampioen 1994-1995): Peter Loozen, Frank Lubbers, Ad van Maarschalkerweerd, Martin van Harte, Pim Steendam, Frank van den Broek, Aad van Hagen, Kirsten van Exel, Gerjan Gommers, Marcel van Dien, Maarten Viohvoe, Emiel van Leeuwen, Adrie Lupker.

Arjan Burgers en zijn mini's, 1998-1999

Harmenkoksiaan

Seniorenkamp 1984

Dames 2 onder leiding van Marc de Vreede (1994-1995).

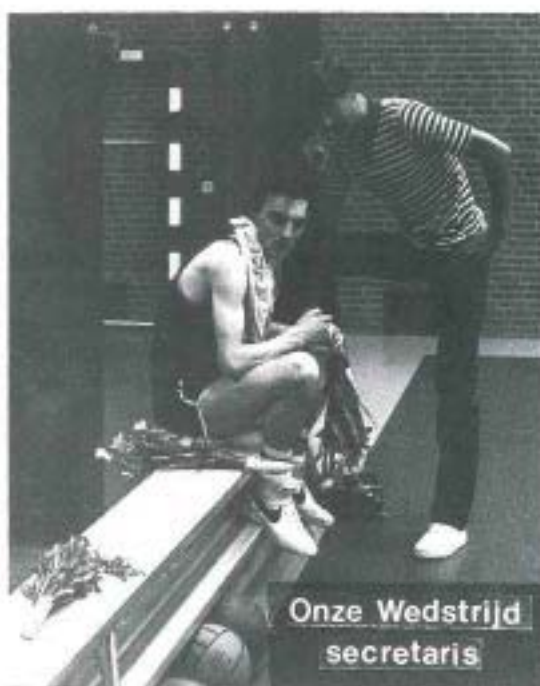

Barcommissie, 1997.
Ivon van der Horst, Remco van Dillen, Emiel van Leeuwen, Frank Mannes, Robert Lupker, Wout Berkhout, Kim Mooiman, Adrie Lupker, Marcel van Dien, Yvette Tegelaar, Rogier The, Ellen Sparreboom, Sietse Mayer.

Kirsten van Exel, Barcelona, 1992.

Onze Wedstrijd
secretaris

Topoverleg Frits van Dop en Toon van Helfteren.

Pre-Olympische Spelen Barcelona 1992.

Jongens kadetten 1, kampioen 1997-1998
Dave Hoekstra, Walter Berk, Million
Medhane, Nick Plomp, Arne Jol, Micha
Lamens, Jelle Brouwer, Jurjen Ypma,
Vincent Padmos, Roel Hoogvelt, Roy van
der Snitte, Marc van der Nat.

DAS regelt en ontregelt de week van familie Lamens

Als er een familie is, waar de invloed van basketbalvereniging DAS zich laat gelden, is dat de familie Lamens uit Pijnacker. Vader Ruud en moeder Jacqueline rijden af en aan om Naomi, Micha, Joël en Christian te brengen en te halen. In dit 'DAS-gezin' wordt 's avonds niet gegeten, maar een 'spoedmaaltijd' gebruikt. De auto staat immers alweer voor.

De sportfamilie Lamens geniet van een basketballoze zondag. Vader Ruud (49), moeder Jacqueline (blijft altijd 40), Naomi (12), Micha (15), Joël (17), Christian (20) en zijn vriendin Inge (19) geven hun gast onmiddellijk het idee dat hij zich thuis mag voelen. De schoenen gaan uit. De luie zetel staat klaar. Bij de thee ontstaat langzaam een beeld van het gezin.

Ruig

Ruud en Jacqueline Lamens zijn blij dat hun kinderen van hockey op basketbal zijn overgestapt. "De maat was vol toen Joël met een kapotte bril en een enorm ei op zijn hoofd thuis kwam. Overgehouden aan een slag met een hockeystick. Hij had eerder al een snee onder zijn oog moeten laten hechten. Nee hockey vonden we te ruig worden," zegt Ruud Lamens.

Micha, de jongste zoon, speelt zijn tweede seizoen bij DAS. Daarvoor speelde hij evenals zijn broers bij de Guards in Pijnacker. Die vereniging ging ter ziele. "We moesten wat anders," zegt

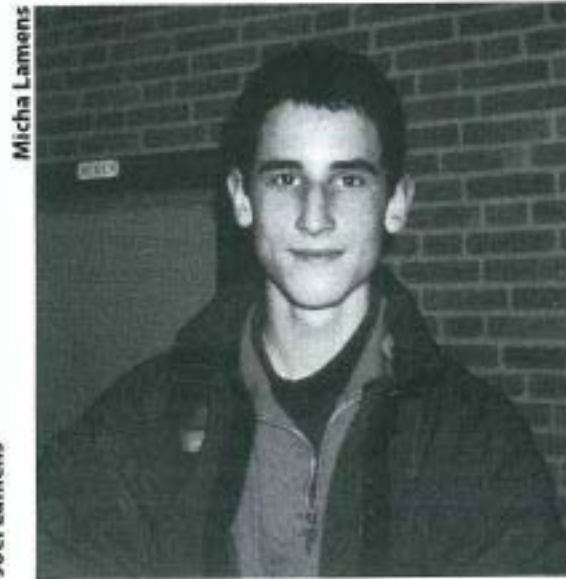
Micha. Het werd DAS. "Tja," vult zijn moeder aan, "We hebben ook naar andere verenigingen gekeken, zoals Squirrels in Berkel en Rodenrijs. Maar Squirrels leek te veel op de Guards en DAS kenden we van afstand."

Het eerste seizoen trainde Micha één keer in de week. Hij vond de combinatie school, huiswerk en sport aardig vermoeiend. Micha fietst 22 kilometer naar zijn school aan de rand van Rotterdam. "Sinds kerst trainde ik bij de kernselectie kadetten. Dat zijn weer extra trainingen. In het begin ging het spelen bij de kadetten niet zo goed. Bij de aspiranten spelen vond ik leuker, want daar kon ik meer punten maken. Bij de kadetten ben ik wel kampioen geworden na een hele goede wedstrijd tegen Grasshoppers."

Voor Joël (17) is het belangrijk dat er een 'Mac' vlak bij de sporthal aan de Brasserskade staat. Na een uitwisseling van een jaar in Amerika is Joël terug in Nederland. En stel je voor dat hij zijn geliefde fastfood moet missen! Van veel trainen en spelen krijgt Joël honger. Met name om-

Joël Lamens

Micha Lamens

Christian en Inge

dat sommige trainingen rond etenstijd zijn gepland.

Spoodmaaltijden

Trainen rond de klok van zessen is een aanslag op het gezinsleven. De familie Lamens weet dat als geen ander. Zij ziet nog kans om drie tot vier keer per week gezamenlijk van de avondmaaltijd te genieten. Dat zijn dan wel 'spoodmaaltijden', want de auto staat alweer voor. "Gelukkig gaat Joël rijlessen nemen. Dan wordt onze taak wat lichter," zegt Ruud Lamens. "Wij rijden minstens zes keer per week naar de sporthal. Door de selectietrainingen van Micha kwam de zondagochtend er een tijd ook bij."

Joël speelt in junioren 2: "Een team dat barst van het talent, maar geen samenspel kent. De opkomst bij de trainingen vind ik ook niet best." Toch is junioren 2 kampioen geworden. Het is te hopen dat het team een vaste coach krijgt, vindt Joël. Het wegvallen van Arthur van Hagen, was een grote aderlating. Gelukkig heeft Toon van Helfteren trainers/coaches geregeld.

Grote verschillen

Als tussendoor het aardappelmesje kwijt raakt en terecht komt, gaat het gesprek verder met Christian (20). Christian zorgt met Joël voor de training van aspiranten 2. Vrij laat in het seizoen kwam er pas ruimte voor deze groep vrij. Dat had te maken met de opleiding hovenier die Christian volgt, waardoor hij alleen 's maandags kan. Als Christian zijn opleiding laat voorgaan, zorgt Inge ervoor dat Joël op tijd op de training verschijnt.

"Wat ik heel leuk aan de aspiranten vind is hun enorme enthousiasme. Hun waardering lees ik uit de hoge opkomst bij de trainingen. Terwijl het spelers zijn die tot voor kort alle wedstrijden met grote verschillen verloren. Het zijn bijna allemaal welpen geweest die nu moeten wennen aan de hoge basket en de grote bal. Daar moet

ervaring mee worden opgedaan," zegt Christian. Verliezen is een kunst. Zijn vriendin Inge weet dat als geen ander. Inge motiveert de jongens en geeft haar vriend een aai over zijn bol als het weer zover is.

Zelf speelt Christian niet: "Ik heb een keer getraind bij junioren 2, maar dat is geen team voor mij. Ik heb ook een keer met heren 4 meegespeeld, maar toen werd mij de bal zo hard aangespeeld dat het meteen exit was."

De jongste telg van de familie is Naomi. Hoewel nog niet echt actief traint ze nu bij Toon van Helfteren bij de ...? "Ik weet niet waar ik bij zit. Maar het is wel leuk en gezellig." Op dit moment zit ze nog op gym. "Maar daar ben ik veruit de langste. En thuis train ik al met mijn broers." Haar droom is beter te worden dan zij.

MvdN

Naomi Lamens

Jan Kattenvilder kent het klappen van de zweep

Bijna wekelijks schrijft de *Delftsche Courant* een artikel over DAS. Dat is in een ver verleden wel anders geweest. Toen was het Punch dat de klok sloeg. Totdat een DAS' ser de pen, of de letterbak zo u wilt, ter hand nam. Een gesprek met de man die al ruim twintig jaar DAS verslaat.

"Het begon in 1970. In de *Delftsche Courant* verschenen alleen stukjes over Punch," zo start Jan Kattenvilder het interview. "Ik stoorde me eraan dat over de andere verenigingen, die Delft rijk was, niets werd geschreven." Jan floot toch al veelvuldig in de TH-sporthal en kon alle wedstrijden in een kort tijdbestek verslaan. Of de *Delftsche Courant* interesse had? "Ik kon direct beginnen." In zo'n zestig tot tachtig regels per week werden de wedstrijden van Achilles, Ariston en natuurlijk DAS belicht.

Typemachines

Het schrijven zit Jan kennelijk in het bloed, want van 1973 tot 1975 zat hij met zijn vrouw Corry van Viersen in de redactie van het *DAS-Krantje*. Daar zaten ook Peter Bijleveld en Ineke Kwant bij. "Toen hadden we geen computers, maar waren het stencils en typemachines met de rode vloeistof er vlak naast." Het *Krantje* moest vervaardigd, geniet en tenslotte worden rondgebracht. "Dat deden we via de distributiepunten. De post was voor ons te duur. Het was toen al een oplage van toch 200 stuks."

In 1974 gaf Jan na zijn militaire dienstplicht het schrijven op om zich toe te leggen op trainen en coachen. Het eerste jaar begeleidde hij het vierde jongens junioren team. "In dat team zaten spelers die het later bij DAS maakten. Ik denk aan Harry van Leusden en Jappie van Dijk." Het jaar daarop werd de mini-afdeling opgezet. Ook daaraan werd door Jan een bijdrage geleverd. Onder zijn pupillen waren de zoon van Jan Sikking, Carin Prins als center en Marco Eradus, de broer van Claudia te vinden. "In 1978 had ik het bij DAS wel gezien. Bij de Guards in Pijnacker ging ik de junioren trainen. Dat heb ik drie jaar gedaan. Daar speelde Robert Jan Kanstein en Harm-Jan Triemstra, de oudste broer van Hein-Gerd."

FUN

Vanuit zijn werk bij het Centraal Bureau voor de Statistiek ging Jan samen met een aantal colle-

ga's zeer geregeld in een zaaltje in Den Haag basketballen. Dat beviel zo goed, dat ze competitie wilden gaan spelen. Zomaar, voor de lol. 'FUN' zag toen het licht. Omdat ze in Den Haag geen geschikte zaal konden vinden, werd verhuisd naar de Delftse Tanthof. In eerste instantie was FUN alleen bedoeld voor medewerkers van het CBS. Het seizoen erop werd de vereniging opengesteld. Veel ex-studenten kwamen toen over, later gevolgd door ex-DAS' sers. Vervolgens kreeg FUN een sponsor. Maar helaas voor de sponsor: er waren geen artikelen over FUN te vinden in de krant. Voor de tweede keer volgde de gang naar het kantoor van de *Delftsche Courant*. Of ze interesse hadden? En Jan had zijn 'baantje' weer.

Deadline

In die tijd was Hans Koster de vaste verslaggever voor de krant. Hij maakte de verslagen over het eredivisie spelende Punch. Achilles maakte zijn stukjes zelf en Ronald Middendorp deed dat voor DAS. De overgebleven clubs uit de regio nam Jan Kattenvilder voor zijn rekening. Naast FUN waren dat Guards, Sigi en P'74 (later weer omgedoopt tot Punch). Als vervolgens Ronald en Achilles stoppen en Punch-eredivisie ophoudt te bestaan, is Jan Kattenvilder de enige die nog basketbal verslaat.

In die tussentijd mocht hij een keer Punch verslaan. Dat was een midweekse wedstrijd. "Ik meen dat Punch toen in Den Bosch moest spelen. In die tijd was het normaal dat de verslaggever van de lokale krant zijn artikel doorgaf aan de krant van de uit spelende ploeg. Maar die avond kwam er maar geen bericht. Omdat de vaste verslaggever Hans Koster geen tijd had moest ik maar voor een verslag zorgen. Kortom, paniek want de deadline kwam in zicht. In allerijl heb ik die avond Jan Sikking weten te bereiken voor het laatste nieuws. Het artikel kwam net voor de sluiting af."

Toevallig

We schrijven 1984. Vanwege de goede prestaties kwamen er grotere verhalen in de krant. De waardering voor het basketbal werd bij de DC-redactie groter. Toen DAS weer in de eredivisie terecht kwam mocht Jan Kattenvilder blijven schrijven. Dat leidde wel eens tot botsingen tussen de journalist en de vereniging. "Als journalist moet je proberen objectief te blijven en het nieuws te brengen. Soms kan dat hard aankomen." Dat was het geval toen Jan de zaal in kwam voor een interview met Ronald Wolfs na een gewonnen wedstrijd, waarin Ronald meer dan goed gespeeld had. Puur per toeval werd Jan getuige van een ruzie tussen coach Charis Sideris en speler Toon van Helfteren. DAS moest vervolgens op een door-de-weekse avond in Groningen aantreden. "Ik die avond naar Groningen bellen, is DAS al vertrokken. Dan maar even vragen of Toon had gespeeld." Toon speelde die avond niet... "Ik heb geschreven, dat Toon vanwege een onenigheid met de trainer niet meespeelde." Dat moest nog wel worden bevestigd. Dat was niet makkelijk, want Toon gaf niet thuis en Charis was niet te bereiken. Net op tijd voor het verstrijken van de deadline werd Charis gevonden.

Het kwam ook voor dat Jan informatie werd onthouden. "Elke zondag na het vroege avondeten ging ik naar de redactie en begon mijn contactpersonen af te bellen. Zo ook die keer. Dames 1 moest na een weekend rust een wedstrijd spelen. Ik belde coach Albert Arnold. Hij wist niets van die wedstrijd te melden. Blijkt hij al ruim

Jan Kattenvilder

een week te zijn opgestapt als coach. Wat was ik boos op DAS".

Lampenstad

Er waren ook hele leuke gebeurtenissen, waarover Jan verslag mocht doen. De leukste wedstrijd was volgens hem de laatste wedstrijd van het seizoen tegen PSV in Eindhoven. Dat was in de promotiedivisie. ICL Zaandam was al kampioen en DAS zat in een verbeterende strijd om promotie naar de eredivisie. Drie bussen met aanhang begeleidden het team naar de lampenstad. DAS mocht verliezen met 13 punten verschil. Dertig seconden voor het einde was de achterstand met 16 punten nog te groot. De coach van Eindhoven nam in die fase een derde time-out. Dat werd een technische fout. Toen mocht een getergde Paul van Dijk ("Hij vond dat hij te weinig speeltijd had gekregen") aan de vrije worplijn plaatsnemen. De twee vrije worpen werden benut: nog een punt te veel verschil. De Eindhovenaren mochten de bal innemen en konden de wedstrijd theoretisch uitspelen. Het lot besliste anders. PSV leed balverlies en Paul van Dijk werd met een loepzuiver schot matchwinnaar! DAS mocht naar de eredivisie.

Wat Jan het meest nare nieuws heeft gevonden, is de scheiding tussen DAS en Exact. Hij heeft de ins en outs van beide kanten te horen gekregen. Uit zijn contacten met de stichting en de businessclub wist Jan dat Exact met een kleiner budget had willen doorgaan. Exact zou een subsponsor weten te vinden die ook een bedrag zou investeren. Die subsponsor is nooit gevonden. Exact wilde vervolgens dat DAS zelf op zoek ging naar een tweede grote sponsor. De partijen werden het daarover niet eens. Spelers begonnen af te haken.

"Toen kwam de promotiedivisie ter sprake. Exact zou ook in de promotiedivisie geld voor DAS overhebben," zegt Jan. Een overeenstemming bleef uit. DAS ging sponsorloos verder op rayonniveau.

MvdN

Lief en leed volgens de zaalwacht

De zaalwacht van DAS. Een fenomeen, dat niet door iedereen wordt gewaardeerd. Liever heb je er niet mee te maken, want de zaalwacht staat gelijk aan boete. De zaalwacht is tijdens wedstrijden de politie van de vereniging. Hij zorgt voor orde en een nette sporthal. Hij controleert of iedereen speelt, fluit en tafelt. DAS heeft de laatste twintig jaar slechts vier zaalwachten gekend. Met drie van hen een gesprek.

De eerste die aan het woord komt, is Fien de Jong, 65 lentes jong. Hij heeft zijn plakboeken al op tafel liggen. Alles ligt keurig geordend uitgestald. En Fien is rap van tong. In korte tijd spuit hij de ene anecdote na de andere, doorspekt met de bekende krachttermen. Fien begon met zijn maat Bart van der Wenden in 1981 als zaalwacht. Beiden waren ze al manusje-van-alles dan wel scout bij de eredivisieploeg Punch. Elke week bezocht het duo de sporthal aan de Brasserskade. In de hal troffen zij regelmatig een zootje aan. Iedereen leek overal maling aan te hebben. De opkomst van spelers met een taak was beoernd.

Poppen

"Wij hebben de voorzitter, Bram van der Kooij, om een mandaat gevraagd," aldus Fien. De zaalwacht was geboren. Een eerste verzuim betekende in het vervolg een tientje boete. Twee keer een plicht niet nakomen, kostte vijftwintig gulden. Driemaal niet opkomen, betekende automatisch diskwalificatie. Na het eerste half-

jaar waren de poppen aan het dansen. Ook de eerste teams werden gedupeerd. "Charis Sideris, de beste trainer die we ooit bij DAS hebben gehad, was in 1981 coach van de dames. Charis was er niet blij mee dat we Mylène Junius een schorsing oplegden. En die meiden hysterisch doen! Wij hadden daar natuurlijk schijt aan. Ze speelde niet."

Niet lang daarna moest de voorzitter worden opgetrommeld bij een akkefietje. Charis stond erop dat Martin Geelhoed mee moest spelen. "Maar Martin was verdomme, drie keer niet op komen dagen." Charis kon wat Fien betrof de kast op. Martin speelde niet. Na deze en andere voorvallen begreep iedereen, dat met Bart en Fien niet viel te spotten. Zij hielden alles keurig bij in een schrift. Wie zijn taak niet kon vervullen, moest maar een vervanger regelen. Leden die het clubblad niet goed lazen, kwamen voor de keuze te staan je taak voldoen of contant een tientje betalen. Dat geld ging naar een vrijwilliger die door Bart en Fien werd ingeschakeld. De gebroeders Van Hagen waren er volgens Fien altijd als de kippen bij.

Het meest onverwachte voorval dat Fien als zaalwacht meemaakte, was met Wilmar van Dop. "Hij kwam de zaal binnen, liep op me af en gaf me een tientje. 'Zoek daar maar iemand anders voor', zei hij en hij ging bij heren 1 kijken." Als alles tijdens de wedstrijden liep, doodden Bart en Fien de tijd door tv te kijken in het beheerdershok. Een enkele keer vergezeld Joost Brakel hen. En hij wist hoe je kon bellen zonder dat de meter liep. "Dat geloofden wij niet. Maar verdomd, heeft hij de vrouw van Buff Kirkland aan de lijn in Chicago. En niets op de meter hoor!" De belevenissen als zaalwacht volgen elkaar nu snel in het geheugen van Fien op. Naast leuke voorvallen, waren er ook mindere. Zoals die keer dat er plotseling kortsluiting in het schakelpaneel ontstond. De zaal moest worden ontruimd en de brandweer werd gealarmeerd. Het meest trieste staat hard op de geheugenplaat gegraveerd. Fien: "Een speler van de tegenstan-

Fien de Jong

Henk van Koppen

ders zakte zomaar in elkaar. Ik zag het voor mijn ogen gebeuren. Debora van der Helm heeft nog reanimatie toegepast. Ik heb toen het ziekenhuis laten bellen. Er kwam direct hulp, maar het heeft helaas niet mogen baten."

In 1984 stopten Bart en Fien ermee. "Er kwam een geitenwollensokken bestuur dat vond dat wij niet zomaar spelers konden schorsea." Vanwege al zijn werk Fien tot lid van verdienste 'geridderd'. „Met tranen in mijn ogen kreeg ik van DAS een Parker."

Nu is zijn boot zijn grootste hobby. Maar de 65-jarige Fien schildert en kookt ook graag. Onlangs is hij nog vierde geworden tijdens een kookwedstrijd waarin veertig deelnemers wedijverden. De van televisie bekende Ria van Enthoven keurde de maaltijden. „Ik had de lekkerste spaghetti klaargemaakt, maar was vergeten de saus over de zalm te doen..."

Rooie Henk

Voordat Henk van Koppen het stokje van Fien en Bart overnam, probeerde het bestuur het nog met aangeschreven zaalwachten. Net als met tafelen of fluiten konden leden worden opgeroepen als zaalwacht. Die strategie was geen lang leven beschoren. Omdat een vaste zaalwacht beter werkte, werd Henk zaalwacht. "Een wereldgozer die 'rooie Henk', " zegt Fien. "Hem moesten ze lid van verdienste maken." De thuiswedstrijden waren voornamelijk op vrijdag gepland. Op die dag hoefde Henk toch niet naar Ajax of Anderlecht. In de hal was het altijd gezellig druk. Van de tien herenteams en zes dames-teams was er altijd wel iemand te vinden die een taak wilde uitvoeren. "Hij of zij kreeg dan een consumptiebon, terwijl de ander op de bon ging." Naast boetes uitdelen en mensen zoeken, kreeg Henk ook de verantwoordelijkheid voor het materiaal. "Tijdens het warm lopen dunkten de jongens junioren de ring van veld 3 kapot. De scheidsrechters en de teams wilden daarom naar een ander veld uitwijken, maar dat vond ik niet juist. Daar waren spelers al aan wedstrijden begonnen. Canadians kon redelijk pissed-off terug naar Amsterdam afreizen en Eelco Cossee

werd het kind van de rekening."

Paperclips

Als Henk na zes jaar te kennen geeft niet meer wekelijks aanwezig te willen zijn, krijgt hij assistentie van Rogier The. Vanuit het bestuur wordt Rogier belast met het materiaal. Hij komt er al snel achter dat het scorebord een gebed zonder einde is. Met grote regelmaat moeten lampen worden vervangen. Ook het 30 seconden-apparaat laat te wensen over. Maar de heren weten goed met paperclips om te gaan. De contactpunten worden vastgezet.

Een ander zorgenkind zijn de basketballen. Met name de ballen die er 'plotseling' niet meer zijn. "Tegenwoordig hebben de herenteams vaak een eigen bal. Het formaat van de damesbal is gewijzigd. Het lijkt erop dat deze niet zo gewild is bij het gilde," zegt Rogier. "Van diefstallen hebben we vroeger nooit veel last gehad. Blijkbaar is het verantwoordelijkheidsgevoel naar de vereniging vandaag de dag ver te zoeken." Dat ervaart Henk ook bij het opruimen. "De zaal is nu smeriger na de training of een wedstrijd. "Opvallend is dat dames netter zijn," vult Rogier aan. "Sommige jaren was het veel beroerder om bij de jongens junioren op te ruimen."

En wat doen de heren tussendoor? Henk die in het dagelijks leven de hoogbouw hefttruck bedient bij Hoogvliet kijkt dan tv of neemt een biertje op Veld 4. Rogier probeert zijn techniek aan te scherpen op een van de lege velden. Soms ontbreekt de tijd daarvoor. "Dan zit je weer in het ziekenhuis met een geblesseerde speler," zegt Henk.

Tegenwoordig zijn de wedstrijden vaak over drie dagen verdeeld. Vrijdag speelt bijvoorbeeld heren 1, zaterdag jongens junioren 1 en zondag dames 1. Soms gebeurt dat in een andere volgorde. Rogier probeert bij alle activiteiten aanwezig te zijn. Als er werkelijk eens een weekend niets is te doen, dan gaat Rogier HEMA's fotograferen. Zijn op een na grootste passie.

MvdN

Rogier The

Een bewogen decennium

Voor dit boek deed ik het voorstel om de ups en downs van de landelijk spelende teams over de laatste tien jaar in vogelvlucht te beschrijven. Dat had ik beter niet kunnen doen. Wat volgde was een lange serie avonden en weekenden waarbij ik in *Krantjes*, jaarboeken, kranten, *WeekendNieuwsen*, *FCP's*, *NBB-nieuwsen* etc. moest duiken om al die jaren weer tot leven te laten komen. Hoewel het me meer tijd kostte dan ik tevoren gedacht, moet ik zeggen dat ik er veel plezier aan heb beleefd. Want we hebben in die periode toch veel mooie dingen meegemaakt met deze teams en die zijn dan nu eens op een rijtje gezet voor het nageslacht. Als laatste: Heren 1.

Seizoen 1988-1989: Smaakmaker

Het twintigjarig lustrumseizoen is het derde seizoen dat de heren als De Boo/DAS in de eredivisie spelen. Charis Sideris is nog steeds coach. Doet hij er in de afgelopen seizoenen ook nog de dames van DAS, nu heeft hij alleen de heren onder zijn hoede. Ed Zaal wordt zijn assistent. Ondanks een zevende plek is het toch het beste jaar in de eredivisie met als nieuwe spelers: Jerry Beck, Terry Coner, Ronald Wolfs, Daniël Gemke, René Ferrageaux, en Eelco Derks. Frits van Dop valt ook in en is er zelfs verantwoordelijk voor dat Arthur van Hagen naar het tweede terugvalt. Buiten Arthur zijn van vorig seizoen nog gebleven: Toon van Helfteren, Hans van Dijk en Nathan Dijkstra. Verdwenen zijn dus Eric Riggins, Carl Lott, Gunther Weber, Martin Geelhoed, Jappie van Dijk en Daan van Egmond. De Boo/DAS

wordt na vier wedstrijden al de smaakmaker van de competitie genoemd, maar kan dit in het eerste deel van de competitie niet volhouden: zes keer winst - twaalf keer verlies. Na de winterstop gaat het stukken beter en zijn de cijfers: elf keer winst - zeven keer verlies. Tot aan wedstrijd 34 houdt de ploeg kans op de play-offs, maar dat blijkt toch onhaalbaar. Van de tien ploegen is De Boo/DAS uiteindelijk zevende met 36-34, zodat prolongatie in ieder geval is gehaald. Na het seizoen neemt Toon afscheid als actief basketballer. De record-international wordt tot lid van verdienste van de NBB benoemd.

Seizoen 1989-1990: Uit onverwachte hoek

Na drie jaar De Boo/DAS is er (nog) geen nieuwe sponsor gevonden. Onder leiding van Ed Zaal, Charis is naar Den Bosch vertrokken speelt DAS

Seizoen 1988-1989

Achter: Ed Zaal, Toon van Helfteren, Jerry Beck, Nathan Dijkstra, Daniël Gemke, Charis Sideris.

Voor: Willem Plug, Frits van Dop, Ronald Wolfs, Terry Coner, Eelco Derks, Hans van Dijk, Fien de Jong.

onder haar 'eigen' naam voor het vierde jaar eredivisie. Verdwenen zijn René, Eelco en Toon. Nieuw in de stad zijn Bud Greer, Daan van Egmond (weer terug) en Ferry Steenmetz. Arthur van Hagen doet ook weer mee. Invalbeurten zijn er voor Rob de Graaf, Aubrey Molina en Hein-Gert Triemstra (en toch weer twee keer Toon). In november reist de hele familie als stand-in voor Den Bosch voor zestien dagen af naar de USA. Daar worden in totaal negen wedstrijden gespeeld (een keer winst). Op het thuisfront gaat het intussen flink mis: als voor 11 december geen sponsor wordt gevonden, trekt DAS het team terug uit de eredivisie! Vlak voor de, misschien wel laatste, wedstrijd komt uit onverwachte hoek redding. Commodore (dat ook al Den Helder sponsort, trekt de buidel) er. Delft blijft op de basketbalkaart. De hele affaire leidt er toe dat Jerry Beck en Ronald Wolfs vertrekken. Beck wordt vervangen door Donald Jones. Na het vertrek van Ronald komt Arthur steeds beter door. In wedstrijd 16 maakt hij in de Bras de winnende score, waarna hij op de schouders van het publiek het clubhuis wordt ingedragen. Ook Toon en Frits worden weer van stal gehaald. In februari wordt Ed Zaal ontslagen (hij had al te kennen gegeven na het seizoen te stoppen). Toon neemt zijn werk over. In de laatste wedstrijd deelt Bud nog wat klappen uit als zijn vrouw in Meppel onheus wordt bejegend. De heren eindigen dit tumultueuze seizoen op een achtste plaats (van de tien) met 36-24.

Seizoen 1990-1991: Felle strijd

Heel lang ziet het er naar uit dat er geen hoofdsponsor wordt gevonden. Dat zou betekenen dat het eredivisie avontuur ten einde zou zijn. Maar net op tijd blijkt een Delfts softwarebedrijf de reddende engel. Als Exact/DAS gaan we het vijfde eredivisie-jaar in. Door alle perikelen is het team van Toon van Helfteren helemaal ontmanteld. De enige die over zijn, blijken Arthur, Daan en Frits! Vertrokken zijn: Bud, Donald, Hans, Nathan, Aubrey, Daniël en Ferry. Zodoende wordt Exact/DAS de jongste eredivisieploeg ooit. Wie komen er bij: Lamont Randolph, Eric Huijbens, Mickey Robinson, Jeroen van Veen, Henk-Jan Piket, Hein-Gert Triemstra, Leon van Geffen en Rob de Graaf. Ook Marlon Valentin valt in. Omdat er nu twaalf ploegen spelen, wordt de competitie na de eerste ronde gesplitst in twee keer zes ploegen. Exact/DAS eindigt in de reguliere competitie op een gedeelde achtste plaats met 22-14. Er ontstaat vervolgens in de Elite B-poule een felle strijd met Eindhoven voor de achtste (play-off)plaats. De ploeg redt het echter niet en wordt negende (dus derde in de Elite B-poule) met 32-24. In januari vertrekt Mickey: hij wordt vervangen door Ray Wingard. Exact/DAS komt dit seizoen vier keer op tv. Onder meer tijdens de bekerfinale tegen Bestmate/Haarlem.

Thuis wordt verloren met 74-83 en in Haarlem met 90-77. Jeroen wordt 'Rookie of the year'. Albert Arnold komt als assistent-coach bij het team en vervangt Toon wanneer hij voor drie duels wordt geschorst na een 'D' tegen en in Eindhoven in wedstrijd 27.

Seizoen 1991-1992: Het laatste jaar

Het duo Toon en Albert is ook dit seizoen als coaching-staff van de partij bij Exact/DAS. Alleen de locatie is gewijzigd. Het hele circus is verhuisd naar sporthal De Buitenhof. Zij hebben Lamont, Eric en Leon zien vertrekken. Als versterking komen binnen Randy Doss, Tjerk-Jan Post en Daniël Gemke (terug van weggeweest). Het wordt dit seizoen erop of eronder. De eredivisie zal terug gaan naar tien ploegen, vier teams degraderen. In de reguliere competitie eindigt Exact/DAS op een achtste plek met 22-16. Ook nu dus naar de Elite B-poule. En ook nu een verbeterde strijd met Eindhoven. De climax wordt bereikt als in Delft de wedstrijd Exact/DAS-Eindhoven op 28 maart 1992 beslissend zal zijn voor een play-off plaats of degradatie! In een bomvolle Buitenhof wordt die avond een wedstrijd gespeeld die mij nog lang zal heugen. Via 70-69 wordt het 72-73 en de spanning is te snijden. Toch trekt de thuisploeg aan het langste eind, wint met 79-75 en gaat naar de play-offs! Pro Specs/Den Bosch wordt hierin de tegenstander en maakt het karwei (en Exact/DAS) in drie wedstrijden af: 94-86 / 90-103 / 98-77. In de beker verslaat Celiritas '65 Exact/DAS in de vijfde ronde verrassend in Groningen met 74-71. Een prachtig seizoen is ten einde. Later blijkt ook het avontuur in de eredivisie ten einde te zijn...

Seizoen 1992-1993: Compleet nieuw

Aan het eind van vorig seizoen blijkt al dat diverse ploegen hun oog op de jonge talenten van Exact/DAS hebben laten vallen, maar als ook sponsor Exact in mei laat blijken niet meer in de ploeg te willen steken dan het basisbedrag zijn de poppen pas goed aan het dansen. Met minder geld en vertrekkende spelers ontstaat een levensgroot probleem. En onoplosbaar, zo blijkt uiteindelijk. Zelfs een team wat mee zou kunnen in de promotiedivisie is niet haalbaar. Dus het onvermijdelijke gebeurt: DAS (want zo heten we weer) valt na zes seizoenen eredivisie terug naar de eerste klasse van het rayon! Een nieuwe start dus, met Albert Arnold als coach en natuurlijk weer in de vertrouwde Brasserskadé. Werkelijk niemand(!) van het oude team is overgebleven. Er ontstaat een compleet nieuw eerste herenteam met aanvulling uit de jeugd of het tweede. Zoals daar zijn: Karl Kouthoofd, Toon van Helfteren(!), Frits van Dop, Sander Schulp, Robert-Jan Kanstein, Jan-Geert Vierkant, Ronald Batenburg, Marco van der Weerd, Victor van Hagen, Vincent Krieger, Jeroen Derks en Ludo Volkers. Het is een

vreemde gewaarwording. Albert begint weer op te bouwen. Het doel voor dit seizoen is in elk geval handhaving en dat lukt uitstekend met een vierde plaats (van de veertien) met 26-36.

Seizoen 1993-1994: Kampioen in het rayon

Albert krijgt in dit seizoen Marlon Valentin en Marc-Jan Jongboer over de vloer, maar gaat verder zonder Karl, Victor en Ludo. Het wordt een succesvol jaar. De ploeg weet met een 1-punts overwinning thuis tegen Juventus het kampioenschap binnen te halen. Begin december heeft de ploeg nog steeds niet verloren en uiteindelijk wordt er ook maar tweemaal verloren (uit tegen Veendam en Juventus). Zodat DAS eindigt op 26-48. Albert heeft de ploeg met een promotie naar de eerste divisie weer op de rails. Vanwege het 25-jarig bestaan van DAS spelen de heren op 15 oktober een jubileumwedstrijd tegen een team van oud-internationals (met onder andere Frank Kalis, Michael de Jager, Kees Akerboom, Cock van de Lagemaat). Bakker Jaap wordt bereid gevonden voor een paar seizoenen als sponsor van de heren op te treden.

Seizoen 1994-1995: Opnieuw in de bekerfinale

Albert gaat nog een jaar in de eerste divisie door en met succes. Uit beeld zijn intussen Jan-Geert, Vincent, Jeroen en Marc-Jan. Nieuwe krachten zijn Elgin Zaal, Jappie van Dijk, Martin Gilliot, Arthur van Hagen (!) en ook Pieter Brouwer en Erwin Schuringa. Op 24 maart kan na de gewonnen thuiswedstrijd tegen Azimma (101-61) de kampioensvlag alweer worden gehesen. DAS promoveert naar de promotiedivisie! In de beker heeft de ploeg enkele promotiedivisie-ploegen verslagen, voordat in de finale het onderspit wordt gedolven tegen 3-ES Piranha's. Uit wordt met dertien punten gewonnen, maar thuis gaat de ploeg met zo'n twintig punten verschil onderuit. Binnen de vereniging wordt een sponsoractie gestart voor het herenteam. Onder het motto 'vele kleintjes maken een grote' kan voor f 25,- een fictieve vierkante meter basketbalveld worden gekocht.

Seizoen 1995-1996: Voorzichtig begin

Na vier jaar Albert Arnold staat vanaf nu Ed Zaal voor de groep. De groep is verlaten door Robert-Jan, Sander, Marco, Toon en Marlon. Het team is uiteraard aangevuld met Bas Meeuwissen, Max Lie-A-Lien, Allen Brewster (alle drie overgekomen van Punch), Ludo Volkers en Peter van Paassen. Het wordt een voorzichtig begin op dit niveau, maar een achtste plaats (van de zestien) met 30-30 is niet onaardig. Kampioen wordt RZG/Drenthe (30-56). In de beker gaan de heren tegen Challengers onderuit in de halve finale. Sponsor Bakker Jaap blijkt intussen niet aan zijn verplichtingen te voldoen en wordt verbannen van shirts en posters.

Seizoen 1996-1997: Tweede plek

Wederom onder aanvoering van Ed Zaal verloopt het tweede jaar promotiedivisie een stuk beter. Nieuw in het team zijn Remco van Dillen (van Punch) en vanuit de jeugd zijn gekomen Bob Smeding, Bas Lagendijk, Bas Horsting en Arik Visser. Jappie, Frits, Max Lie-A-Lien en Allen Brewster zijn vertrokken. DAS draait het hele seizoen mee in de top, maar er is een ploeg die er met kop en schouders bovenuit steekt: kampioen Prisma College, die haar eerste zeventien wedstrijden wint en tenslotte eindigt op 28-46. DAS wordt knap tweede (van de vijftien) met 28-38 (+123).

Seizoen 1997-1998: Delftse Jordan

Ed Zaal begint ook in dit seizoen als trainer/coach, maar zal om persoonlijke redenen tegen het eind van het seizoen de vereniging voortijds verlaten. Zijn taken worden overgenomen door Arjan de Bruin en Jappie van Dijk. Elgin Zaal volgt het voorbeeld van z'n vader en vertrekt ook. Aan het begin van het seizoen zijn al verdwenen: Pieter Brouwer (blessure), Peter van Paassen (naar de USA), Bob Smeding (Haaglanden), Bas Horsting (Punch) en Arik Visser. Nieuwe namen vallen: Hassan Bouwer, Bert Zuiderwijk, Boudewijn Preuninger, Vincent Lagendijk en Daniël Jones. Met Daniël lijkt DAS de 'Delftse' Michael Jordan in huis te hebben gehaald. Zijn dunks brengen het publiek (en z'n medespelers) regelmatig in vervoering. De heren eindigen in de middenmoot op een achtste plaats (van de achttien) met 34-36. Kampioen is Levago/Orca's uit Urk (34-54, +488).

Seizoen 1998-1999: Afwezige spelers

Toon keert weer terug op het coachfront in dit vierde jaar van promotiedivisie. Vertrokken zijn Hassan Bouwer en zoals gezegd Elgin Zaal. Van Juventus komt Vladan Jankovic en van Haaglanden Cobbe van Vuurst. Ook Ferdy Luydens treedt af en toe op, evenals Michel Martinez. BOB Uitzendbureau wordt onder meer shirtsponsor. Halverwege het seizoen valt oer-DAS'er Arthur van Hagen enige tijd weg (letterlijk), maar gelukkig kan hij tegen het einde van het seizoen weer de draad oppakken. Het seizoen kenmerkt zich sowieso door afwezige spelers, met als dieptepunt de uitwedstrijd tegen ASVU. Toon moet met vijf spelers, onder wie een junior, afreizen! De heren staan het hele seizoen boven in de middenmoot en eindigen dan ook op een keurige zesde plaats (van de achttien) met 34-42. Kampioen wordt VBC/Akrides (34-58). Tijdens het kersttoernooi bij Blitz verslaat DAS in de finale de organiserende vereniging met 99-57.

MvD

Eén wedstrijd overgeslagen in 24 jaar

Wie kent ze niet, de zussen Debora en Ria van der Helm. Beiden zijn al jaren gezichtsbepalend voor het damesbasketbal bij DAS. Zowel qua inzet – menig jong talent wordt er nog door hun uitgelopen – als in aantal jaren dat zij lid zijn. Beide dames vierten binnen niet al te lange tijd hun 25-jarig basketbaljubileum. Debora doet dat volgend seizoen. Ria heeft nog iets langer te gaan. Zij kan niet bogen op zo'n onberispelijke staat van dienst als haar oudere zus: zes lange jaren heeft ze in het verre zuiden gebasketbald. Maar gelukkig is ook zij al weer jaren terug bij haar roots.

Het begon allemaal in het midden van de jaren zeventig. DAS was nog een vereniging in opkomst toen Debora zich in januari met een schoolvriendin aanmeldde. Die vriendin hield het na een maand voor gezien. Debora bleef wat langer. Als 16-jarige was ze nog junior, maar het volgende seizoen kon ze zich al melden bij de senioren. De toenmalige coach van de dames, Toon van Helfteren had al snel door dat Debora een meer dan gemiddeld talent had om de bal door de ring te gooien. Ria werd na niet al te lange tijd ook lid en begon het seizoen 1975 - 1976 bij de kadetten. Minder bekend is dat nog een zus volgde, Anita. Uiteraard ook een groot talent volgens Ria en Debora. Door verhuizing was haar DAS-carrière van wat kortere duur.

Aanbellen

Met deze drie 'DAS-kinderen' leek de familie Van der Helm een echte basketbalfamilie te worden, maar dat is toch niet helemaal waar. Er zijn namelijk nog vier kinderen die weliswaar sportief zijn of waren, maar die de passie van hun drie zussen echt niet deelden. Zij zochten het meer in sporten als voetbal en waterpolo. De zussen behoorden binnen de kortste keren tot de *in-crowd* van DAS. Al gauw werd zo'n beetje elk vrij uurtje besteed aan DAS. Debora: "DAS was sporten en uitgaan tegelijkertijd. Je begon op de Bras, daarna werd de avond bij Lorre voortgezet en het einde volgde bijvoorbeeld op de Harmen-koksloaan waar vele DAS-prominenten woonden. Onder wie Karin Kientz (nu dames 2), Marc de Vreede (jarenlang lid en damescoach geweest, bezoekt nu regelmatig de sporthal en Veld Vier) en Ellen Sparreboom (lid van de huidige bar-commissie). In hun eerste zelfstandige huisvesting konden we afzakken." "Het was erg gemakkelijk dat de familie Van der Helm in die tijd vlakbij het station woonde," vertelt Ria. "De teams verzamelden zich daar. Kwam een team een speelster te kort, dan werd er altijd bij ons aangebeld om te vragen of een van de zussen mee kon. Een kans van een op drie!"

Eredivisie

Denkend aan vroeger passeren er bij de dames Van der Helm heel wat coaches de revue. Mannen van naam hebben de dames de fijne kneepjes geleerd van het passen, schieten, blokjes zetten. Naast Toon van Helfteren waren daar onder andere Lace Strong, Charis Sideris en Ed Zaal. Qua spelniveau heeft Toon het meest succes gehad met de dames. Onder zijn leiding heeft het damesteam, waarin Debora en Ria allebei speelden, nog een jaar in de eredivisie gespeeld. Het was een zwaar jaar, met lange trein- en busreizen. Het resultaat was minimaal: slechts een partij werd thuis, tegen Bostel, gewonnen. Dat werd toen ook gelijk als een kampioensfeest gevierd. De pet ging rond en de kantine is die nacht nog lang open geweest. Voor Debora en Ria is die herinnering nog zichtbaar zoet.

Playbook

Charis Sideris heeft de dames drie jaar gecoached. Een heel aparte ervaring volgens de zussen. Want wie weet wat er wordt bedoeld met *330 in 2* (spreek uit 'driedertig in twee') of *340 in 5*. Dit waren de voor de tegenstander (soms ook voor de speelsters) cryptische aanduidingen voor de zes verschillende verdedigingssystemen die Charis liet spelen. Die systemen waren zo verbluffend dat geen enkele tegenstander er ooit is achter gekomen wat DAS nu precies speelde. De naam van Charis voor altijd verbonden aan de boekwerken die de speelsters aan het begin van het seizoen ontvingen: elke aanval en elke verdediging stond er uitgebreid in beschreven. Naast trainen kreeg je ook nog huiswerk! Debora weet te vertellen dat Charis niet de enige coach was die een zogenaamd 'play-book' samenstelde. Omar Jarmohammed heeft een aantal jaren later ook nog een boekwerk voor het promotiedivisieteam gemaakt. Debora duikelt na enig zoeken nog een gaaf exemplaar op uit haar archief. Al doorbladerend stuiten ze op een lijstje afspraken waar het hele team zich aan te houden had: "Tijdens trainingen wordt hard gewerkt

en niet met elkaar gepraat' of 'bij herhaaldelijk te laat komen op de training zal je zonder pardon worden weggestuurd'. Een afspraak is het waard om hier, ter leering ende vermaeck, te citeren:

"Teameest. Teneinde de teameest (vriendschap, opofferingsgezindheid, eerlijkheid, saamhorigheid) binnen het team te bevorderen dienen onderstaande afspraken te worden nagekomen: gezamenlijke yell: *Let's Do It!* Bij vrije worpen dienen de spelers direct naar de vrije worplijn te gaan om elkaar te motiveren en de tactiek te bespreken. Na de eerste vrije worp geeft de man rechts van de vrije worpneer deze een hand of tikken elkaar op de vinger. Tijdens schietoefeningen dienen de andere spelers na een score te klappen. Probeer elkaar positief te corrigeren in het veld. Bemoedig elkaar in plaats van elkaar te kritiseren, dat doet de coach wel."

Inzet

Alle afspraken lezend komen de zussen tot de conclusie dat het maar goed is dat de huidige coaches minder streng zijn. Er zou geen team meer over zijn wanneer deze afspraken letterlijk worden toegepast. Zonder oubollig te willen worden, moet Debora toch wel van het hart dat de inzet van de spelers van nu anders is dan vroeger. "Toen haalde je het bij wijze van spreken niet in je hoofd om af te zeggen voor een training of om tijdens het seizoen op vakantie te gaan. Basketbal was toen alles, nu is het een van de (vele) sporten/activiteiten die je doet," geven de dames toe. Ook Debora en Ria hebben basketbal aangevuld met aerobics en theaterbezoek. Tegenwoordig mogen ze van zichzelf bij wijze van uitzondering wel eens een traininkje over-

slaan. Wedstrijden zijn een ander verhaal. Debora heeft naar eigen zeggen in 24 jaar één keer gespijheld om naar het theater te kunnen gaan. Dat was eens maar nooit weer.

Rijstijlen

Naast genoemde coaches hebben de beide dames nog heel wat andere coaches versleten. Sommige coaches worden vooral geassocieerd met een zeer aparte rijstijl: voor de een leek rood licht een signaal om het gaspedaal nog dieper in te drukken, de ander deed onder het rijden de deur open om te voelen of het glad was. Een derde hield van 'wisselend contacten' zoals dat nu door 'Veilig Verkeer Nederland' zo tactisch wordt aangeduid. Kortom, het team vond het helemaal niet erg als er een nieuwe coach kwam zonder rijbewijs. Debora was (en is nog steeds) meestal zelf chauffeur.

Naast zelf basketballen zijn zowel Debora als Ria op diverse gebieden actief geweest binnen DAS. Ria vertelt dat ze na een jaar basketballen al trainer van een miniteam werd. Ze heeft jarenlang als E-scheidsrechter voor de vereniging gefloten en nog een aantal jaren gecontroleerd of de penningmeesters hun werk goed hadden gedaan. Ook Debora heeft training gegeven aan de meest uiteenlopende teams: mini's, kadetten, heren 9 (ja, ja, Frits van Dop is nog door haar getraind!). Daarnaast heeft zij (under cover) haar vriend Marcel van Dien veel geassisteerd toen hij wedstrijdsecretaris was en de redactie van 't *Krantje* voerde.

Joegoslavië

Of de beide dames, ter afsluiting van het interview, nog enkele hoogtepunten willen noemen

Debora en Ria van der Helin

in hun DAS-leven? Dat zijn er volgens Debora en Ria vele, maar omwille van de tijd beperken ze zich tot enkele sportieve hoogtepunten, waaronder het jaar eredivisie, het kampioenschap van Dames 1 in 1984-1985 onder Charis Sideris en in 1996-1997 onder Robert-Jan Kanstein. Ook het kampioenschap van Dames 2 dit jaar is uiteraard weer een hoogtepunt. Verder bewaren ze de beste herinneringen aan de 'buitenlandse reizen' met diverse damesteams; Engeland (al heel lang geleden), de 'trainingsstages' onder Charis in België die voor sommige speelsters ware uitputtingsslagen waren (Ilse!). De toernooien in voormalig Joegoslavië en Spanje. In Joegoslavië, melden de zussen, werden ze zelfs kampioen. Dat lag voor een groot deel aan het publiek, dat een

zeer stimulerende slogan had verzonnen: "Zo in m'n sas met dames DAS..."

Bijtekenen?

Op de echt allerlaatste vraag hoelang ze nog zullen doorgaan met basketballen, blijven ze wat vaag. Sowieso moet natuurlijk het 25-jarig jubileum worden gehaald, maar een en ander lijkt ook af te hangen van de samenstelling van het team voor de komende seizoenen. Gezien het feit dat het huidige dames 1 net afscheid heeft moeten nemen van enkele speelsters zou het kunnen zijn dat ze volgende jaar wellicht weer een jaartje bijtekenen. Het DAS-bloed kruipt...

CS

Motorrijdende basketballers of basketballende motorrijders?

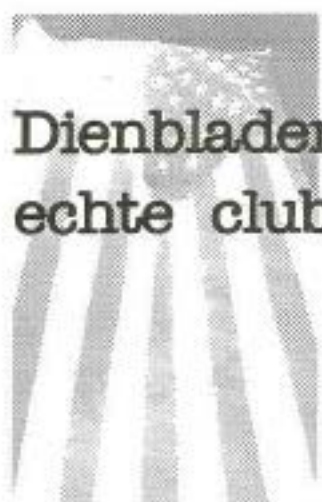
Basketballers zijn bijna per definitie leuke mensen. Dus is het niet zo verwonderlijk als ze, naast basketbal, nog andere leuke interesses hebben. Wat te denken van dames 1 en heren 6 van het seizoen 1995-1996. Beide teams hadden elkaar (bijna) helemaal gevonden: vier dames en vier heren hadden (en voor een belangrijk deel hebben) een relatie met elkaar. Daarnaast bestond er nog een grote gezamenlijke passie: motorrijden. Bovenstaande foto toont de ploeg al rustend na een lange rit door de Belgische Ardennen met van links naar rechts Ad van Maarschalkerveerd, Kirsten van Exel, Peter Loozen (op

de rug), Martin van Harten, Karin Kientz, Maarten Vielvoys, Carry Stoops en Inge Hoving. Frans van den Broek is de fotograaf. Dit motorweekend naar Zuid-Limburg en België had het begin moeten worden van een lange traditie. Helaas heeft dat niet zo mogen zijn. Ad van Maarschalkerveerd, de motorrijder van het stel en de initiator van het weekendje uit, verongelukte een jaar later op 20 mei 1997. Vlak voor de tweede editie van het DAS-motorweekend. Motorgereden wordt er nog steeds, met in ieders gedacht onze Amazing Ad.

CS

Dienbladen, razende reporters en echte clubmensen

Johannes de Bie schreef onderstaand artikel voor *Krantje 2* in 1992. Het is al oud, maar nog steeds illustratief.

Soms zijn er dingen die je niet kunt uitstaan. Je kent dat wel, net je schoenen gepoetst, je loopt naar buiten en ja hoor, in de stront getrapt. De één maakt zich er ongelofelijk druk over, een ander neemt het niet zo nauw en vergeet snel. Ik behoor dus tot die eerste categorie.

Driftige types als ik - daar ben ik als een De Bie voor behandeld - leven dan ook enorm op als er weer eens iets gebeurt waar je ronduit razend van wordt. Razernij van de bovenste plank, heerlijk is dat. Ik heb voor dat doel dan ook speciaal een afreageerhok laten bouwen, een deel van mijn schuur is daarvoor ingericht. Naar hartelust trap ik daar tegen kartonnen dozen, smijt oud glaswerk tegen de muur en wens betrokkenes de meest vreselijke ziektes. De adrenaline kolkt dan door je aderen, iets dat volgens mijn huisarts meer dan goed voor je is. Een troostend gesprek met een haptonoom is tenslotte niet voor iedereen weggelegd.

Na een keer goed te hebben nagedacht - het viel deze week op woensdag - kon ik me weer eens flink in de schuur uitleven. Toen ik tijdens een van de laatste uitzendingen rond dat opgefokte Olympische wintergedoe NOS' clichéman Heinze Bakker - die man moeten ze gewoon ontslaan, presentaties laten doen voor randdebiële neushoorns of een behoorlijke cursus laten doen om hem te behoeden voor nog meer verbale lulkoek - bij toeval het woord 'dienblad' hoorde uitspreken, wist ik hoe laat het was. Te laat dus. Niet voor mij, maar voor DAS.

Ze hadden hem natuurlijk allang uitvoerig moeten bedanken. Een zomerse en zonnige vlucht naar het zuiden, een speciale editie van het clubblad en een knalfeest, dito cadeau en het erelidmaatschap hadden ze hem moeder aanbieden. Toen ik Marcel van Dien (om hem gaat het natuurlijk) laatst bij een wedstrijd van ons eerste bezig zag, had ik het idee dat hij al 600 jaar bij onze club actief is. Plots besef je wat hij allemaal al niet heeft gedaan en nog doet voor DAS. Zo verzorgde hij jarenlang ons clubblad. Omdat mijn baas me op eenachternamiddag in een vreemd zaaltje een cursus in die richting liet doen en mij in ruil voor een flinke portie maandelijks kijkgeld een paar stukjes laat schrijven, weet ik dat zoiets niet meevalt. Het is lastiger dan je denkt. Marcel gaat het heel goed af. Schijnbaar moeiteloos vulde hij met rake epis-

tels en verfrissende rubrieken de kolommen van het *Krantje*. Toen er tijdens de zomer van 1990 een heuse bestuurscrisis ontstond was hij onmiddellijk bereid zich in te zetten als wedstrijdsecretaris, wat hij nu nog doet. Ook had hij zich inmiddels als (zaal)speaker voor het eerste ontpopt. Buiten een paar vluchtige woorden in *Krantje 6* van 17 november 1990, is hij nooit echt voor al zijn energie bedankt.

Marcel. Da's DAS. Een manus van alles, een echte clubman. Zo zijn er nog maar weinigen en daar moet je heel zuinig op zijn. Ook moet je zo iemand eens flink in het zonnetje zetten. Nu, dat is het probleem. In dat onbewaakte ogenblik van nadenken besepte ik dat dat nog nooit is gebeurd. Laat ik dat dan maar doen, al was het maar om mijn driften kwijt te raken. Bij gelegenheid zal ik met hem een mooie fles wijn soldaat maken, uitgeschonken in nooit gekregen DAS-glazen. En mocht men bij de NBB ooit een verkiezing voor het Dier, Schlemiel of Bloempot van het jaar organiseren, laat mij dan de verkiezing voor Clubman (of -vrouw) een zet in de goeie richting geven. Ik denk dat Marcel eerste wordt.

DIEBLADEN, RAZENDE REPORTERS EN ECHTE CLUBMENSEN

Ik heb al een dingetje dat je niet uit kunt staan. Je kent dat wel, net je schoenen gepoetst, je loopt naar buiten en ja hoor, in de stront getrapt. De één maakt zich er ongelofelijk druk over, een ander neemt het niet zo nauw en vergeet snel. Dit is het eerste artikel dat ik heb geschreven voor DAS. Het is al oud, maar nog steeds illustratief. Het is een beetje een cliché, maar het is wel een beetje een cliché. Het is een beetje een cliché, maar het is wel een beetje een cliché. Het is een beetje een cliché, maar het is wel een beetje een cliché.

Na een keer goed nagedacht te hebben - het viel deze week op woensdag - kon ik me weer eens flink in de schuur uitleven. Toen ik tijdens een van de laatste uitzendingen rond dat opgefokte Olympische wintergedoe NOS' clichéman Heinze Bakker - die man moeten ze gewoon ontslaan, presentaties laten doen voor randdebiële neushoorns of een behoorlijke cursus laten doen om hem te behoeden voor nog meer verbale lulkoek - bij toeval het woord 'dienblad' hoorde uitspreken, wist ik hoe laat het was. Te laat dus. Niet voor mij, maar voor DAS. Ze hadden hem natuurlijk allang uitvoerig moeten bedanken. Een zomerse en zonnige vlucht naar het zuiden, een speciale editie van het clubblad en het erelidmaatschap hadden ze hem moeder aanbieden. Toen ik Marcel van Dien (om hem gaat het natuurlijk) laatst bij een wedstrijd van ons eerste bezig zag, had ik het idee dat hij al 600 jaar bij onze club actief is. Plots besef je wat hij allemaal al niet heeft gedaan en nog doet voor DAS. Zo verzorgde hij jarenlang ons clubblad. Omdat mijn baas me op eenachternamiddag in een vreemd zaaltje een cursus in die richting liet doen en mij in ruil voor een flinke portie maandelijks kijkgeld een paar stukjes laat schrijven, weet ik dat zoiets niet meevalt. Het is lastiger dan je denkt. Marcel gaat het heel goed af. Schijnbaar moeiteloos vulde hij met rake epis-

52 TEAMS SPELEN BASKETBAL OP DE MARKT

In de eerste helft van de jaren negentig organiseerde DAS jaarlijks het Pleintjesbasketbal, een toernooi ergens op een plein, in Delft meestal de Markt, waaraan iedereen die maar wilde kon meedoen. Jaap van Dien was de grote motor achter alle toernooien en hij was het die mij liet opdraven om de nodige wedstrijdjjes als scheidsrechter te begeleiden.

Zo ook in 1994, maar van fluiten kwam niet veel. Tijdens het opbouwen van de velden op de Markt begaf een van de torens het en vervolgens moest het hele programma worden omgegooid, terwijl het toernooi 'gewoon' van start ging. Het kostte een dik uur blokken met Emiel van Leeuwen, en met voortdurende steun van passanten aan de wedstrijdtafel, om de problemen op aanvaardbare wijze op te lossen. Dat was echter alleen het ochtendprogramma, het middagprogramma was ook weer een bron van vele zweetdruppels. Dat, gevoegd bij andere problemen – scheidsrechters, te kleine ploeg die het toernooi leidt – leidde er toe dat er een groep op stond met een helder doel: 1995 moest beter.

Puzzelen

De handschoen werd opgenomen door Jaap van Dien, Marcel van Dien, Frank Mannes, Ellen Sparreboom, Ton van der Windt, Emiel van Leeuwen en Adrie Lupker. Zonder problemen verliep de voorbereiding overigens niet. Pas in januari of februari 1995 bleek dat wij een van de zeven (!) toernooien in Nederland mochten organiseren, pas eind maart kregen we de eerste briefing van de NBB en sponsor Reebok. Wij moesten op 20 mei als eerste aan de bak! Twee maanden voorbereidingstijd, een half afgemaakte handleiding van NBB/Reebok en de eigen ervaring opgedaan in voorgaande jaren was alles wat we hadden. Maar goed, we hadden de uitdaging aangenomen en stortten ons dus onvervaard op het project.

Binnen een week beschikten we over een eigen en volledige handleiding en aan de hand daarvan werden de taken verdeeld. Op diverse fronten werd hard gewerkt en om de week werden de resultaten binnen de groep doorgenomen en zonodig verder en gezamenlijk uitgewerkt. Zo ook de inrichting van de Markt waarbij we rekening moesten houden met het beeld van Hugo de Groot, terrassen, reclame, paaltjes, stroom, de grote Veronica-Zomertruck (dat bleek een klein podiumpje van drie bij drie meter te zijn)

en natuurlijk tien speelvelden. Zie je het al voor je: zeven volwassenen boven een grote plattegrond van de Markt die met op maat geknipte, gekleurde papiertjes aan het puzzelen zijn...

Nachtwerk

De woensdag voor het toernooi moest alles voor het wedstrijd-gedeelte af zijn. Met Emiel stortte ik me op de laatste barrières: het speelschema en het programmaboekje. Het op papier zetten van ongeveer tien competities kostte echter meer tijd dan verwacht. En toen moest alles nog netjes worden uitgewerkt. Kortom, pas diep in de nacht ging de computer uit en konden beide heren hun bed opzoeken voor een korte nachtrust.

Ondertussen had Marcel, gewapend met de uitgewerkte plattegrond en een eenvoudig tijdschema, de nodige mankracht voor het opbouwen van het speelterrein geronseld. Al het werk bleek niet voor niets, toen de ploegen van NBB, Reebok en DAS zaterdagochtend vroeg op de Markt stonden, waren de eerste twee behoorlijk nerveus, terwijl er bij DAS rust heerste en iedereen wachtte op die dingen die zouden komen. Zelfs het uitvallen van Frank en Ellen, een gevoelige aderlating in de bezetting, werd bijna rimpelloos opgevangen.

Dundoek

Wethouder Bonthuis gooide rond tien uur de eerste bal naar de basket en daarmee was het toernooi geopend. 52 teams verdeeld over verschillende leeftijdscategorieën bonden met elkaar de strijd aan. Alle teams die zich hadden ingeschreven waren gekomen, tot teleurstelling van de ploegen die op zaterdag probeerden via een open plek alsnog te kunnen deelnemen. De gedegen voorbereiding bleek zijn vruchten af te werpen, maar problemen met de scheidsrechters waren ook dit jaar een storend element, het betekende dat het programma begon uit te lopen. Met veel kunst- en vliegwerk hebben we dat

in de hand kunnen houden.

Verder kregen we nog problemen met mensen die de Nieuwe Kerk een warm hart toedragen. De mensen van Reebok hadden namelijk in de gaten dat de toren natuurlijk een perfecte plek is om reclamespandoeken aan op te hangen. Binnen de kortste keren hing er dan ook een dun-doek aan de eerste of tweede trans met in het groot: Reebok. De eerdergenoemde mensen waren echter minder gecharmeerd en wij werden vriendelijk, doch dringend verzocht dit ongedaan te maken. En zo geschiedde...

Zaakjes

De rest van de dag verliep echter voorspoedig: de 52 teams werkten hun wedstrijden af, bezochten in de tussentijd de reclamestandjes van de sponsor (iedereen had een aantal waardebonnen gekregen) of gingen de stad in; het zonnetje scheen heerlijk, maar de harde wind maakte het toch iets te fris; het noodprogramma voor regen bleef in de tas (volgens mij was het er ook niet); en uiteindelijk bleken bij de diverse winnende ploegen ook de nodige DAS'sers te vinden. Toen de *Delfsche Courant* de maandag erop het artikel opende met de zin "DAS had zijn zaakjes goed voor elkaar" was dat de bevestiging van twee maanden hard werken.

Helaas stopten NBB en Reebok daarna met het Pleintjesbasketball en is het toernooi in zijn eigenlijke vorm niet meer teruggekomen. Een concurrerende variant heeft Delft nooit aangedaan. De laatste twee jaar werd DAS wel ingeschakeld voor een lokaal toernooi, maar zo'n groot toernooi waarmee je je als vereniging prachtig kon profileren is er helaas niet meer geweest. We koesteren dan ook maar die paar prachtige jaren waarin we druk bezig waren op de Markt.

AL

Verdienstelijke leden

Een goed lopende organisatie, zoals ook een vereniging kan zijn, heeft zonder inzet van actieve leden geen bestaansrecht. Zij immers geven de club door hun (onbetaalde) inzet vorm. Het is vaak leuk, maar even vaak ondankbaar werk. De waardering van het clubbestuur voor al dat werk kan men (helaas) niet laten blijken door het storten van een vette premie op iemands rekening.

Wat het bestuur wel kan doen, is de clubvrouw of -man benoemen tot erelid of lid van verdienste. Een lijst van mensen die zo'n onderscheiding kregen mag dan ook zeker niet ontbreken in een lustrumuitgave. Evenals een lijst van alle (ooit) actieve bestuursleden.

Ereleden

Martin Bakhuijzen
Tom van Baten
Toon van Helfteren
Gerard Koperdraat
Charis Sideris
Margriet Tromp

Leden van verdienste

Henk Bezemer
Peter Bijleveld
Marcel van Dien
Fien de Jong
Bram van der Kooij
Henk van Koppen
Joop Meijer
Aad van Paassen
Herman Rijks
Koos Secker
Nelleke Spoor

50 **STOEP** **Van der Stoep**
■ ASSURANTIE & BANKGEGEBEN DIENSTEN

- Verzekeringen, hypotheek, financieel advies
- Wonen op
- Aankoop, verkoop & huur
- Verhuur (verhuur) en huur
- IMMO
- Verhuur (verhuur) en huur

Al 50 jaar een hoge vorm van zekerheid!

Bestuursleden

De voorzitters

1968-1970 Gerard Koperdraat
1970-1972 Tom van Baten
1972-1974 Aad van Paassen
1974-1976 Casper Kok
1976-1979 Hans Pingen
1979-1980 Jan Wijmalen
1980-1981 Hetty Veerman
1981-1983 Bram van der Kooij
1983-1986 Tjerk H. Boorsma
1986-1987 Frank Lubbers*
1987-1988 Hans van Dijk
1988-1989 Ramon van Winkel*
1989-1990 Gerjan Gommers
1990-1991 Ton van Schie
1991-1994 Laurens Bontenbal
1994-1998 Johan Bernard
1998-... Rob Marcus

* *interim voorzitter*

De secretarissen

1968-1969 De heer H. Maas
1969-1971 Joke Pieterse-Bos
1971-1981 Margriet Tromp
1981-1983 Margreet Massar
1983-1985 Nijs Nederveen
1985-1988 Ilse Overvest
1988-1990 Ineke Kwant
1990-1994 Jaap van Dien
1994-1998 Maydi Wählisch
1998-... Frank Mannes

De penningmeesters

1968-1971 Jan de Jager
1971-1975 Pim Steendam
1973-1978 Herman Rijks
1975-1982 Theo Meester
1978-1981 Bram van der Kooij
1981-1982 Herman Poot
1982-1984 Peter Bijleveld
1982-1984 Karin Kientz
1984-1987 Frank Lubbers
1985-1989 Ramon van Winkel
1987-1989 Tjerk H. Boorsma
1989-1990 Emiel van Leeuwen
1990-1991 Peter Bijleveld
1991-1992 Frank Mannes
1991-1995 Johan Bernard
1995-1998 Peter Loozen
1998-... Emiel van Leeuwen

De wedstrijdsecretarissen

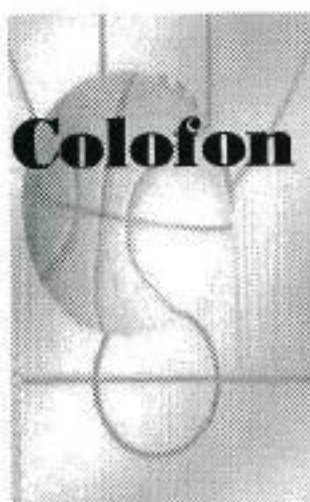
1969-1972 Aad van Paassen
1972-1973 Aad Spee
1973-1977 Mieke Clemens
1977-1980 Hetty Veerman
1980-1984 Frits van Dop
1984-1987 Hans van Dijk
1987-1988 Daan van Egmond
1988-1989 Olaf Gosses
1988-1990 Adrie Lupker
1990-1992 Marcel van Dien
1992-1994 Maydi Wählisch
1994-1996 Carola Albers
1994-1996 Peggy Maagdenberg
1996-1998 Martin van Harte
1996-1998 Maarten Vielvoye
1998-... Jan Legendijk

Bestuursleden

1977-1979 Aad van Paassen
1981-1983 Margriet Tromp
1984-1985 Frans Groenendaal
1986-1987 Tjerk H. Boorsma
1987-1988 Paul van Dijk*
1989-1990 Jan Zuidgeest*
1989-1990 Gerda van Leeuwen
1990-1991 René van Blitterswijk
1990-1991 Laurens Bontenbal
1990-1993 Ellen Sparreboom
1992-1993 Frank Mannes*
1994-... Rogier The
1996-... Kirsten van Exel
1998-... Albert Arnold

* *vice-voorzitter*

Deze tweede Lustrumkrant is een uitgave van de LuGie van Basketballvereniging DAS uit Delft. Deze editie verschijnt zo eens in de tien jaar.

Redactie

Catoo van der Linden
Adrie Lupker
Marc van der Nat
Carry Stoops

Teksten

Johannes de Bie
Marcel van Dien
Ria van der Helm
Adrie Lupker
Arnold van Mierlo
Marc van der Nat
Carry Stoops

Omslag

Collega van Steven van Soldt

Druk

Judels & Brinkman, Delft

Foto's

Frans van den Broek
Debora van der Helm
Marc van der Nat
Tresja Zuiderwijk
en anderen

Met dank aan

Albert Arnold
Amy van Blitterswijk
Ted van Blitterswijk
Aad van Hagen
Toon van Helfteren
Debora van der Helm
Ria van der Helm
Cees den Hollander
Fien de Jong
Jan Kattenvilder

Henk van Koppen
Christian Lamens
Joel Lamens
Micha Lamens
Naomi Lamens
Rob Marcus
Arnold van Mierlo
Monique van der Stap
Femke Torenstra
Sarah Torenstra
Rogier The
Margriet Tromp

Verenigingsbestuur seizoen 1998-1999

Voorzitter	Rob Marcus
Secretaris	Frank Mannes
Penningmeester	Emiel van Leeuwen
Wedstrijdsecretaris	Jan Lagendijk
Leden	Albert Arnold Kirsten van Exel Rogier The

Lustrumcommissie

Bert van Blitterswijk
Arnold van Mierlo
Marc van der Nat
Carry Stoops
Maydi Wählisch

Basketballvereniging DAS

Postbus 479
2600 AL Delft

© 1999 Basketballvereniging DAS, Delft
Niets van deze uitgave mag worden gereproduceerd zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

2AD gnrgrnerer l ad t e l a r B p p p I s e o d m u r t a r I